

Khánh Mỹ

Mưa hạ

Chương 1

- Duy ơi! Duy ơi ời! Nhỏ này biến đâu mất rồi ta?

Đang ngủ lơ mơ trên chiếc võng của nội, tiếng gọi của Uyên Thanh vọng đến tai Duy, nhưng Duy lại lười biếng không lên tiếng vội. Cô nằm lơ đãng nhìn sắc nắng chiếu hắt tia hiu hắt vào bàn thờ trong phòng, những hạt bụi li ti nhảy múa trong tia nắng một cách vô tư. Vô tư như nhỏ Duy ngày đó vậy. Cô trầm nghĩ.

Duy ngày ngày vô tư cắp sách đến trường. Chiều chiều nếu không học thêm cô cũng rủ bạn bè xuống phố ngắm nghía hàng hóa bày qua tủ kính, dung dăng đến mỗi cả chân để cuối cùng tíu tíu vào quán kem Bạch Đằng.

Những ngày cũ thật đẹp, thật vô tư với cái tuổi mười tám chờ đợi vu vơ một dáng ai lạ lẫm ở cổng trường, mơ mộng ôm ấp một khuôn mặt chưa rõ đường nét.

Và rồi, anh đến. Nhẹ nhàng lãng mạn như những cơn mơ. Ngày ngày anh đứng chờ trước cổng trường Lê Quý Đôn giờ tan học, làm cô ngất ngây, hạnh phúc khi nhìn vào mắt anh, ngượng ngập, lú lú bước chân, quần quýt đôi tà áo trước những ánh mắt trêu chọc của bạn bè.

Con mơ đến, rủ cô vào xứ sở hư ảo với những chiều bỏ học, những sáng cúp tiết, cùng anh rong chơi khắp phố phường. Anh đã đem lại cho cô những tháng ngày êm ái, rồi lại êm ái, nhẹ nhàng lia bỏ cô. Mất anh cô hoang mang trong tình yêu, lạc lõng giữa đám bạn thân, và còn tệ hại hơn hết, là cô lại thi rớt Đại học.

"Mình hư thật!"

Đưa tay vò mái tóc ngắn như con trai, Duy thở dài. Cô thật sự chưa quen với cái đầu tóc mới của mình. Cứ tưởng cắt phéng mớ tóc óng ả con gái đi, là sẽ dứt khoát được với mình, sẽ quên đi những chuyện buồn cũ. Vậy mà muốn quên có được đâu.

Lên Đà Lạt thăm nội đã hơn tuần, cứ mỗi lần một mình là cô lại vẫn vơ chuyện cũ. Dường như chuyện buồn thường đeo đẳng người ta dai hơn tất cả những chuyện khác hay sao ấy.

Những tiếng chân vang lên rộn ràng từ bên ngoài. Duy lại thở dài, chỗ trú thân cuối cùng đã bị phát giác rồi:

- Đây rồi! Cái con nhỏ này dị thật. Nằm đưa võng ở đây mà chị réo hoài không thềm lên tiếng.

Uyển Thanh đứng án trước mặt Duy. Ở khung cửa nhỏ còn thêm một bóng người thấp thoáng, che đi luồng ánh sáng, làm những hạt bụi nhỏ của Duy cuống quýt bay loạn cả lên.

- Còn nằm đó nữa sao. Dậy đi! Dậy đi nhỏ! Lại đây chị giới thiệu cho em.

Lười biếng ngồi dậy theo đã kéo tay của Uyển Thanh, Duy dụi mắt bước ra khỏi chỗ nằm, tay vò mớ tóc ngắn củn của mình cho phải phép.

Uyển Thanh kéo Duy lại cửa phòng. Mất lấp lánh một niềm vui, cô cất giọng trong vắt giới thiệu.

- Đây là nhỏ Duy đó anh Phong, em cô cậu với Uyển Thanh, nhỏ ở Sài Gòn, mới lên đây chơi thôi.

Và quay lại Duy, Uyên Thanh bẽn lẽn.

- Nhỏ Duy ơi! Đây là anh Phong.

Phòng của nội tối quá, luồng ánh sáng chênh chếch trong phòng đã bị một bóng cao to che khuất, nên Uyên Thanh không nhìn rõ được mặt Duy. Con người ta khi đang ngập trong niềm hạnh phúc, có thấy rõ điều gì khác lạ xung quanh đâu.

Duy đang đứng sững, thân thể cô như hóa đá, như đóng băng.

"Phong đó sao?" Đầu cô ong ong dội một tiếng thảng thốt. Ngay phút giây Uyên Thanh nhắc tên Phong, cô đã rung mình mơ hồ một điều gì khó tin, một điều gì không thực.

Vậy mà điều khó tin lại phải tin, điều không thực là một sự thật đáng lòng.

Duy không hiểu sao mình còn đủ sức đưa tay ra bắt lấy bàn tay Phong.

Người cô lạnh toát. Không biết lạnh từ tim óc mình hay cái lạnh được chuyển sang từ con người Phong, qua cái bắt tay xã giao hời hợt.

Trong cô có một cái gì đó vỡ tan. Vỡ tan tành. Một thứ cô từng đặt tên và trân trọng. Một thứ mà cô đã xem như một điều thiêng liêng, một phép nhiệm màu.

Mưa hạ

Chương 2

Chống tay lên thành giường, Duy trở dậy đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Gió vùng cao nguyên ẩm ướt thật không hiền chút nào, chỉ thả rong mây con đòi chiều qua, mà khi về nhà, vào bàn ăn, Duy đã phải hắt hơi liên tục.

Cơn hắt hơi của cô làm khuấy động bữa ăn tối của cả gia đình, và thật tệ hại là làm hỏng luôn buổi giới thiệu ra mắt người bạn trai của Uyên Thanh với mọi người trong nhà.

Với mỗi tiếng át xì vang dội, Duy nhận được vẻ lo lắng ái ngại của nội và cô Út Sa. Cái guồng mắt khó chịu hậm hực của cô Hai. Duy cũng biết có lẽ cô

Hai giận cô ghê lắm, tại cái tật lang thang ngoài trời lạnh của cô, bị cảm là đáng rồi, nhưng lại làm ảnh hưởng đến chuyện vui của cô con gái cưng cô Hai. Chuyện này thế nào cũng được cộng thêm vào ác cảm của cô Hai với Duy cho mà xem.

Thật ra Duy cũng đâu muốn làm phiền mọi người như vậy, nên chỉ cầm cự một lát là cô cái lỗi để lên phòng rồi. Trùm kín trong chăn nệm ấm, cô chống trả cơn sốt gây gây người, và mỗi mệt, cô đã thiếp đi.

Cho đến khi nội và cô Út vào tận giường Duy sờ trán và bắt cô uống thuốc, cô mới biết buổi ăn đã tàn. Minh Phong, bạn trai của Uyên Thanh, sẽ ở lại đây cả tuần lễ.

Trong khi cô lộng cọng uống thuốc và nghe cô Út nói về chuyện đó, thì nội vuốt tóc tai gọn hơ của cô, và bảo:

- Ngủ sớm đi con. Nhắm mắt lại làm một giấc, sáng mai sẽ khỏe hơn mà.

Duy đã nghe lời, cô cũng nhắm mắt lại, nhưng cô không ngủ hẳn, cô chỉ muốn mơ. Trong mơ, cô muốn mình thấy cảnh chiều nay như khác đi. Uyên Thanh đã đem người bạn trai của chị đến giới thiệu với cô lại người khác, một người xa lạ, không phải là Hoàng Minh Phong, mà cô đã thuộc lòng tên từ lâu.

Nhưng giờ đây, khi thức dậy, ánh nắng buổi sớm đã chiếu rọi lên những tán cây cao bên ngoài khung cửa sổ. Những ánh nắng ban mai chiếu sáng soi rọi những sự vật rất rõ ràng, rất thật. Duy cũng hiểu thấu cô không thể dối gạt mình. Người con rể tương lai mà cô Hai từng trông ngóng và ca ngợi mấy tuần qua chính là Phong.

Duy cười một mình, tiếng cười khô khốc.

Chẳng phải Phong đã bảo với cô anh đi du học đó sao? Chẳng phải anh đã bảo vì thời gian học quá dài, chương trình học nặng nề, anh phải tập trung vào việc học, nên tạm thời hai đứa phải chia tay...?

Lúc đó, sao cô lại không để ý dò xét khuôn mặt anh xem có nét dối gian nào không? Vì sao anh không cho cô ra sân bay tiễn anh? Vì sao tình yêu quá đổi thật thà của cô lại có thể cản trở việc học hành của anh?

Cô không hề hỏi anh, cũng như không tự hỏi mình. Lúc đó, cô chỉ biết khóc và buồn rĩ. buồn đến lạc hồn, đến ngơ ngẩn, đến... thi rớt Đại học.

Lúc đó cô khóc, nhưng bây giờ cô lại cười. Tiếng cười nghe mới chua chát làm sao!

Vuốt mớ tóc tém, Duy hắt mặt với mình trong gương, cô lẩm bẩm:

- Thấy chưa Phương Duy! Con khùng khờ khạo. Mà còn dư thừa nước mắt nữa thôi. Chỉ có mày ngu, khổ sở với người để bây giờ, cổng trường Đại học đóng lại trước mặt mày, làm mẹ phải lo lắng, buồn phiền. Mà vì một thằng con trai lừa lọc đó mà hụt một bước rồi. Tỉnh lại đi, con Duy ngu ngốc, cứng đầu. Ngoài kia nắng lên rồi, chuyện cũ là bài học đáng giá cho mày đó. một

bài học nhớ muôn đời.

Cái mũi đang bị nghẹt làm cho giọng nói của cô bị biến đổi, cứ như giọng của một người nào khác vậy, nghe thật chẳng ra làm sao.

Có tiếng chân ngoài hành lang, Duy vội đến bên giường, xếp vội chăn màn và chuẩn bị một tư thế gọn gàng. Cô không muốn nội thêm lo lắng cho mình:

- Con Duy đã khỏe chưa vậy?

Giọng của nội vang lên ở cửa phòng thật rộn ràng. Duy vội đến mở cửa ra:

- Con nè nội, con khỏe rồi.

Bà nội đứng ở cửa phòng, nheo nheo mắt ngó cô. Chừng như cái cười cô soạn sẵn trên mặt cũng khá tươi tỉnh làm bà hài lòng, bà gật đầu.

- Ở trong phòng nhé. Ăn sáng rồi uống thuốc cho dứt. Không được đi đâu hết.

Duy kêu lên vội vãnh:

- Ý! Đừng nội, con đâu có...

Nội cô trừng mắt:

- Đâu có gì? Hôm qua sốt cao như vậy, bệnh rõ ràng mà còn cài nữa sao? Ai bảo con đi ra ngoài không mặc đủ ấm? Nội đã bảo chiều ở đây sương xuống sớm, lạnh lắm, cứ lang thang ngoài mấy con dốc làm gì không biết, để bị cảm thế này.

- Con... hơ... con chỉ đi dạo thôi - Cô phân bua.

Nội nhăn mặt:

- Dạo cái gì mà dạo. Nhiễm lạnh phải bỏ ăn cả tối, còn ham dạo nữa thôi.

Cô Út đem một mâm linh kinh thức ăn vào phòng. Cô Út nháy nhó ra hiệu với Duy. Cô đành nheo miệng cười:

- Con biết lỗi rồi, nội đừng la con nữa. Bây giờ con uống thuốc, rồi ở trong phòng dưỡng bệnh nguyên ngày, không ra ngoài nữa đâu.

Nội cô gật đầu dịu giọng:

- Đúng rồi. Vậy mới phải chứ.

Duy bước lại đỡ cái mâm trên tay cô Út, cô hỏi:

- Gì nhiều vậy cô Út? Con chỉ có một mình mà, ăn sao hết.

Cô Út cười, mở cái thố nhỏ.

- Cháo thịt băm đó. Tối qua con chỉ uống quấy quá ly sữa để uống thuốc, sáng nay phải ăn bù chứ sao - Út nháy mắt nói nhỏ - Nội nói vậy đó.

Duy le lưỡi. Nội nói là lệnh rồi, đồ ai còn dám cãi

Bà nội vẫn còn đứng trong phòng hồi thúc - kéo ghế ngồi ăn đi chứ để nguội hết

Biết làm sao được, dù cháo là món ăn cô vẫn ghét nhất, Duy cũng phải ngoan ngoãn ngồi ăn.

Nhìn Duy ăn xong một chén cháo, và đang sốt chén thứ hai, nội đứng cạnh

gật gù.

- Ngoan lắm. Ăn xong thì Út cho con uống thuốc.

Vuốt mái tóc ngắn ơi là ngắn của Duy, nội càu nhàu với cô Út:

- Không biết mẹ nó nghĩ sao mà cắt tóc con nhỏ như vậy. Cháu tao chứ có phải mọi mán nào đâu. Thiệt là! Nhìn coi, gái không ra gái, trai không ra trai gì hết.

Nuốt vội miếng cháo, Duy lên tiếng:

- Đâu có nội, không phải mẹ đâu. Tại con cố tình đi cắt như vậy mà.

Nội nhăn mặt khó chịu:

- Chà! Bình mẹ dữ vậy sao. Tao còn lạ gì mẹ bây nữa. Thèm đứa con trai sao không cố mà đẻ thêm đứa con trai. Từ khi bây còn nằm trong nôi, nó đã cố tình cho ăn mặc toàn quần áo con trai. Lớn một chút thì cho chơi toàn súng ống, xe tăng, chạy giỡn sầm sầm như một thằng cu vậy. Hồi cha bây còn sống, mẹ con ở đây, nó còn nghe lời tao chút chút, chừng ba bây mất rồi, nó về nghề hát cũ, đem bây đi về Sài Gòn xa lắc, vài ba năm mới lên thăm tao một lần. Cách mặt rồi, tha hồ nó thả lỏng bây.

Bà quay lại viện cả đến Út Sa làm đồng minh:

- Đó, con Út coi đó. Mà thấy từ bữa nó về, đóng bộ toàn mấy cái quần jean dày cộp, đi lang thang mấy con đòi, tóc thì cứ ý như đầu ban mới mọc vậy, nhìn có ra con gái chút nào không?

Duy đưa tay sờ "cái đầu đau ban" của mình, cô chống chế:

- Tại con thật mà nội, tại con... con thi rớt Đại học, rớt cả hai trường. Con giận mình ngu quá nên... tự cắt tóc trừng phạt mình thôi mà. Con có hứa với mẹ rồi, không làm biếng và ham chơi nữa. Con cắt tóc cụt là để... tỏ ý chí, quyết tâm hơn thôi. Tại con đó, chứ hôm con đem cái đầu mới về nhà, mẹ cũng la dữ lắm, giống y... nội vậy.

Bà nội Duy hừ nhẹ.

- Nó mà có thời giờ là bây nữa sao?

Và như quá rõ biết Duy bênh vực mẹ trong những lời đối thoại với bà, dù cách nói của cô vẫn mềm mỏng và có lý, nhưng bà vẫn không được hài lòng lắm. Cô con dâu của bà, bà hiểu chứ, tánh tình của Phương Duy là bản sao từ nó chứ đâu xa. Năng động bướng bỉnh vô cùng, đã quyết định làm gì, thì ương ngạnh làm cho bằng được, nghĩ điều gì đúng thì cãi cho thắng mới thôi. Đánh rằng ưu điểm thì cũng có đấy: nó sống chân thật và luôn tươi vui. Nhưng dường như cá tính mạnh mẽ đó không hợp với bà mẹ chồng chút nào.

Ngày thằng An, ba Phương Duy còn sống, vợ nó vốn xuất thân từ nghề hát, nhưng cũng chịu bỏ nghề về Đà Lạt, yên ổn sống với vai trò dâu con. Bà tuy khát khe nhưng cũng biết lý lẽ. Nó đã thương con trai bà như vậy, bà cũng đâu khó dễ gì. Chỉ có điều cái cá tính trong cuộc sống tự do cũ đôi chút làm

bà phiền toái. Bà đã tính rèn nó từ từ, để nó dần vào khuôn phép, để nó nhu mì mực thước hơn. Kết quả lúc đó cũng khá khả quan, bà tạm yên lòng. Ngờ đâu mọi chuyện đổi thay, đứa con trai duy nhất của bà, đứa con bà thương yêu lo lắng nhất đã ra đi khi con Phương Duy chỉ mới tám tuổi. Bà đau lòng, nhưng mẹ con Duy mới thật sự suy sụp tinh thần trầm trọng. Nhìn nó héo hon mà bà thương cảm cho cảnh góa bụa của đứa con dâu. Vì vậy, khi đứa bạn thân của nó ghé lại thăm, tụi nó xin bà cho đứa con dâu về Sài Gòn, trở về với sân khấu để tạm quên đau buồn, bà đã bằng lòng chấp thuận. Cái điều bà còn lo canh cánh là Phương Duy. Bà quý con bé như vàng, tình thương ấy cộng thêm vào nỗi nhớ người con trai bạc phước khiến bà lưu luyến chẳng muốn rời xa nó. Nhưng mà, nó còn phải theo mẹ. Bà chỉ còn mong chờ những dịp nó về đây để bà thỏa nỗi nhớ cháu, nhớ con. Chuyến về thăm bà lần này, Phương Duy tỏ ra có nhiều thay đổi khác thường. Tóc tai cắt cụt ngắn nhìn mặt ngỗ ngáo quá. Thất bại trong đợt thi Đại học vừa rồi càng làm nó lảm lì, ít nói, ít đùa giỡn lí lắc như xưa... Bà thở dài, vuốt mái tóc ngắn của nó, một lần nữa rồi bà trở ra, không quên bảo Út Sa nhắc chừng nó uống thuốc.

Bà nội vừa rời khỏi phòng, là Duy như canh sẵn cơ hội, cô buông chén cháo đang ăn dở dang xuống mâm, thở phào.

- Trời ơi! Con đủ quá rồi. Nội đứng canh làm con phải ráng ngón đến chén thứ ba.

Cô mè nheo cô Út khi thấy bà cô hiền lành của mình đang cười thông cảm.

- Cô Út ơi! Con không ăn được nữa đâu. Út giúp con "phi tang" nha?

Cô Út cười:

- Trong thố chỉ còn hơn chén thôi, sao không ráng ăn hết đi. "Phi tang" cái gì lỡ nội bắt gặp là cả con lẫn Út bị rầy cả ngày cho coi.

Duy giả tảng không nghe, cô nhanh tay đẩy nắp thố cháo lại, thu dọn chén muống cho gọn vào trong mâm. Rồi như xong việc cô quay lại xòe bàn tay ra trước mặt cô Út cười hì hì:

- Con xong giai đoạn cười trừ.

Cô đưa cho Duy một cái chén nhỏ, trong đó có đến bốn viên thuốc đủ màu sắc, kích cỡ khác nhau.

- Chúa ơi! Cái gì mà dữ vậy, Út. Hôm qua con uống có hai viên mà? - Duy kêu lên.

Cô Út làm mặt nghiêm.

- Cái này Út mua theo toa đảng hoàng đó nghe, Út phải ra phố từ sáng sớm đó.

Duy ngạc nhiên:

- Mua theo toa bác sĩ? Nhưng có bác sĩ nào thăm mạch cho con đâu mà đã kê toa?

- Út cũng không biết, hình như sáng nay nội đi nhà thờ, có gặp ông bác sĩ nào đó mà cha Vinh giới thiệu. Ông ta được nội nhờ vả liền, nhưng vì ông ta mắc bận công việc, nên chỉ kê tạm cái toa này, nếu ngày mai mà con không tốt hơn là nên uống đủ cho dứt cảm đi.

Duy thở dài sườn sượt. Tự nhiên ở đâu chui ra một ông bác sĩ, mà lại có lời giới thiệu của cha Vinh nữa chứ, thế thì cô đành phải cố trộn mắt mà nuốt cho hết mớ thuốc kia thôi. Bởi là một tính đồ Công giáo ngoan đạo, nội cô vẫn luôn tin tưởng và trọng vị cha xứ nhất. Lời giới thiệu của ông là những văn bằng bác sĩ khác mà người ta trình ra với nội.

Nhận ly nước lọc và xòe tay để cô Út đổ thuốc vào, Duy rầu rĩ ngắm nghía chúng một lát, rồi hít một hơi, cô dốc tất cả vào miệng và nốc ngay nước cho mau trôi. Bụng thuốc to và nhiều quá, với cách uống thuốc kỳ dị đó, suýt tí nữa Duy trộn mắt sặc ra hết. Khi mớ thuốc đã trôi vào cổ họng, Duy thở hắt ra. Cô Út lắc đầu:

- Không ai uống thuốc như con vậy. Thôi bây giờ nằm nghỉ cho hết ngày và uống cho đủ ba cử thuốc - Cô trở vào đóng áo trên tủ - Út đem cho Duy thêm hai cái áo len của Út, rộng hơn, để con thay đổi. Nội bảo tại con mặc áo mỏng nên mới nhiễm lạnh.

Duy âm ừ với lời Út mà thấy buồn nản. Chân cô là chân chích chòe, luôn chạy nhảy khắp nơi, mà bây giờ lại phải bó buộc trong phòng suốt ngày, có chán không chứ.

Duy bước lại xô tung hai cái áo của cô Út ra xem thử. Ái chà! Cô Út của cô chỉ mới hơn ba mươi tuổi, còn trẻ chán, không hiểu sao lại mặt toàn mây màu buồn tẻ thế này. Xám tro và tím nhạt ư? Duy chắt lưỡi xếp lại cả hai cái áo. Cái áo len màu đỏ đích thân nội cách đây hai năm dắt tay cô xuống phố chợ Đà Lạt mua, đã trở nên ngẩn mắt rồi so với cái thân hình vụt lớn của cô lúc này.

Duy nhớ rõ lúc đó nội chỉ cho cô hàng hà sa số những áo len đủ kiểu, đủ màu, nhưng cô chỉ nằng nặc đòi nội mua hai cái áo len màu đỏ rực. Màu đỏ là màu Duy thích nhất, tươi tắn, vô tư. Cô không sợ bị ai dèm pha khi màu đỏ vẫn bị xem là màu nóng, màu của nổi loạn, của bốc đồng. Bởi vì nếu quả là thế thì màu đỏ vẫn phù hợp với cô đấy chứ, phù hợp luôn với cái tánh mạnh bạo dễ thay đổi và bướng bỉnh của cô. Và thật y như màu đỏ, cô không hiền chút nào.

Trong cái gương hình bầu dục thật lớn gắn trước khung cửa tủ, cái áo đỏ của cô Duy 16 đang được cô Duy 18 tuổi "nong" đến chật căng và... ngấn cùn cùn trông thật buồn cười.

Thôi kệ! Ngán thì ngán. Duy vẫn mặc cái áo xưa cũ này, màu đỏ của nó làm cho cô thấy vui mắt, thấy yêu đời là đủ rồi, cần chi có thêm áo mới, phải không nhỉ?

Xếp lại mấy cái áo của Út, cất tạm vào ngăn tủ, Duy đến bên cửa sổ. Nắng Đà Lạt thật đẹp, cây cỏ như được phủ những màu sắc rực rỡ, không khí bên ngoài chỉ nhìn thôi cũng đủ cảm nhận được sự trong lành. Vậy mà Duy phải ở trong phòng đến cả ngày sao?

Một ngày trời ru rú trong nhà trong khi cảnh vật bên ngoài tươi đẹp như vậy đúng là chuyện khó tin đối với tính cách của Duy. Nếu là lần khác, cô đã cười khi giả bộ ngoan ngoãn nghe lời Út và nội, để rồi sau đó lên ra ngoài bằng ngõ cửa sổ và các bậc cửa rồi.

Nhưng hôm nay lại khác, hôm nay cô không muốn ra ngoài, không muốn chạm mặt Phong dù cô biết rằng khó mà tránh luôn được trong suốt một tuần anh ở đây. Nhưng mặc kệ, cơn cảm lạnh cho cô một lý do chính đáng để cô có một ngày của riêng mình, cô sẽ một mình trong phòng lắng lại tất cả những kỷ niệm về anh, về những ngày tháng mộng mơ cũ, và xếp chúng lại trong một ngăn cửa ký ức. Cái ngăn đó cô sẽ khóa kín và đặt cho nó một cái tên. Cái tên khá gọn "Tình Đầu".

Người ta từng làm thơ rằng:

"Tình chỉ đẹp khi còn dang dở

Đời mất vui khi đã vẹn câu thề..."

Nhưng đối với Duy lúc này, mối tình đầu giữa Phong và cô đã dang dở rồi, nhưng nó có đẹp đâu? Đẹp làm sao được khi cô phát hiện được mình bị lừa dối, đẹp làm sao được khi thấy tận mắt, thấy quá rõ gương mặt hoảng hốt và sững sờ của Phong lúc Uyên Thanh dắt tay cô ra giới thiệu với anh. Còn đẹp gì nữa khi suốt buổi ăn mất không một chút nào dám ngẩng lên đối diện cặp mắt quan tòa của cô

một ngày, với riêng mình trong phòng, chắc có lẽ là buồn tẻ lắm. Duy chép miệng "Đành thôi". Cô sẽ dùng cái sự buồn tẻ đó mà mặc niệm cho mối tình ngây ngô, khờ dại của mình, sau khi chôn nó vào sâu thẳm đáy tim.

Một ngày, dài thật, nhưng cũng chóng qua thôi mà.

Một cuộc tình giả dối, buồn thật, đau thật, nhưng cũng sẽ qua. Duy biết chắc là như vậy, và cô thật sự muốn như vậy.

Nắng vẫn nghiêng soi vào cửa kính, Duy vẫn đứng lặng lẽ với riêng mình.

Mưa hạ

Chương 3

Duy đã dùng xong bữa tối và uống thuốc. Bữa tối của cô, cũng như bữa trưa, là món súp khoai tây, cà rốt hầm với xương heo.

"Chắc là lại đúng theo tiêu chuẩn dinh dưỡng của ông bác sĩ sốt sắng nào đó". Duy nghĩ thầm. Cô cũng chẳng thích gì súp, nhưng cũng còn đỡ hơn cháo thịt băm của buổi sáng, nên cô cũng ráng ăn hết thố súp cô Út mang vào, mong sao ông bác sĩ đó có khiều điều trị từ xa, để ngày mai Duy còn ra ngoài được.

Ăn xong, Duy lại phải thuốc uống. Cách cô uống thuốc cũng bậm trợn y như buổi sáng và trưa. Cũng dốc tất cả vào miệng, tu nước một hơi dài để chúng trôi xuống cổ, và rồi... thở hào hển.

Cô Út cũng đã ra ngoài rồi, Duy vẫn còn đứng thở. Vừa thở cho lại sức, cô vừa làm thầm rửa ông bác sĩ không quen.

Có tiếng gõ cửa, rồi cánh cửa mở hé, cho Duy thấy dáng hai người khách không mời: Uyển Thanh và Phong.

Uyển Thanh bước đến trước và cười với Duy, giọng cô như reo vui:

- Nhỏ bệnh đã hết chưa? Chị và anh Phong ghé thăm nhỏ nè.

Duy nhướn mày mỉm cười:

- Em có sao đâu. Cảm xoàng thôi mà. Thăm nom mà làm gì.

Uyển Thanh phát nhẹ vào vai Duy:

- Xoàng cái gì mà xoàng. Nhỏ cứ hay ý y để rồi nhiễm lạnh. Chị nghe nội bảo nhỏ phải nằm dưỡng bệnh trong phòng, chắc là không nhẹ rồi.

Duy nhún vai ngồi xuống mép giường:

- Thì chị thấy đó, em đâu có gì. Tại nội hay lo thôi mà.

Uyển Thanh không phản bác lời Duy, cô còn bận quay nhìn ra sau, Phong vẫn đứng trước khung cửa, mắt nhìn vào khung cảnh của căn phòng. Phòng của Duy là căn phòng dành cho khách, dành cho bạn bè của gia đình khi họ thỉnh thoảng ghé thăm. Ngoài những vật dụng cần thiết, không có tranh, không có một lọ hoa, không có gì đẹp mắt, vậy mà anh vẫn đang chăm chú nhìn quanh.

Uyển Thanh tiến lại kéo tay anh cười nói:

- Anh Phong làm gì thế? Bảo em lên thăm Duy, mà lên rồi lại nhìn băng quơ không nói tiếng nào. Em không tin với người bệnh lém lỉnh là nhỏ Duy, anh lại bị khớp đầu nhé.

Cô quay sang Duy phân trần:

- Chắc tại hôm trước chị cảnh cáo cho anh biết trước là nhỏ em chị tính nghịch và quái quỷ lắm nên anh mới dè chừng thế, chứ Duy biết không, anh bình thường nói năng khéo léo và thú vị lắm.

"Chắc chắn là vậy rồi, mình cũng biết rõ như thế, anh có lẽ luôn ngọt ngào, mềm mỏng với mọi cô gái". Duy nghĩ thầm, và chua chát với ý nghĩ ấy, cô cười nhếch mép.

Uyển Thanh hơi ngạc nhiên với cái cười của Duy, cô nhắc Phong:

- Anh! Quà anh đâu? Tự tay anh tặng đi.

Phong ngáp ngừng rồi bước đến, chìa ra trước Duy một cái gói nhỏ, giọng anh trầm trầm hơi vương mắt:

- Đây là chút quà nhỏ... tôi gửi tặng... Duy, mừng cho... cuộc gặp mặt lần đầu. Chúc... Duy mau lành bệnh.

Nét mặt Uyên Thanh giãn ra hân diện. Duy đưa tay đón lấy gói quà, cô nói gọn:

- Cảm ơn anh.

Cô nói chỉ một câu cảm ơn ngắn gọn, đối với Uyên Thanh, đó là câu hời hợt khách sáo, nhưng đối với hai người còn lại thì nó mang ý nghĩa khác, một ý nghĩa ẩn chứa nỗi niềm, vừa chua cay vừa lạnh lùng.

Duy thốt lời cảm ơn rất thật với lòng cô. Cô thật sự cảm ơn câu nói của anh giúp cho cô nhận định rõ thêm về một con người. Cô cảm ơn cả tình yêu đôi gian của anh, đã cho cô những ngày yêu đời và những kỷ niệm khó quên, kể cả kỷ niệm mùa thi rớt.

Cô cảm ơn anh thật sự, mắt cô nhìn thẳng vào anh, dừng dừng như nhìn một người qua đường xa lạ nào đó.

Phong lại không chịu nổi ánh mắt đó, anh nhìn lảng đi chỗ khác.

Không khí của cuộc thăm bệnh thật lạnh lẽo và tẻ ngắt. Uyên Thanh chờ Phong nói những câu nói hóm hỉnh, vui vẻ như anh vẫn làm khi tiếp xúc với người thân trong gia đình. Chờ mãi, mà anh vẫn không nói gì, Uyên Thanh lên tiếng:

- Quây rầy nhỏ Duy chút thôi, tụi chị rút lui đây. Nhỏ mở quà xem thích không, và ráng tịnh dưỡng mau lành nhé.

Như nhớ ra Uyên Thanh nói tiếp:

- Chị cũng rất mong nhỏ hết bệnh mau, để cùng chị dẫn anh Phong đi thăm phong cảnh khắp nơi ở Đà Lạt.

Đến bên Phong, Uyên Thanh cười:

- Anh biết không, tuy em là dân Đà Lạt nhưng không rành cảnh vật ở đây bằng nhỏ Duy đâu. Nhỏ hai, ba năm mới lên đây một lần, nhưng lần nào cũng đi đó đây rong chơi cả ngày nên những cảnh lạ và đẹp nó biết cũng khá nhiều đấy. Anh mà có thêm một hướng dẫn viên là nhỏ thì tuyệt vời.

Phong cười gượng gạo:

- Vậy sao! Vậy... anh cũng mong Duy khỏe lại.

Duy ngồi bình thản, cô không tiễn khách. Sau khi cánh cửa đóng lại, cô còn nghe loáng thoáng giọng Uyên Thanh.

- Nhỏ Duy nó hay vậy đó. Khi thì quây phá bằng trời, khi thì im lìm hời hợt như vậy đó, anh đừng có lấy làm lạ...

Duy cười khẩy với lời phân bua của bà chị họ. Cô đúng là có tính khí như vậy thật, và Phong thì cũng dư biết.

Có tiếng đàn từ dưới nhà văng lên. Tiếng piano réo rắt dưới những ngón tay

của chị Uyển Thanh, bài "Đêm Đông" buồn tênh. Thật không hợp chút nào với tâm trạng tươi vui, tràn ngập hạnh phúc của chị lúc này chút nào, có lẽ chị đánh chỉ vì quen bài. Nhưng đối với Duy, giai điệu này thật là thấm thía. Duy tắt đèn, ánh trăng hiu hắt phảng phất ẩn trong phòng. Cô ngồi tựa vào thành giường, kéo mền đến tận vai, lan man suy nghĩ.

Mẹ vẫn thường bảo cô là đứa con gái nhạy cảm, cô biết mình đôi khi yếu đuối và cả tin, nhưng cô cũng biết mình đồng thời là một đứa cứng đầu, lì lợm. Những gì cô đã muốn quên, cô sẽ quên sạch ngày mai, những gì cô muốn gói kín, sẽ không có bất cứ lý do gì và bất cứ ai mở ra lại với cô.

Chị Uyển Thanh đã dứt bài "Đêm Đông", chị chuyển sang một bài khác, cũng man mác buồn, và chị hát. Tiếng hát trong đêm thật thanh thoát, thật mênh mang, làm Duy chợt nhớ đến ngôi nhà nhỏ của mẹ con cô ở Sài Gòn. Nơi luôn có những lớp học múa và mẹ cô rất mất nhiều hơi sức cho những buổi học ấy nên giọng trở nên khàn đục.

Duy chợt so vai, cô nhớ mẹ quá. Mẹ đang có một chuyến đi xa, ra tận Bắc, mẹ đã nói cô đi theo, nhưng Duy vì thất vọng về mình, về kết quả thi cử của mình nên xin mẹ cho cô lên Đà Lạt với nội vài tháng.

Bây giờ đây, một mình trong căn phòng tối. Cô lại cảm thấy nhớ mẹ vô cùng. Cô đã làm mẹ buồn nhiều, nhưng mẹ vẫn không hề trách hờn gì cô cả. Gió khuya len từ những kẽ hở vào khung cửa làm Duy rùng mình. Cô chuồi mình nằm xuống giường, tự nhắc mình nhớ ngày mai phải viết thư cho mẹ. Ngày mai cô chắc chắn sẽ khỏi bệnh. Con bệnh cứ như giả vờ này. Ngày mai cô lại sẽ khỏe mạnh bước ra khỏi phòng thản nhiên với mọi cơn gió cắt da.

Duy chìm dần vào giấc ngủ thật dễ dàng, như chuyện cô muốn quên cũng đang chìm vào quá khứ.

Mưa hạ

Chương 4

Không biết điều mong mỏi của cô được linh ứng, bản tính quật cường của cô đã chống chọi được cơn cảm cúm, hay tại thuốc của vị bác sĩ không quen hiệu nghiệm, mà ngày hôm sau Duy rất tươi tỉnh và khỏe mạnh. Tuy còn nghẹt mũi nhưng đời nào cô lộ ra cho nội biết. Vì vậy, cô đã được nội phê duyệt cho phép tự do, kèm theo lời cảnh cáo là hạn chế đi rong và phải mặc áo ấm kỹ lưỡng.

Duy ngoan ngoãn vâng dạ lời nội dặn, cô nhấm nháp quấy quá miếng sandwich khô khan, phần ăn sáng hôm nay quả là khó nuốt với một người

đang đắng miệng vì dư âm của bệnh hoạn như cô.

Chỉ chờ khi về phòng, là Duy mau miệng từ chối lời mời nhập bọn của chị Uyên Thanh, cô biến nhanh ra khỏi nhà.

Không gian bên ngoài thật là tuyệt. Trời cao thật cao, cây cao thẳng tắp, cỏ hoa đầm sương đêm, thơm nồng nồng thanh khiết. Duy lại đi lên những con đồi bên hông nhà.

Khi đã chắc chắn là rất xa nhà, cô bỗng vụt chạy. Cô chạy như điên, thở hồng hộc, mồ hôi vã ra như tắm, đầu nóng bừng bừng. Cho đến khi muốn dứt cả hơi, cô mới đứng lại thở dốc và nhìn quanh.

Cô đang ở đỉnh đồi, mặt đất thoải thoải đưa xuống một mảng hoa cỏ đại đủ màu trông thật vui mắt. Duy thích chỗ này nhất. Nó không xa nhà nội là bao, nhưng ít người đến đây. Và giữa những khung cảnh tuyệt vời hơn, tình tứ hơn của Đà Lạt, thì cảnh ở đây có vẻ hoang sơ và đơn giản dưới mắt mọi người.

Nhưng trái lại, với Duy, cô cảm thấy ở chỗ này, cô rất thoải mái, rất thanh thản, có thể trải lòng ra với những đám hoa đại dưới kia. Những đóa hoa giản dị nhưng mạnh khỏe với những màu tươi tắn, những cánh hoa yêu đời và đầy nghị lực, cô mong muốn mình làm bạn với chúng và được như chúng biết bao.

Duy yêu thích nơi này, vẫn thường tự nhủ mình là chủ của nó. Cô đặt tên cho nó là "Thung lũng ngày mai". Bởi vì ở nơi đây nhìn những sắc màu tươi vui kia, cô như được tiếp thêm sức mạnh, cô như cảm thấy yêu đời, yêu mình và yêu thương mọi người. Cô như cảm thấy ngày mai thật tươi đẹp thật tràn đầy hy vọng.

Ngồi xuống tựa lưng vào thân cây, cô ngắm thung lũng của riêng cô. Cô huýt sáo vang vang bài "Bước tình hồng". Con cảm cúm ngày hôm qua làm cho tiếng huýt sáo lọt âm sắc quá cỡ. Nhưng mặc kệ! Ở đây chỉ có riêng cô, có ai nghe thấy mà bình phẩm đâu.

Duy về nhà vào lúc xế chiều, cô cuồn một cái đùi gà thật ngon trong tiếng phản đối của cô Út. Lạ lùng trước sự im ắng của ngôi nhà, vừa chễm chệ trên cái ghế đầu trong gian bếp gặm ngon lành chiến lợi phẩm, cô vừa hỏi cô Út:

- Út ơi! Nhà đi đâu vắng hết vậy Út?

Cô Út Sa chắc trong bụng còn giận Duy vì cô cãi lời không chịu ăn kiêng, Út không trả lời.

Duy gật gù:

- A! Con hiểu rồi. Chắc là từ sáng đến giờ không thấy con, nên nội lẫn cô Hai và cả chị Uyên Thanh đồ xô đi tìm con chứ gì? Chắc họ sợ con yếu sức rồi bệnh lại.

- Chỉ có nội là lo cho mi thôi, nhưng may là nội cũng đi đâu từ trưa, nếu

không thôi nội cũng chờ mi về bằng cái roi mây đó. Ai mà thêm đồ xô tìm kiếm con nhỏ có cái chân hoang như mi.

Duy tùm tùm cười, chép chép miệng ra vẻ miếng gà ngon quá chứ không phải khoái chí vì cô đã bắt được cô Út mở miệng.

Cô tăng hăng giọng như hiểu biết:

- À, thì ra những người còn lại đi xuống phố chợ rồi?

- Họ thì cũng đi từ sau bữa ăn sáng - Cô Út vẫn vừa nhồi bột, vừa có tình "báo cáo" cho Duy - Phố chợ đâu có xa xôi gì mà đến giờ vẫn chưa về.

Duy ngưng ngang miếng gà đang nhai. Câu hỏi nhóng của cô vậy mà đúng sao? Họ đi xuống phố chợ. Vậy thì cô phải bỏ dự định của mình đi thôi, kéo lại gặp mặt ở đó. Phố chợ Đà Lạt không có bao con đường, chỉ loanh quanh rồi lại chạm trán nhau thì thật đáng ngán.

Nuốt vội cho xong miếng gà, cô quăng cái xương vào giỏ rác ở góc bếp thật điệu nghệ, giống y như câu thủ bóng rổ ném banh vào lưới vậy. Miếng xương gà ròi vào giỏ rác gọn hơ, kêu cái soạt, làm cô Út giật mình, đảo mắt nhìn quanh từng góc bếp.

Chạy lại bồn rửa tay và rửa mặt, Duy phì cười khi với tay lấy cục xà bông.

- Con chọi cái xương gà đó, không phải con chuột, con gián gì đâu.

Cô Út lườm cô nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm. Duy phá ra cười cho điệu bộ nhát gan ấy. Cô đi ra khỏi bếp bằng cửa sau thông qua mảnh vườn nhỏ.

Cô Út chồm ra hỏi chặn:

- Mi lại đi đâu đó?

Duy đáp tỉnh queo, chân vẫn đều bước:

- Con đón nội thôi mà.

Giọng cô Út còn vang phía sau:

- Mi mà đón nội sao? Ai mà thêm tin. Mà có biết nội đi đâu còn bịa ra là đón...

Tay thọc vào túi quần jean để che bớt cơn gió chiều làm mấy đầu ngón tay tê lạnh. Duy bước chậm qua khỏi mảnh vườn nhà. Ở đây cũng nhiều hoa, do chính tay cô Út chăm sóc, nhưng Duy vẫn thấy không đẹp bằng thảm hoa cỏ dại ở thung lũng ngày mai của mình.

Thân thể còn suy nhược sau hơn ngày trời cảm lạnh trong phòng, cuộc rong chơi từ sáng đến giờ cũng làm đôi chân cô mỏi mệt, nhưng Duy chưa chịu về, chưa chịu trở lên căn phòng của cô. Cô vẫn còn muốn đi đâu đó, lang thang cho hết một ngày đẹp như hôm nay.

Chân bước loanh quanh thế nào mà cô lại đến gần ngôi nhà thờ. Cái tượng con gà cao tít bên trên tháp chuông làm cô phải ngóng cổ nhìn. Ngày xưa, khi cô còn nhỏ xíu, cha thường kể cho cô nghe một câu chuyện cổ tích về con gà. Nó hóm hỉnh, tự cao tự đại và ngu ngốc nên kết quả là "được" đứng ở trên ấy. Câu chuyện dĩ nhiên là không được đến tai nội, vì nội vốn sùng

đạo. Và Duy thì rất khoái những câu chuyện cổ ngoài lễ thể này, nên cô nhớ rất dai.

Bỗng dưng Duy thờ dài. Đã lâu cô không dám nhắc đến ba, cô không dám chạm vào sợi dây quá khứ thiêng liêng của mẹ, sợ rằng mẹ lại buồn nhớ chuyện xưa.

Không định hướng để rong chơi tiếp. Duy tắc lưỡi. Đi đón nội vậy. Cô vừa nghĩ ra có thể nội ở nhà thờ. Cô thả theo con dốc nhỏ để đến nơi mà mỗi lần lên Đà Lạt, mỗi sáng chủ nhật, nội đều đánh thức và kèm Duy đi xem lễ.

Những không khí trang nghiêm không thích hợp với Duy lắm, nhưng vì sợ nội buồn, nên Duy cũng chịu khó chịu ý nội.

Người ta nói đến chùa chiền, đến nhà thờ mà không thành tâm thì cũng vô ích. Duy cũng dư hiểu những lần xem lễ của mình chắc hẳn là vô ích rồi. Vì ngoài những lúc lén ngáp vặt vạ nhìn vờ trong nhà thờ ra, cô chẳng nghe được đề hiểu hôm đó cha rao giảng về việc gì.

"Mình đúng là một con chiên lạc loài, một con chiên làm biếng số một". Duy nghĩ bụng. Chắc Chúa trên cao không được hài lòng cô lắm.

Nhưng dù biết rõ việc đều đặn mỗi lần theo nội đi xem lễ đối với đạo là vô hiệu quả nhưng cô vẫn làm. Vì miễn là nội vui, miễn là với nội, sự ngoan ngoãn ấy đạt hiệu quả là được rồi.

Ngang qua hang đá, Duy thoáng thấy một bóng người cúi đầu trầm ngâm trước tượng Đức mẹ. "Một anh chàng sùng đạo", cô nghĩ vậy. Dáng dấp người ấy thoát nhìn khá giống Phong, nhưng mái tóc ngắn gọn gàng chứ không bông bênh "nghệ sĩ" như Phong.

Và lại, anh ta mặc bộ quần đen. Sơ mi đen và jean đen, chẳng phải Phong rồi. Duy nhếch miệng cười. Có bao giờ Phong mặc màu đen đâu, và anh còn ghét cay đắng jean nữa chứ.

Duy cũng không thích màu đen. Màu u ám, tối tăm quá. Cô thích màu sắc sỡ để khuấy động khung cảnh xung quanh, khuấy động cuộc đời vốn tẻ nhạt. Ví dụ cái áo cam cô đang mặc chẳng hạn.

Duy đưa tay ngắt vội một chùm mimosa cạnh lối đi, một chùm hoa thật đẹp:

- Đây cô, hoa trong khuôn viên nhà thờ không phải để ngắt đâu.

Một giọng nói trầm răn đe làm Duy khựng người. Cô từ từ quay lại. "À, con chiên ngoan đạo mặc bộ quần áo đen thui khi nãy đây mà".

Thấy cô vẫn đứng nheo mắt nhìn từ đầu đến chân mình mà không trả lời, người áo đen lại lên tiếng khi bước lại gần cô:

- Tại sao cô hái hoa ở đây?

- Anh là ai? - Duy hỏi ngược lại.

Người nọ cau mày:

- Tôi đang hỏi cô mà?

Duy nhướng mắt thản nhiên:

- Thì tôi cũng đang hỏi anh đấy.

Ánh mắt người kia thoáng một tia ngạc nhiên, anh ta vẫn nghiêm giọng:

- Nhưng tôi hỏi cô trước, cô chưa trả lời tôi.

Duy ngoan cố:

- Tôi sẽ nói nếu anh trả lời tôi trước anh là ai, có trách nhiệm, bổn phận gì ở đây? Tại sao lại lên mặt la lối khi thấy tôi hái hoa?

Người nọ nhăn mặt như chối tai với những lời lẽ ngang ngược của Duy, anh ta lạnh lùng nói:

- Nhưng đây là khuôn viên nhà thờ, hoa cô vừa hái là nằm trong khuôn viên này.

Duy vẫn đứng thẳng người hươ hươ chùm hoa trước mặt anh ta:

- Hoa của anh?

- Dĩ nhiên không, tôi vừa bảo là hoa ở đây của nhà thờ này mà - Giọng anh ta khó chịu - Đây là hoa công cộng.

Duy như vừa hiểu ra, cô gật gù:

- Phải rồi, hoa công cộng. Vậy có phải là hoa của anh đâu mà sao anh hoành hợc tôi?

Người kia sầm mặt:

- Cô phá hoại của công mà còn nói ngược nữa, sao không biết phục thiện gì hết vậy?

Duy lạ lùng trở mặt nhìn anh ta:

- Kỳ vậy? Tôi hái một chùm hoa thôi, có làm điều gì tội lỗi, ác đức đâu mà anh bảo phải phục thiện?

- Cô bảo cô không có lỗi?

- Ủ, phải rồi - Duy vẫn nói cứng.

Người kia hỏi vặn:

- Hoa không phải của cô? Không phải cô trồng, phải không?

Ngắm nghía chùm hoa trên tay, Duy ra vẻ miễn cưỡng công nhận:

- Tôi không biết làm nhiều việc, trong đó có việc trồng hoa.

Người áo đen gật đầu hài lòng một chút với câu trả lời của Duy, anh ta hỏi tiếp

- Hoa đã không phải của cô, không phải cô trồng, vậy sao cô hái? Cô có biết trồng nó khó khăn lắm không?

Câu trả lời tiếp theo đối với Duy thật quá dễ dàng:

- Tôi không biết trồng hoa thật, nhưng tôi biết hái hoa - Cô nhướn mắt điềm nhiên nói - Việc trồng cây và chăm sóc hoa tất nhiên là khó khăn rồi, tôi đâu có làm được. Nhưng hái hoa thì lại khác, hái dễ thôi mà, nên tôi biết hái hoa, vậy thôi!

Mắt người kia trợn ngược. Cái giọng điệu của Duy ngang ngược, vô lý quá. Không thể chịu nổi, anh ta gằn giọng:

- Người ta đã khó nhọc trồng và chăm bón cho hoa cỏ nơi đây, chính là để làm đẹp thêm ngôi giáo đường này. Đó chính là tài sản công cộng để mọi người ngắm nhìn. Cô đã phá hoại mà còn cãi lầy nữa chứ. Cô có quyền gì mà đến đây phá phách? Hết chỗ phá rồi hả?

Nhìn kỹ càng thêm lần nữa con người có cái mặt quàu quau mà ngay từ đầu, cô đã có ác cảm, Duy cười khẩy:

- Này anh, này giờ tôi trả lời anh cũng khá bình thường đấy chứ, còn anh thì lại bắt đầu tuôn ra những lời khiếm nhã, khó nghe rồi. Tôi hái hoa thôi, sao anh gán cho tôi tội phá phách? Vậy anh có quyền gì mà hạch hỏi ở đây?

Người áo đen đúng như Duy đoán là loại người cộc tính, hắn ta nói xẵng:

- Muốn hái sao không ra ngoài kia mà hái? Ngoài khuôn viên nhà thờ thiếu gì hoa?

Duy chắc lưỡi:

- Bên ngoài hoa không đẹp bằng.

- Cô...

- Tôi sao kia? - Duy nhướn mắt cắt ngang lời nói ngắt ngứ vì bắt đầu nổi giận của người kia.

Giọng hắn ta như nghiêng lại:

- Tôi chưa từng thấy ai có lỗi rõ ràng mà còn không biết nhận lỗi, mà còn trâng tráo gây gỗ như cô.

Duy cười nhạt:

- Còn tôi thì chưa từng thấy ai đóng vai cố đạo dở như anh.

Người nọ nóng mặt cao giọng:

- Cô nói vậy nghĩa là gì?

Tệ thật! Duy lắc đầu, nói thế mà cũng không hiểu. Cô ra vẻ kiên nhẫn giải thích:

- Tôi nhận thấy anh là dạng người rất dễ quau, dễ xúc phạm người khác, đâu có hợp với vai trò rao giảng, lên mặt dạy đời đâu. Hoa tôi hái cũng không phải anh trồng, sao anh lại bắt lỗi và sùng sộ tôi như vậy? Tôi có phá hoại hoa cỏ nhà thờ thì để người nhà thờ lên tiếng chứ. Đừng có tự tròng vào mình bộ áo màu đen thui rồi tưởng trời chiều nhập nhoạng mà chặn người, đem bộ mặt hình sự cũng đen thui của anh ra mà răn dạy.

Cô nhún vai:

- Xin lỗi nhé, mắt tôi còn tinh tường lắm. Và tôi cũng biết cha Vinh và ông Từ ở đây. Tốt hơn hết anh đừng mượn vai nữa.

Nói dứt, Duy quay người định bước đi. Tên kia thật lẹ làng vọt bước nhanh hơn chặn cô lại:

- Cô đứng lại!

Như dự đoán trước Duy né sang phải, cố bước. Hắn bước gấp để chặn lần nữa. Cô vẫn né qua, né lại để ngoan cố bước đi cho bằng được. Nhưng khổ

nổi, hấn cao to và chân lại dài, nên dù cô có lanh lẹ, hấn vẫn chỉ bước gấp là bắt được cô

Thoát không khỏi, Duy đứng lại. Hấn cũng trước mặt, trừng trừng nhìn cô, không nói câu nào.

"Mặt hấn dữ ghê!" Duy thầm nghĩ khi thấy rõ đôi lông mày cau lại khắc nghiệt và cái quai hàm đang bạnh lại hàm hừ của bộ mặt thật gần của hấn.

"Mình chộc hấn giận rồi".

Duy thần nhiên ghéch mặt nhìn. Hấn cũng quắc mắt trông xuống. Không ai lên tiếng, nhưng đều gằm gừ trong thâm lặng để thủ thế với nhau.

Tư thế khiến Duy mỗi cổ vì phải ngược kênh hấn, nhưng cô nhất định không quay đầu chịu thua.

Cả hai đứng như thế. Đôi mắt nhìn vào mắt nhau và có cùng một cảm giác giống hệt nhau là ghét nhau thậm tệ. Duy có thêm một cơ hội kiểm chứng lại giác quan thứ sáu của mình. Cô tự nhủ: "Nếu trên cuộc đời này, ông trời có nặn ra một con người mà kị với mình nhất, mà đáng ghét, khó ưa nhất, chính là tên quạ đen đang đứng trước mặt mình đây. Hèn chi khi nãy thấy hấn là mình ghét liền, hấn mở miệng là mình giờ giọng châm chích liền"

Hai người cứ đứng thẳng kinh nhau. Cho đến khi một giọng nói ngạc nhiên cất lên:

- Ủa, có chuyện gì vậy?

Cả Duy lẫn tên kia đều giật mình quay lại và đều bật ra cùng một lúc, tuy hai câu khác nhau:

- Cha! Thừa cha.

- Ý, nội!

Quả thật đứng trước mặt họ là cha Vinh, vị cha xứ của nhà thờ và một nhóm năm, sáu ông bà lớn tuổi, trong đó có nội của Duy.

Bà nội Duy bước lại gần đưa cháu lạ lòng hỏi:

- Con Duy đến rồi à? Sao lại đứng sừng ở đây? Sao không chào ai hết vậy?

Duy đáp nhanh sau cái gật đầu chào mọi người:

- Con đi đón nội.

Bà nội nhìn sang "đối thủ" của Duy, giọng bà ngạc nhiên:

- Ủa cậu Nguyễn đây mà? - Bà quay qua Duy - Con có quen cậu Nguyễn?

"Thôi chết" Duy than thầm. "Nội cũng có quen biết hấn. Không chừng hấn có liên hệ gì với nhà thờ".

Duy còn đang lo ngại kiếm cách trả lời thì cha Vinh cũng lên tiếng hỏi tên họ.

- Nguyễn cũng quen cô Duy rồi à?

Người tên Nguyễn chưa trả lời vội, hấn ta liếc về phía Duy như thắng thế.

Nhưng vẻ đắc thắng chưa kịp lộ ra thì hấn lại đổi thành chưng hửng. Chùm hoa mimosa hái trộm khi nãy còn trên tay Duy mà bây giờ đã biến mất rồi.

Hắn nhăn mặt.

Hắn xụ mặt thì Duy lại cười. Tang chứng không có, lấy gì kiện cáo cô. Duy cười với nội:

- Con tìm nội, vừa hỏi thăm đường anh này thôi.

Mọi người à lên một tiếng như hiểu ra. Trời chiều tối, mắt ai cũng kém nhem, kém nhem, họ đâu phân biệt được cảnh hỏi thăm đường với cảnh kênh nhau. Họ gọi nhau về nhà, không quên chào cha xứ và người có tên Nguyễn.

Chỉ còn lại bà nội Duy và cha Vinh. Cha cất tiếng mời:

- Thôi, chúng ta trở lại phòng khách đi. Sẵn có cô Duy và cả Nguyễn nữa này. Thế thì tốt quá.

Duy kinh ngạc nhìn nội. Nội gật đầu như đồng ý với lời cha, giục Duy đi theo. Duy nhìn cha Vinh, ông khoan thai đi trở lại ngôi nhà ngói đỏ bên hông nhà thờ, sau câu nói tối nghĩa lạ. Cô quay nhìn hắn, hắn thản nhiên như hiểu rõ ý nghĩa của cha Vinh.

"Ai cũng hiểu chỉ có mình.... chả hiểu". Duy ngán ngẩm thẳm cho tình thế lúc này của mình, cô đành theo họ vậy.

Cha Vinh đưa mọi người trở vào phòng khách của cha, nơi còn dư âm của một buổi hội họp với ly tách rải rác và các ghế ngồi quây quần.

Trở một cái ghế bành nước gỗ lên sáng loáng, cha bảo Duy ngồi và mời ngồi gần đó.

Còn Nguyễn?

Duy sững sốt nhìn thấy anh ta điềm tĩnh kéo ghế ngồi đối diện cô, thật sát đến nỗi đầu gối anh ta chạm phải cô, nét mặt vẫn kín bưng.

- Nội - Duy kêu lên.

Nội đang lắng nghe cha Vinh nói chuyện gì đó, nghe tiếng gọi của Duy, nội ngẩng lên:

- Gì vậy con? Sao không ngồi yên đó để cậu Nguyễn khám cho kỹ?

"Khám cho kỹ? Cái gì mà khám cho kỹ". Mắt Duy kinh ngạc lia từ nội đến hắn. Đột nhiên cô vụt hiểu ra. Phải rồi hắn ta, cái tên Nguyễn này là... bác sĩ. Hắn chính là người kê toa cho Duy uống mỗi cử thuốc cả năm đây sao?

Duy chớp mắt nhìn kỹ anh ta. Mặt mày đã bớt cau có khó ưa, nhưng vẫn còn nét nghiêm trang và lại còn thêm phần ngạo nghễ nữa chứ. Duy mím môi.

Anh ta ngạo nghễ là phải rồi. Vì bây giờ tình thế đảo ngược, anh ta quen biết cả cha Vinh và nội, anh ta là bác sĩ và anh ta biết ngay từ khi Duy gọi nội.

Duy là bệnh nhân của anh ta. Bởi vậy nhìn cái cằm anh ta mà xem, héch lên trông thật chướng mắt.

Nhưng dù có chướng mắt cách mấy Duy cũng không dám lộ ra. Hắn ta chắc cũng biết vậy nên "vô tư" khám bệnh. Đầu tiên, anh ta thản nhiên sờ trán cô, sờ soi, chăm chú vào mặt mũi cô và rồi anh ra lệnh:

- Há miệng ra nào?

Duy mím môi lắc đầu.

Hắn vẫn tỉnh bơ lặp lại:

- Hãy há miệng ra.

Duy phản đối:

- Tôi đã hết bệnh rồi. Nhìn thôi cũng đủ biết, cần gì phải khám xét cái gì nữa.

Nội nghe ra giọng Duy, bà quay lại rầy:

- Con Duy có ngoan ngoãn để cậu Nguyễn khám cho không? Càu nhàu gì đó?

Duy phân bua với nội:

- Nhưng hôm nay con đã hết bệnh thật rồi mà nội. Nội cũng cho phép con ra ngoài rồi?

Nội cau mày:

- Cảm cúm làm gì chỉ một ngày mà hết. Ngày hôm qua con bị nóng lạnh hắt hơi và ho tùm lum. Cậu Nguyễn vì có công việc gấp nên chỉ kịp kê toa cho con thôi. Hồi nãy cậu trở về, nội đã nhờ cậu xem mạch lại cho con. Chắc con gặp Uyên Thanh dọc đường chứ gì? Nó không bảo với con sao?

- Uyên Thanh? - Duy ngạc nhiên.

Thì ra nội đã nhờ và hắn ta đồng ý khám bệnh cho cô, nội bảo Uyên Thanh về gọi cô. Nhưng sự thật Duy có gặp Uyên Thanh đâu, nên cô thật kinh ngạc khi thấy tự dung mình bị nhét vào ghế và bị... khám vô tội vạ thế này.

Duy cố giải thích với nội:

- Con có gặp chị Uyên Thanh đâu? Con đâu phải đến để khám bệnh, con đến đón nội mà. Con không khám đâu.

Nội có vẻ ngạc nhiên và không tin mục đích của cô khi đến nhà thờ. Không tiện nói với Duy nhiều, nội phẩy tay:

- Thì dù gì đi nữa con cũng ở đây rồi cũng may có mặt luôn cậu Nguyễn, để cậu ấy khám cho con kỹ hơn thì nội mới yên tâm.

Nói rồi nội lại quay qua cha Vinh bàn bạc tiếp về việc gì đó. Duy nghe loáng thoáng như sơn sửa lại tháp chuông. Không còn nội binh vực cô nữa rồi.

Duy đành ngồi yên trở lại.

Nguyễn vẫn lặng thinh chờ đợi cuộc đối đáp của hai bà cháu, bây giờ mới lên tiếng:

- Thế nào?

Câu hỏi được Duy hậm hực trả lời bằng hành động. Cô... há miệng ra.

Nguyễn cúi đầu ngắm nghía trong vòm miệng cô chán chê. Anh ta nói thầm chỉ vừa đủ cô nghe:

- Há to thêm chút nào, khi nãy thấy cô cũng miệng lưỡi ghê lắm mà, cũng cao tiếng mạnh miệng lắm mà.

Duy tức giận ngậm miệng lại liền, cô cắn phải cái đồ nghề bằng thép có hình thù giống cái muỗng dẹt của Nguyễn một cái cốp, làm răng cô ê ẩm đến nhả nhò mặt mày.

Nguyễn thản nhiên rút dụng cụ ra khỏi miệng Duy lau chùi cẩn thận, phân tích bệnh cũng cẩn thận một cách cường điệu:

- Cô đang chuyển qua đau họng đấy. Uống đúng theo toa tôi cho sẽ khỏi - Và anh ta nói qua kẽ răng thật nhỏ riêng với cô - Bệnh này tôi kỵ gân cổ cãi cọ ngang ngược, nếu không giọng cô sẽ bị bể tiếng giống như mấy cái loa bị rề vậy, nghe cứ quang quác quang quác vào tai người ta.

Duy trợn mắt tức tối kinh khủng, cô liếc nhanh ước lượng khoảng cách từ cô đến nội. Không được rồi! Còn gần quá. Cô mà độc địa phang vào mặt hấn câu nào là e tới tai nội ngay.

Duy đành làm thỉnh nhẩn nhịn. Trong lòng hàm hè vô số lời lẽ "êm tai" dành cho tên bác sĩ nhiều chuyện này, đành để lúc khác vậy.

Nguyễn quay qua hí hoáy viết vào cuốn sổ tay. Xong, anh ta xé rời và đưa cho cô tờ giấy. Duy liếc nhìn dừng dừng:

- Vẽ giời bò gì ở đây?

Nguyễn hơi bất ngờ vì không tưởng tượng Duy vẫn ương bướng phản pháo. Dù giọng nói của cô nhỏ rí như sợ cha Vinh và nội cô nghe lọt, nhưng thái độ và câu nói vẫn bất trị như nãy vậy.

Nguyễn buông gọn:

- Toa thuốc đó.

Rồi chẳng có vị thần chiến tranh nào xúi giục hối thúc, anh ta nói thêm như trả đũa Duy:

- Uống đủ uống đúng thì mới mong bình thường trở lại, không cứng đầu xấc láo nữa.

Duy mỉm cười miệng nói một câu mà nhìn từ xa thì cứ tưởng một câu cảm ơn lịch sự, nhưng Nguyễn lại ở cạnh cô thì lại nghe lọt vào lỗ tai rằng:

- Bình thường giống kiểu anh chứ gì? Nhiều chuyện, xì tin, ta đây, đạo đức giả, dỏm!

- Cô... - Nguyễn tím mặt.

- Xong rồi chứ Nguyễn? - Cha Vinh đang đi lại họ và hỏi.

Nguyễn hậm hực lia mắt ác cảm vào Duy, miệng trả lời cha Vinh:

- Em xong rồi.

Duy trố mắt ngạc nhiên, hấn vừa mở cái miệng bậy bạ xưng "em" với cha kìa. Quái chưa!

Như cũng nhận ra sự lờ lờ của mình, Nguyễn vội đứng dậy:

- À... xin lỗi cha.

Cha Vinh cười đôn hậu:

- Không sao.

Nội cũng đến bên Duy, bà bảo cô:

- Cám ơn cậu Nguyễn và cha đi con rồi ta về để cha còn nghỉ.

Duy chào cha, cô cũng cất lời cám ơn Nguyễn. Cậu cám ơn bình thường thôi, nhưng cặp mắt nheo nheo của Duy như báo một lời tuyên chiến, Nguyễn nghe mà khó chịu vô cùng.

Và Duy đưa nội về. Trời đã tối, nội đi chậm. Vừa đi nội vừa hỏi cô về ngày hôm nay của cô.

Duy kể sơ với nội mình đã đi dạo để hít thở khí trời. Về nhà dùng cơm trưa và uống thuốc - Điều này xạo hoàn toàn, vì cô đã quên mất cử thuốc trưa nay. Cô kể chút ít về tâm trạng khoan khoái của mình khi ra ngoài, kể cả chút ít về cuộc nói chuyện giữa cô và tên bác sĩ lấy cái họ của người ta làm tên mình.

Cô không kể vì cô để dành những sự kiện về cuộc chiến này trong bí mật. Hôm nay cô đã tạm thắng hẳn, nhưng vẫn chưa hài lòng lắm. Người khó ưa như hẳn nếu còn gặp cô còn kinh dài dài. Không thể để nội biết, nội sẽ rầy cô sao.

Duy đang đứng thẳng người cho cô Út đo thử để đan cho cô một cái áo len mới theo lệnh của nội. Duy đứng yên nhìn bà cô trẻ của mình miệng lẩm nhẩm tính toán mà buồn cười.

Mặc dù cô Út có nói với Duy rằng đã học đan áo len qua sách vở và đã từng đan cho chính Út một cái, nhưng cô vẫn không hy vọng có một áo mới lắm. Cứ nghiệm thì thấy, đây là lần đo ước chừng ba rồi kể từ khi Út bắt đầu đan cho Duy, Út đang từ lúc cô mới lên Đà Lạt hai ngày và cho đến bây giờ, khi cô bị nhiễm lạnh bị cảm cúm rồi bây giờ đã khỏe lại mà cái áo vẫn chỉ mới được một mảng to hơn bàn tay cô tí xíu.

"Ra phố chợ mua quách" Duy đã nghĩ thế, nhưng lại không dám nói ra, cô e sự nhiệt tình ham nữ công gia chánh của cô Út bị tư tưởng làm bê làm biếng của mình xúc phạm. Vì vậy dù áo cũ có cụt, có ngắn, cô vẫn cứ phải mặc dài dài, và sợ rằng còn phải mặc cho hết tháng rong chơi ở Đà Lạt, cho đến ngày cô phải về Sài Gòn.

Mưa hạ

Chương 5

- Không hiểu tại sao nhỏ Duy khoái mặc áo len chỉ độc màu đỏ - Út cầu nhàu - Cái màu chói mắt quá làm Út cứ sót mũi hoài, phải tháo vô tháo ra

năm lần bảy lượt.

Duy cười khi trêu cô Út:

- Màu đỏ mới đẹp chứ Út, ai như mấy cái màu xám xì xám xịt của Út, nhìn chán mắt làm sao.

- Mấy màu đỏ phổ thông và đơn giản nhẹ nhàng, màu đỏ của mi rợ quá chừng nhìn không nhu, không nhã một chút nào.

- Vậy mới hợp với nhỏ Duy đó cô Út!

Duy còn đang định lên tiếng trêu chọc cô Út thì nghe tiếng Uyển Thanh cắt ngang. Cô ngẩng nhìn lên, Uyển Thanh và Phong đang đi xuống thang lầu. Phong lịch lãm còn chị Uyển Thanh duyên dáng, thanh cao. "Trông họ thật xứng đôi". Duy nghĩ bụng, lạ lùng là mình đang đứng dừng khi lại phải đứng mặt Phong.

Uyển Thanh xuống hết bậc thang đến bên Duy nói:

- Đúng không? Tánh phá phách ngang bướng của nhỏ đầu có hợp với mấy màu nhu mì. Bởi vậy nhỏ mặc toàn màu nóng. Màu đỏ, màu xanh kệt, màu cam toàn mấy màu tương không hà, ngó mới đẹp và hợp với phong cách của nhỏ.

- Con khen màu đẹp vậy con cũng thích mấy màu đó hả? - Cô Út hỏi Uyển Thanh.

Uyển Thanh gật đầu.

- Dạ thích chứ dì Út.

- Vậy sao con không mặc mấy màu đó? Út thấy con mặc chỉ toàn màu trắng thôi.

Uyển Thanh nhìn xuống bộ áo váy cô đang mặc. Quả thật nó cũng như nhiều bộ quần áo cô có, cũng toàn màu trắng.

Cô mỉm cười:

- Con cũng không hiểu sao nữa. Con rất thích có vài chiếc áo màu sắc như Duy nhưng... dường như chưa có được.

Ngẫm nghĩ một lát, cô lại nói thêm:

- Từ nhỏ mẹ đã cho con mặc toàn trắng, mẹ bảo hợp với nước da trắng của con, nhìn sẽ... thanh thoát. Từ đó trở đi mỗi khi con muốn mua mặc thử những áo quần màu, mẹ cũng phân tích rằng nó không hợp với con. Mặc những áo quần màu sắc như thế sẽ dễ thu hút cặp mắt người xung quanh, mà con thì hay thẹn nên mẹ bảo sẽ không tự nhiên trong bộ quần áo đó. Cho nên... lần nào con muốn.. cũng lưỡng lự, rồi đành thôi.

Đưa mắt ngắm nhìn cái áo len màu cam có nhiều hoa văn sặc sỡ trước ngực Duy đang mặc, Uyển Thanh nói về ngưỡng mộ.

- Nhỏ Duy thì khác. Dù thiên hạ có chú mục nhìn ngó ra sao, nhỏ cũng có bản lĩnh phớt lờ hết cả mà vui vẻ, mà tỉnh bơ như chốn không người vậy, phải không nhỏ?

Duy mỉm cười không đáp. Cô chả để ý người ta có ngó ngắnh những cái áo màu sắc của cô không. Nói đúng ra cô chưa từng để ý đến điều này. Mà quả thực là thế thì có sao đâu, miễn là cô mặc được màu cô thích, làm được cái cô thích là được rồi, có ăn nhằm chi thiên hạ mà sợ nhỉ?

Quay sang Phong đang đứng tựa bên cây dương cầm ở cạnh chân thang, cô Út hỏi:

- Cậu Phong mấy hôm nay đi tham quan Đà Lạt đã chán chưa nhỉ? Có còn cảm thấy Đà Lạt buồn tẻ như lần trước không?

Phong vội trả lời cô Út Sa:

- Dạ thật ra... Đà Lạt rất đẹp... nhưng vì hơi thừa người nên không rộn rịp như Sài Gòn thôi ạ.

Uyển Thanh có vẻ vui khi thấy Phong cũng đã góp chuyện. Cô không để ý lắm đến câu nói của Phong. Còn Duy, cô đang quan sát và ngẫm nghĩ.

Dường như ngày trước Phong vẫn thường hay có cách nói vô thưởng vô phạt như thế này, nhưng sao lúc đó cô vẫn nghe xuôi tai nhỉ? Phải chăng là loại người khi yêu thì nhắm mắt, bưng tai yêu bừa, mọi lời nói của Phong đều là vàng ngọc, còn khi đã tỉnh táo thì mới phát hiện được những điểm vô duyên của anh?

Thấy Duy lặng thinh, Uyển Thanh giải thích:

- Duy biết không, anh Phong lần đầu lên chỉ ba bốn buổi là than buồn, xin phép mẹ anh về Sài Gòn ngay - Cô liếc anh - Còn lần này anh lên một mình, đã gần tuần lễ rồi vẫn đòi chị đưa đi chơi đây đó suốt cả ngày chưa thấy chán.

Duy nhìn Uyển Thanh ngạc nhiên. Vậy đây là lần đến thăm gia đình lần thứ hai của Phong. Chỉ mới lần thứ hai?

Duy biết rõ chị Uyển Thanh xưa nay được cô Hai bọc rất kỹ. Hầu hết lúc nào cũng ở trong nhà. Ngoài Đà Lạt, chị chưa bao giờ đi đâu xa nên Sài Gòn, Vũng Tàu, Nha Trang, Huế... vẫn chỉ là một cái tên suông đối với chị. Tốt nghiệp Trung học đã sáu năm nay, nhưng chị không thi đại học, mà nghe lời mẹ, chị ở nhà học thêu thùa may vá và... học đánh đàn. Cô Hai vẫn giữ gìn chị trong một cuộc sống trưởng giả khép kín. Chị ít giao tiếp, ít bạn bè. Vậy tại sao chị lại quen biết Phong? Phong chỉ lên Đà Lạt một lần, và lần này lại được cô Hai giới thiệu thân mật như một vị hôn phu của chị. Vậy thực sự chuyện này là sao? Phong có ý đồ gì?

Duy nhú mắt nhìn Phong, chỉ thấy anh lẩn tránh tia mắt sắc bén của cô.

Duy dựa vào lưng ghế, mơ hồ như mới nhìn thấy được thêm một mặt trái của Phong.

Trước sân nhà bỗng nghe lao xao tiếng cười chào, mọi người trong phòng khác nhìn ra cửa, "chắc nhà sắp có khách rồi đây" Duy thầm nghĩ.

Ước đoán của Duy hoàn toàn chính xác, chỉ có điều linh tính của cô không

đu nhay bén để biết trước khách khứa là ai thôi.

Nội bước vào phòng khách đầu tiên, miệng cười tươi như hoa. Cha Vinh đi sau, đứng đặc và thân thiện. Còn một người cao to đi sau cuối, mà khi mới xuất hiện trong tầm mắt, Duy đã mím môi lại liền. "Lại là hấn, tên bác sĩ nhiều chuyện".

Nội vui vẻ bảo cô Út:

- Hôm nay mẹ mời được Cha và cậu Nguyễn đến dùng cơm chung với chúng ta. Con vào chuẩn bị bàn ăn đi, bảo Uyên Thanh hay Duy phụ một tay.

Duy lên tiếng ngay:

- Để con phụ cô Út.

Trong gian bếp, cô vừa bước vào là bị cô Út tóm ngay lấy, giọng cô lo lắng:

- Chết rồi Duy ơi, Út đâu có biết trước mình có khách, thức ăn không có nhiều sao bây giờ.

Duy ngạc nhiên:

- Khi nãy thấy Út rôti gà mà?

Cô Út chất lưỡi:

- Út chỉ mua có nửa con gà, ăn làm sao đủ. Mà bây giờ tối rồi, chợ đâu còn bán nữa.

Duy cũng ngó người ra chả biết làm sao. Cô đâu có rành lắm mấy món ăn chế biến cầu kỳ của Út. Ở Sài Gòn, cô và mẹ ít khi làm bếp. Thường thì cô chỉ nấu nồi cơm, còn thức ăn thì mua ở tiệm cơm gần nhà, người ta làm sẵn.

Cô thù người ngấm nghĩ cũng chả sáng ra tí nào. Chợt như nhớ ra, cô nói:

- Bây giờ Út nấu nồi cơm nhỏ đi, cơm bới từ từ đến hết nồi lớn thì nồi nhỏ sẽ cũng vừa chín tới.

Cô Út à một tiếng, lảng xãng lấy gạo vo để nấu thêm. Còn Duy, cô đến mở chạn và lắc đầu. Cô Út Sa quả là người siêng đi chợ nên nấu bữa nào, đi chợ bữa đó. Trong chạn chả có gì ngoài mấy trái cà, dăm củ hành, tỏi, và mớ xà lách xanh tươi.

Duy nói tếu:

- Con thấy Út nhắc chảo gà rôti lên lần nữa, cho vào đó nửa chén nước mắm mặn là được rồi đó.

Cô Út đang lui cui bật mở bếp ga, cô quay lại nhẵn mặt với Duy:

- Cứ đùa hoài, ráng nghĩ cách dùm Út coi.

Duy bắt đầu đi "thị sát" mấy món ăn Út nấu khi nãy còn đang đặt lại cẩn thận. Cô lẩm bẫm

- Chà! Chảo gà rôti ít thật, chỉ mười miếng. Nội cái tay bác sĩ to mồm đó ăn không cũng gần hết. Còn... món bông cải xào lòng gà cũng... khiêm tốn giống món kia. Chỉ vụn vụn hai món thì làm sao mà đủ đây.

Cô Út đã tạm yên với mối lo về cơm, cô quay lại than thở.

- Lâu rồi nhà mình không có khách, lại là khách đột xuất, đến hai người lận.

Út đâu có chuẩn bị gì được.

Đột nhiên Duy thắc mắc:

- À, Út này, hình như hôm nay Út không nấu canh phải không?

Cô Út gật:

- Tại Út nghĩ có món xào rồi...

Duy cắt ngang:

- Khoan đã, Út có trữ trứng gà cho bữa điểm tâm sáng mai không?

Cô Út sáng mắt vỗ hai tay vào nhau kêu lên

- À! Phải rồi, Út còn trứng gà mà.

- Bao nhiêu trứng? - Duy hỏi nhanh.

- Sáu trứng.

Cô Út vừa trả lời xong là phát hiện ngay sự thật cũng chẳng đi tới đâu. Sáu trứng gà, loại trứng bé xíu để sáng ăn la-cót. Bây giờ thì làm gì được với mớ trứng quá ít ỏi này?

Duy thất vọng:

- Sao Út đi chợ... hà tiện thế nhỉ? Trứng mua nhiều cũng để lâu được cơ mà?

Cái gì mà chỉ còn sáu trứng, đâu đủ để chiên.

Cô Út rên rỉ:

- Thì Út có biết đâu.

Duy chép miệng:

- Thôi được rồi, có bao nhiêu làm bấy nhiêu vậy - Rồi cô phân công - Máy cái trứng đó Út lấy ra để con làm cho, Út dọn bàn đi. Bên ngoài chắc chuyện vẫn đã hơi lâu rồi đấy, ta phải làm mau kéo nội nhấc.

Cô Út nghe lời Duy lấy mớ trứng ra rồi quay qua bày biện bàn ăn.

Còn Duy, nguyên vật liệu ít ỏi kia cũng tương ứng với tài nghệ và kinh nghiệm nấu ăn của cô. Cô xắn tay áo bắt đầu lôi tất cả cà, hành, tỏi xuống, tịch thu luôn mớ tôm khô.

- Mi làm gì đó Duy? Sáu cái trứng gà chiên chỉ được một tẹo à? - Cô Út đằng sau Duy đang nhóng cổ hỏi.

Chắc cô Út đã bày bàn xong rồi, Duy "sai" tiếp:

- Út nhặt và rửa mớ xà lách đi.

- Nhưng mi làm món chi mà...

- Con nấu nồi canh.

Cô Út trợn mắt:

- Gì? Có rau gì đâu mà nấu canh?

Duy vừa nhanh tay làm vừa cắt nghĩa:

- Món này mẹ và con thường nấu. Lẹ lắm cũng dễ ăn nữa.

Cô Út nhặt rau mà mắt nhìn mãi theo tay Duy. Cô xào cà, đổ nước vào. Lửa lớn nên nồi canh của cô cũng mau sôi. Duy thả tôm khô, đánh trứng rồi trút luôn vào, nêm nếm, và thở phào.

- Thế là xong.

- Xong rồi? - Út kinh ngạc - Mi nấu ăn cái kiểu gì hồ lớn thế? Món này gọi là canh gì? Ăn... được không đây?

Duy ra vẻ phật ý:

- Con chả biết nấu ăn nên canh gọi là gì cũng đâu có biết. Tùy ý muốn gọi thế nào thì gọi. Canh trứng gà, canh cà trứng, canh Thái Bình Dương hay gì đó cũng được, và tùy Út muốn dọn ra hay không.

Cô Út chưa kịp nói vuốt Duy thì Uyên Thanh đã khoan thai vào bếp:

- Út ơi, nội hỏi xong chưa?

- Xong rồi, xong rồi. Con ra nói với nội mời khách vào được rồi - Út trả lời - Nhớ lên phòng mời mẹ con xuống.

- Mẹ con xuống rồi, đang tiếp khách với nội ở ngoài - Uyên Thanh vừa đi vừa nói vọng lại.

Khi cô Út quay lại thì đã thấy Duy bày thêm đĩa rau xà lách, chén nước mắm ớt lên bàn cạnh thố canh nóng nghi ngút khói.

- Xà lách chấm nước mắm mặn à? - Cô Út hỏi.

Duy gật đầu:

- Ăn với canh này nè Út. Mẹ và con vẫn ăn như vậy.

Mọi người đã lục tục vào phòng ăn. Nội ở đầu bàn, cạnh đó là cha Vinh, rồi đến Nguyễn. Dãy bên này là cô Hai, Uyên Thanh và Phong.

Cô Út luôn lãnh phần bới cơm nên ngồi cuối dãy. Khi Duy rửa tay xong đến bên bàn mới phát hiện chỗ ngồi còn lại là cạnh Nguyễn, cô nhún vai ngồi xuống. Duy ngẩng lên, bắt dính đúng phóc ánh mắt theo dõi của Nguyễn.

- Gì? - Cô hát hàm hỏi nhỏ. Giọng du côn lạ.

Nguyễn nghiêm người bỏ nhỏ vào tai cô:

- Tưởng cô hết bệnh cảm thì thôi. Ai ngờ tôi lại sắp phải ra toa trị ghẻ ngứa nữa chứ.

- Gì? Ai mà bị... - Duy đang định sùng sộ thì khựng người khi bắt gặp cái nhìn ngạc nhiên lẫn sợ hãi của Uyên Thanh, Phong, và cô Út ở đối diện. Cô thở ra cái phì. Tức thật! May mà nội ngồi cùng dãy và lại ở đầu kia của bàn ăn, nếu không Duy đã bị nội trừng mắt la rầy rồi.

Mọi người đã mời nhau cầm đũa. Ở trên bàn là đĩa gà trông khá ngon mắt, mọi bữa cô Út thường bày món mặn trên cà chua xắt khoanh và xà lách. Tiếc là rau và cà đã bị Duy tịch thu thành đĩa rau ăn chung với món của mình, nếu không, món gà của cô Út còn hấp dẫn hơn so với đĩa gà và cải xào ngon lành của cô Út thì thố canh của Duy trông thật lạc lõng đến buồn cười, may mà màu sắc của cà chua còn làm tươi tắn một chút mới đỡ.

Cô Hai ân cần gấp cho Nguyễn miếng thịt gà, và nói như trách Duy:

- Con Duy có hết bệnh là nhờ cậu Nguyễn mát tay biên toa thuốc đây, vậy mà chẳng để ý tiếp và cảm ơn người ta.

Duy cười biết lỗi:

- Con quên mất.

Cô gấp tiếng cho anh... cọng rau xà lách, miệng tươi cười, cô nói qua kẽ răng với Nguyễn.

- Mời ăn rau. Cho anh biết một bí mật nhé, món thịt và cải xà lách có bàn tay ghê ngứa của tôi nhúng tay vào đấy, không chừng có vài con cái ghê...

Chén cơm trên tay Nguyễn chững lại mất mấy giây. Duy đã đánh trúng tâm lý nhìn đâu cũng ngán vì trùng của mấy ông bác sĩ. Dù Nguyễn vẫn biết rõ trò gán ghép ghê ngứa vào đôi tay Duy là từ anh mà ra, chứ tay cô trắng trẻo và mịn màng chán, có mụn miếc, ghê gì đâu. Nhưng sao cô nói câu ghê gớm đó, Nguyễn cũng... bần thần cả người, miếng gà mới nuốt cứ muốn nhợn lên, nhợn xuống.

Duy ngồi khoan khoái, miệng tùm tùm cười. Nguyễn liếc sang và mím môi. Đây đúng là đối thủ của anh đây, cô ta muôn đời không thể nào làm anh dễ chịu được. Thật là loại người khó trị.

Thấy Nguyễn lom lom nghiêng ngó cánh rau xà lách Duy vừa gấp trên chén, như ráng tìm coi có con sâu nào không. Cặp kính cận trễ xuống sống mũi cứ như mấy ông bác sĩ già.

Duy vừa nhóp nhép cơm vừa thì thào:

- Này bác sĩ, trợn vừa thôi. Cặp mắt anh lòi ra ghê quá. Có khi nào rớt đánh bộp vào chén không nhỉ?

Nguyễn há miệng ra suýt kêu lên. Trời đất ơi! Ở đâu ra thứ con gái ăn nói gớm ghiếc, kinh khủng vậy nè trời!

Cô Út Sa từ nãy đến giờ để ý đến hai người. Bàn ăn khá rộng nên cô không nghe được những tiếng gì như rầm rì, nhưng khi thấy Nguyễn há hốc mồm, cô hoảng hốt run giọng hỏi nhỏ.

- Sao thế? Cậu Nguyễn bị... gì thế?

Ngay lập tức Duy chồm dậy tử tế trả lời thế bằng một câu nhỏ nhẹ mà đầy vẻ thương xót:

- Dạ... anh bác sĩ mắc xương gà đó Út... Tội nghiệp!... Sao Út chặt gà to thế?

Cô Út lính quỳnh xắn một cục cơm lớn gần bằng nắm tay Duy:

- Nuốt cục cơm này thử coi xuống không cậu Nguyễn... tôi xin lỗi...

Duy nhanh nhẹn đỡ lấy chén cơm từ trên tay Nguyễn để hứng lấy... "viên thuốc thần kỳ" của cô Út. Trả chén về chỗ cũ, Duy nói rất chân thành:

- Cô Út tôi kê toa cho bác sĩ nè, ráng nuốt đi nhé, mong sao cục xương đừng mắc ở cổ anh mãi như thế.

Trời ơi! Có ai biết cho Nguyễn đang "hâm" khủng khiếp. Đúng là anh đang có cái gì đó mắc ở cổ thật. Đó không phải là cục xương gà nào cả, mà chính là cơn tức tối đến nghẹn cả lời. Tức ơi là tức cái con nhỏ mặt mày căng căng mà chót chết bên cạnh. Nguyễn nhìn một lượt ánh mắt ái ngại của cô Út Sa,

ánh mắt khó hiểu của Phong, rồi anh lại ngó xuống chén. Cục cơm to như trứng ngỗng nằm kên ở miệng chén như trêu người.

Nguyễn biết dù có nuốt cả cục cơm vĩ đại đó, cơn tức của anh cũng chẳng thông xuống đâu. Họa may... họa may... Nguyễn bặm môi nhìn mặt Duy, cô đang cười một cái cười lửng lơ khó ưa, họa may được dùng hai ngón tay... bóp lấy cái mũi đang hình ra kia thì mới hồng trôi sự ấm ức khó chịu kia đi. Cô Út Sa nhắc chừng:

- Cậu Nguyễn à, cậu có...

- Tôi không sao - Nguyễn vội trả lời - Cám ơn chị, tôi... không có gì...

Cô Út thở phào nhẹ nhõm, chắc cô tưởng cục xương đã trôi đi.

Nguyễn nhìn những đĩa thức ăn mà phân vân quá xá. Trông ngon lành là thế nhưng sao anh thấy chùn tay, Nguyễn đành chận món canh gì đó còn nóng, mong rằng dễ nuốt trôi chén cơm đang ăn dở dang. Bữa ăn tối của anh bị cô gái bên cạnh phá bình, chẳng còn muốn ăn nữa.

Món canh lỏng bỏng của Duy có Nguyễn "mở hàng" vậy mà trở nên đắt ghê. Cha Vinh khen ngon, nội bảo lạ miệng, dễ ăn. Chỉ một lát là thố canh được chiếu cố kỹ lưỡng. Cô Út cười bật mí:

- Món canh là nhỏ Duy nấu đó mẹ.

- Vậy sao? - Nội ngạc nhiên - Nó cũng biết nấu ăn cơ à? Cứ tưởng mi chỉ thích đi rong chứ - Nội hướng về Duy trêu.

Bữa ăn tàn, mọi người trở ra phòng khách trò chuyện. Khi còn lại một mình Duy phụ cô Út gọt hồng ăn tráng miệng, cô hỏi cô Út về Cha Vinh. Cô Út cười.

- Cha Vinh rành về nhà ta, vì ngày xưa anh ba An - Tức là cha của mi đó, với cha Vinh là bạn thân mà, thân từ nhỏ. Hai gia đình cũng biết nhau nữa. Duy tròn mắt:

- Con không biết ra. Không ngờ cha con có bạn làm... cha. Ngộ quá!

Cô Út phì cười:

- Cái gì mà ngộ với không ngộ.

Duy lẩm bẩm:

- Hèn chi nội quý cha Vinh như vậy.

- Ủ, cả cậu Nguyễn nữa - Cô Út nói thêm vào.

Duy tròn mắt ngạc nhiên:

- Cái ông Nguyễn đó thì dính dáng gì vào đây?

Cô Út lắc đầu:

- Nhỏ này ghê quá. Thấy bà nội tin tưởng nhờ vả Nguyễn mà không thắc mắc sao?

Duy ngơ ngác:

- Vậy cái ông Nguyễn đó là cũng bạn cha con sao?

Cô Út nhăn mặt:

- Đồ điên! Ngó coi cậu Nguyễn bao tuổi mà bốp xốp là bạn ba mi.
"Ừ nhi!" Duy thấy mình thật hồ đồ. Tuy "lão" đó đeo kính cận thật, nhưng tuổi tác chắc chắn chưa đến ba mươi, sao là bạn ba cô được. Vậy thì cô mù tịt, đưa mắt nhìn cô Út.

Lần đầu tiên Út Sa thấy nhỏ cháu mình "ngu" quá, cô buông gọn:

- Cậu ta là em ruột cha Vinh đây.

- Hà?... Em ruột.. Cha Vinh? - Duy sừng sốt kêu lên.

Cô Út suyt khẽ:

- Nhỏ này kỳ khôi chưa, làm gì mà la chối lỏi thế? - Cô Út cắn nhằn - Nói cho mi nghe thì mi vậy đó sao? Bộ mi chưa từng nghĩ đến cha cũng có em ruột à?

Duy cười ngớ ngẩn:

- Con... không biết. Tại... lâu lâu mới đi nhà thờ, thấy cha từ xa xa thôi, nên con cũng quên mất là cha cũng có người thân.

Uyển Thanh vào bếp bưng đĩa trái cây ra phòng khác, nghe mấy câu sau của Duy cô cười:

- Tại nhỏ Duy không để ý, chứ trong cuốn album cũ của gia đình mình, có hình cậu Ba An với cha Vinh chụp chung nữa đó. Hai người lúc ấy chắc chỉ chừng mười mấy tuổi.

Duy ồ một tiếng. Thật khó có thể tưởng tượng được nếu ta có một người bạn quen biết là... tu sĩ. Xưa nay, đối với Duy, những linh mục và masơ là những người thanh cao và cách biệt, họ như ở một thế giới khác, một thế giới của bình yên và phụng sự, không phải cái thế giới chộn rộn khi vui thì vui quá xá còn khi buồn thì buồn chết được. Vì vậy, chưa bao giờ Duy có ý nghĩ đánh đồng họ vào thế giới của cô.

Cô Út Sa đã đem khay trà nóng ra phòng khách cùng Uyển Thanh, còn lại Duy một mình trong gian bếp, cô thu dọn bàn ăn. Dù khi nãy cô Út đã bảo để yên đấy cho cô, nhưng vì Duy không thích ra ngoài nên cô lẩn quần dọn dẹp để thì giờ mau trôi

Tiếng piano lại trỗi lên. Chà! Chị Uyển Thanh lại trở tài rồi. Bài "Ave Maria" thánh thót và yên ả lạ từ ngoài vọng vào.

Duy vẫn đứng ở bồn rửa chén, hai bàn tay cô ngập trong bọt xà bông. Vừa chậm rãi làm việc, vừa lắng nghe khúc nhạc réo rắt, cô không để ý có một bóng người đến sau lưng.

- Duy!

Duy khựng người mất mấy giây, nhưng rồi cô lại cắm cúi làm việc tiếp:

- Duy!... Anh... muốn.. Anh muốn nói chuyện với em... Anh... Anh xin lỗi Duy.

Cô nhè nhẹ lắc đầu.

Phong trở nên lúng túng hơn. Cô lắc đầu là sao? Không tha thứ cho anh?

Không chịu để anh giải thích? Anh ngập ngừng.

- Anh... Anh đến đây lần này... hoàn toàn là vì chịu ý mẹ anh... Anh không ngờ... Duy ơi! Anh không muốn vậy đâu, anh không hề muốn dối gạt em. Duy vẫn không quay lại, cô vẫn lặng thinh mở nước xả đồng chén bát, không trả lời anh lấy một câu.

Phong liếc ra phía cửa phòng, Uyên Thanh đã chơi qua một bàn khác. Giọng Phong trầm trầm hối tiếc:

- Anh rất khổ sở khi phải nói láo với em về việc du học nước ngoài, chỉ vì anh nghĩ mình có thể kiếm cách từ chối được cuộc hôn nhân mà người lớn sắp đặt này, lúc đó anh sẽ vẫn về bên em - Phong ngần ngừ giây lát - Duy à! Em phải tin anh, anh không hề yêu thương Uyên Thanh, chỉ vì anh muốn chịu ý mẹ lần này, chứ thật sự anh vẫn yêu em, anh vẫn...

- Đủ rồi Phong - Duy dẫn mạnh cái đĩa trên tay xuống, đứng thẳng người - Anh ra ngoài được rồi đây.

- Nhưng Duy ơi, anh vẫn muốn...

- Cút đi! - Duy quay phắt người la lên, cô hơi khựng lại khi phát hiện một người thứ ba trong gian phòng, đang đứng sau lưng Phong và trở mắt nhìn hai người.

Phong hốt hoảng quay lại theo hướng mắt Duy. Hai người đàn ông bờ ngỡ nhìn vào mắt nhau. Cả hai đều im lặng trong một bầu không khí khó thở. Cuối cùng, Phong sượng sùng rút lui. Đi ngang qua Nguyễn, ra đến cửa, anh ngập ngừng buông thông một câu không biết có phải cho Duy.

- Tôi... xin lỗi.

Duy vẫn tựa vào bồn rửa, lặng yên theo dõi cử động và biểu hiện của hai người. Cho đến khi Phong khuất bóng, cô ném một cái nhìn dừng đọng lên Nguyễn rồi quay người trở lại với công việc.

Nguyễn bước đến mở vòi nước cạnh đó rửa tay. Anh đã định im lặng, làm lơ luôn cái chuyện bất ngờ này, nhưng không hiểu sao, khi liếc ngang Duy, thấy đôi môi cô hơi bĩu ra lãnh đạm, chẳng biết có cái gì xui khiến, anh buột miệng:

- Cảm giác thế nào?

- Gì? - Duy lạnh lùng.

Nguyễn nhún vai nhỏ giọng:

- Xin lỗi đã phá hai người. Tôi chỉ tò mò muốn biết cô đang nghĩ gì? Nếu không tiện...

- Sợi xích sắt và đàn cá mập - Duy cắt ngang câu của Nguyễn.

- Là... sao? - Nguyễn ngạc nhiên.

Giọng Duy lặng lẽ:

- Tôi đang nghĩ đến sợi dây xích sắt và một đàn cá mập đang đói.

Nguyễn không hiểu. Tự nhiên cái gì mà nói chuyện cá mập? Đầu óc cô gái

này có ổn không nhỉ?

Anh hỏi gặng:

- Sao vậy? Nghĩ về mấy thứ đó làm chi?

Duy cười khẩy như chờ đợi câu hỏi này này giờ, cô đáp:

- Để xích hai người lại rồi quăng ra biển cho cá mập rửa, rửa đến khi nào còn xương mới thôi.

Nguyễn tròn mắt suýt kêu lên. Chao ơi! Cái cô nàng trước mặt anh sao mà miệng lưỡi độc địa, tâm hồn u ám vậy? Sao lại có cả anh phải chịu hành hình? Cô ta ghen mới ghê gớm làm sao.

Anh lên tiếng phản đối:

- Đây cô Duy ơi, anh ta là tên phụ tình thì cô hành hạ thế cũng là đáng tội, còn tôi chỉ vô tình nghe lỏm câu chuyện hai người có chút xíu, sao lại đòi xích luôn tôi?

Duy thẳng thừng:

- Anh ta là người tôi khinh bỉ, còn anh là người tôi ghét. Đừng hỏi tôi tại sao ghét anh. Từ khi thấy anh, tôi đã có ác cảm, bây giờ anh lại biết chuyện của tôi, chuyện mà cả gia đình tôi chưa ai biết, tôi biết anh đang nghĩ vô số những điều xấu về tôi trong đầu...

- Tôi đâu có - Nguyễn thanh minh - Và chuyện này tôi sẽ không nói với ai đâu. Cô đừng tưởng tôi là con người nhiều chuyện và hèn hạ như vậy chứ. Giọng Nguyễn có vẻ hơi giận, Duy ngừng tay quay sang. Anh ta nhìn thẳng cô, như phạt ý về điều cô vừa nói.

Duy nhún vai bướng bỉnh:

- Nhưng mặc kệ anh có như vậy hay không, tôi vẫn muốn anh đi chung với Phong như thường. Anh là người tôi ghét mà lại hay xuất hiện lẩn quẩn làm tôi khó chịu.

Nguyễn nhăn mặt như lại định phản bác cô, nhưng nghĩ sao lại thôi, anh thở ra và lắc đầu:

Duy nhìn thấy rõ cử chỉ của Nguyễn, cô cười khẩy:

- Mà thật ra anh cũng chẳng tốt lành chi đâu, bằng chứng là anh lại còn hỏi tôi cảm giác ra sao nữa - Cô bĩu môi - Anh chờ đợi tôi trả lời ra sao? Rằng tôi đang đau khổ, đang buồn phiền, rằng tôi muốn khóc ư? Tôi biết rất rõ anh đấy, cho dù ông anh ruột của anh có là một linh mục tốt và nhân ái thế nào đi chăng nữa, nhưng anh thì chẳng mấy may chút gì giống ông ấy đâu.

Nguyễn sầm mặt:

- Cô nói vậy là sao?

- Vì anh là một con người trần tục, hết sức trần tục, ích kỷ và nhỏ nhen lắm. Tôi gây gỗ với anh ở vườn hoa nhà thờ, anh để bụng và ghét cay đắng tôi - Cô cười nhạt - Đừng có chối. Tôi biết tổng rằng anh ghét tôi thậm tệ, có đúng vậy không?

Nguyễn nóng mặt, anh liền huých toẹt luôn:

- Cô nói đúng. Xin lỗi vì lại nói thẳng ra điều này. Tôi chưa ghét ai như ghét cô.

- Chả sao. Vì tôi cũng đâu có ưa anh.

-...?

- Vì vậy nếu hiểu rõ chúng ta là hai thái cực đối kháng nhau đến thế, anh làm ơn đừng có dính dáng đến tôi làm chi cho có chuyện bức mình. Những gì liên quan đến tôi, tỷ như cái chuyện anh vừa nghe được khi nãy, đừng thêm để ý, quên quách nó đi cho rồi.

Nguyễn suýt phá lên cười. Thì ra Duy mĩa móc lòng vòng cuối cùng có mục đích, đó là muốn anh quên đi đối thoại của Phong và cô khi nãy. Đúng là cô nàng bị tình phụ nên loạn trí rồi chắc, trong khi anh hứa sẽ không nói với ai, lời hứa đàn ông con trai cô ta lại chẳng coi trọng, mà bây giờ bằng cách hạ nhục và xía xói anh, cô ta lại yêu cầu chẳng những anh không nói ra, mà còn phải quên đi luôn nữa chứ.

- Khi nãy đã hứa với cô rồi, tôi không nuốt lời đâu, sẽ không ai biết được quan hệ của cô và người kia - Nguyễn nói lửng lơ - Nhưng cô bắt tôi quên thì hơi khó đấy. Như cô vừa nói tôi là người để bụng mà, chuyện đã lọt vào tai tôi rồi, khó mà xóa được, huống chi đó là một mẫu đối thoại hay ho đầy kịch tính, có thể tưởng tượng được những tình tiết đầy éo le.

Gương mặt Duy nãy giờ phẳng lạng như một tảng băng, nhưng câu nói của Nguyễn, cách nói của Nguyễn làm cô mím môi tức giận. Cô trừng mắt nhìn anh ta muốn rách cả khóe. Đáp lại, Nguyễn cười nhẹ nhàng.

- Đừng dữ dằn thế. Cho dù có ghét nhau, cũng không nên tìm cách biểu hiện ra ngoài ghê gớm đến như vậy. Tôi đến thăm anh tôi, chỉ khoảng mười ngày, rồi lại về Sài Gòn. Còn cô thì lại ở đây cả mấy tháng. Chúng ta có lẽ chẳng gặp lại nhau nữa đâu, không cần phải khó chịu khi đối diện nhau nữa. Tôi nghỉ bữa ăn hôm nay là lần gặp cuối đấy.

Nguyễn đã ra ngoài, Duy vẫn còn đứng thừ người. Là kẻ hiếu thắng, cô thật âm ỉ khi thấy mình không có cơ hội chiến thắng anh ta.

Anh ta nói đúng, vài ngày nữa thôi anh ta đã đi mất rồi, nhưng cô vẫn cảm thấy không yên khi có một người khác biết rõ mối quan hệ giữa cô và Phong. Cho dù với Duy, chuyện đã là quá khứ, nhưng cô không muốn làm lung lay niềm vui của chị Uyên Thanh, không muốn cô Hai lại bức bối vì những chuyện như tình cờ mà rắc rối này.

Đối với Duy, Phong đã chọn con đường lên Đà Lạt và lừa dối cô, thì anh phải đi hết con đường đó, sẽ không bao giờ có chuyện nhập nhằng dây dưa gì nữa cả. Và vì đã quyết định thế, nên chuyện tình đâu còn lý do gì khơi gợi lại. Vài ngày nữa Nguyễn đã về Sài Gòn con lâu lắm cô mới ghé lên thăm nội, ít nhất là xong đám cưới mà khi nãy trong bàn, Duy loáng thoáng nghe

cô Hai đề cập.

"Mọi chuyện rồi cũng sẽ qua" Duy nghĩ thầm.

Mưa hạ

Chương 6

Suy nghĩ của Duy và Nguyễn hóa ra sai bét. Không phải bữa ăn tối hôm đó là lần gặp cuối giữa hai người, mà như người ta nói "oan gia lại thường chạm mặt nhau".

Hai ngày sau đó, vào buổi sáng. Cô Út Sa chạy vội đến nhà thờ. Lễ vừa tan, bà nội của Duy vừa ra đến cửa giáo đường là cô hốt hoảng chặn bước.

- Mẹ ơi! Nhà có điện tín. Chị Xuân có chuyện gì không biết mà nhắn Phương Duy về gấp.

- Điện tín nói gì? Sao lại nhắn nó về?

Cô Út vừa thở vừa lắc đầu:

- Con không biết. Trong điện tín không thấy nói tới. Chỉ bảo cần Phương Duy về Sài Gòn gấp thôi.

Bà nội cau mày:

- Con Duy đâu?

- Nó đang gom đồ, nhất định đòi về ngay theo chuyến xe sáng, nên con phải tìm báo với mẹ.

Nội nhăn mặt bức bối:

- Nó chỉ vừa lên đây chưa được một tháng, sao lại gọi nó về?

Cô Út nói:

- Con cũng không rõ nữa mẹ ạ, nhưng chắc chị Xuân phải có chuyện gì cần kíp lắm bởi vì người đánh điện tín là bạn của chị Xuân. Nhỏ Duy đang quỳnh lên.

Nét mặt nội đã dịu xuống, bà ngẫm nghĩ và nói trong lo lắng:

- Cái tật con nhỏ này bộp chộp và nóng nảy, làm sao yên lòng để nó hót ha hót hải về kiểu đó.

Rồi như chợt nhớ điều gì, bà chụp vội tay cô con gái đứng lại:

- Phải rồi, may quá! Hôm nay hình như cậu Nguyễn cũng về Sài Gòn, con về bảo con Duy đợi ở nhà, để mẹ quay lại xin phép Cha và nhờ cậu ấy đi cùng. Có người quen đi chung với nó đỡ lo hơn. Và lại, nếu ở Sài Gòn có xảy ra chuyện gì, mình cũng có thể nhờ cậu Nguyễn gọi điện lên báo tin, chứ con Duy thì còn nhớ cái gì nữa.

Thế là cô Út Sa thì chạy vội về nhà, còn bà nội Duy lại tất tả quay trở lại tìm... "cậu Nguyễn".

Xe chạy đến Bảo Lộc. Mọi người trên xe hầu hết đang thiu thiu ngủ gà gật, kể cả tên bác sĩ nhiều chuyện đang ngồi cạnh, vậy mà Duy vẫn nhấp nhòm không yên, mắt căng ra nhìn qua cửa sổ.

Cô đâu có còn tinh thần nào để ý đến cảnh vật bên ngoài, mà chỉ vì nhìn như vậy cô mới biết rõ và càng sốt ruột vì xe chạy chậm quá, quá chậm đối với ý cô. Duy chỉ muốn quát lên vào tai của bác tài là hãy chạy mau hơn, nhanh hơn, làm sao cho Duy về Sài Gòn lập tức.

Tờ điện tín sáng nay quả đã làm cô bấn loạn cả người, chẳng phải mẹ cô đang ở Hà Nội đó sao? Chuyện gì đã xảy ra với mẹ mà mẹ đã về Sài Gòn? Trong điện tín, chú Khôi không nói rõ, nhưng Duy vẫn mang máng nhận ra điều gì không lành. Chú Khôi dù là luôn đầy ắp những trò, những câu đùa tếu như bản tính của một diễn viên hài, chú cũng chẳng bao giờ nghĩ và làm cái trò tệ hại và hù Duy như vậy.

"Mẹ đã gặp chuyện gì ư?" Duy cứ luôn nghĩ như vậy và lại hốt hoảng muốn xua ý nghĩ bất thường đó đi.

- Này, đủ rồi nhé cô nhỏ. Cô có làm ơn ngồi yên cho không. Xe chạy cả tiếng đồng hồ rồi mà cô vẫn còn sôi lên như thế à?

Nguyễn ngao ngán mở mắt rồi nói. Anh đã hơi ơ khi biết chuyện về Sài Gòn sáng nay của mình phải gánh thêm một nhiệm vụ tối quan trọng. Đó là hộ tống cô cháu gái xác xược và cay độc của bà cụ An về nhà. Anh vì quý bà cụ, kính phục ông anh linh mục của mình nên cũng đành giờ cổ ra mang gông.

Đã thâm thù bị kế hoạch đối phó với cô nàng này cho đỡ phiền hà, nên khi lên được xe, Nguyễn đẩy cô ta vào ghế sát cửa sổ còn anh thì trấn ở phía ngoài và lập tức nhắm mắt vờ ngủ để khỏi bị quấy rầy. Nhưng cái kiêu nhấp nha nhấp nhòm của cô ta từ nãy đến giờ làm anh hết chịu nổi phải khai khẩu lại.

- Gì thì cô cũng đang trên đường về Sài Gòn đấy thôi. Lo cuống lên thì ích lợi gì đâu? - Nguyễn chép miệng.

Duy không để vào tai lời của Nguyễn trong đầu cô vẫn quay cuồng những câu hỏi và càng lo lắng, sợ hãi vì không có câu trả lời xác đáng. Hai tay cô nắm chặt quai cái túi xách mà cô vẫn khư khư ôm vào lòng từ lúc lên xe.

- Này! Cô hãy dựa vào ghế mà ngủ một chút đi, nếu không, về đến Sài Gòn mệt chết.

Duy mím môi làm thinh, làm Nguyễn cảm thấy mình như phí lời. "Mặc cô ta vậy". Anh nhún vai với mình. Nhiệm vụ của anh chỉ là hộ tống, thôi thì miễn cô nàng về đến nhà an toàn là được rồi, cô có mệt, có đuối thì cũng tại cô tạo ra thôi, việc gì đến anh nhỉ?

Đã nghĩ vậy, Nguyễn quay qua không thèm đếm xỉa đến Duy nữa, anh nhắm mắt lại. Ngủ một giấc có lý hơn là để ý đến cô nàng loạn thần kinh bên cạnh.

Nhưng khổ nỗi, Nguyễn nào có nhắm mắt được lâu, cái kiểu chộn rộn, xoay trở vì quá lo lắng của Duy chỉ một lát là làm Nguyễn đầu hàng.

Anh thở hắt ra và ngồi thẳng lại:

- Thôi được rồi, đành phải làm bảo mẫu một lần vậy.

Anh chìa tay ra trước Duy.

- Cô đưa túi xách đây cho tôi tìm chỗ cất giùm cho.

- Mặc kệ tôi - Duy co người lại nói nhỏ.

- Kệ làm sao được khi cô cứ chộn rộn suốt như vậy. Nội cô đã có lời gởi gắm rồi, thôi để tôi giúp cô vậy - Nguyễn lại chìa tay - Đưa cái túi to đựng đó đây.

Duy ngần ngừ, rồi cuối cùng cũng đưa cho Nguyễn cái túi xách của mình.

Nguyễn trợn mắt ngó cái dây đeo bị xoắn, bị vặn thiếu điều sắp như nhão.

Duy vẫn lia mắt đảo dác nhìn qua ô cửa kính. Anh lúc lắc đầu thông cảm và sau khi đẩy tọt cái túi của cô vào dưới băng ghế ngồi, anh ngẩng lên. Vỗ nhẹ vào vai Duy để ra dấu cô nên bắt chước mọi người dựa lưng vào ghế và nghỉ ngơi.

Anh nói cứ ý như bài bản nói với bệnh nhân của một bác sĩ:

- Tốt hơn cô nên dựa vào ghế mà thư giãn một chút, ngủ được càng tốt. Tôi biết cô đang lo cho người thân của mình ở Sài Gòn, nhưng cứ chúm mũi vào cửa kính mà làm gì, có ích gì đâu? Sao cô không yên mà nghỉ ngơi? Xe đi đến mấy tiếng nữa mới tới, lúc đó cô mới còn đủ tinh thần, đủ sức lực mà ứng phó với những tình huống khó khăn chứ, có phải không?

Duy lơ ngơ nhìn Nguyễn, giọng mềm mỏng của anh làm cô như dịu xuống đôi chút. Anh đẩy nhẹ vai cô vào thành ghế. Thoạt đầu, cô gượng lại, nhưng anh vẫn kiên nhẫn nhìn và chờ đợi. Cuối cùng cô cũng phải ngoan ngoãn nghe theo, ngả đầu lên ghế tuy đôi tay vẫn nắm chặt, mắt vẫn hơi lạc thần ngó lên trần xe.

- Nhắm mắt và đừng nghĩ gì hết xem nào, như vậy cô sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn - Nguyễn nói từ tốn, khuyên bảo - Nếu được thì cô ngủ một chút đi nhé. Khi thấy Duy đã nhắm mắt lại như học trò nghe lời. Nguyễn vừa hài lòng vừa ngạc nhiên. Anh không ngờ mình có khiêu dụ khi đến như vậy, đã tưởng mình phải tốn hơi sức cãi cọ, khuyên nhủ, răn đe dữ lắm mới trị nổi Duy, vậy mà chỉ mới nhỏ nhẹ vài câu, cô đã ngoan ngoãn quá xá.

Trước khi trở lại tư thế cũ, Nguyễn còn liếc sang Duy lần nữa. Mắt nhắm chặt đôi mi run run, cô như chưa thư giãn được, nhưng cái vẻ ngoan ngoãn làm cho cô thật khác xa với cô gái xấc xược, mà Nguyễn gặp mặt mấy ngày trước.

Để yên Duy qua bên, Nguyễn lại khép hờ mắt lại lan man nghĩ ngợi chuyện mình.

Vậy là chuyến đi của anh lên Đà Lạt không thành công rồi. Lòng anh chùng

xuống khi nghĩ đến gương mặt thất vọng của Yến Linh. Anh đã cố thuyết phục gia đình hơn hai năm trời, cố cởi bỏ ác cảm, thành kiến của gia đình với người anh yêu, nhưng vẫn không thay đổi được gì. Anh đã hy vọng kêu gọi được sự giúp đỡ của ông anh cả đang làm cha xứ ở Đà Lạt, hy vọng có lời can thiệp đỡ đầu của anh ấy, người mà cả gia đình quý trọng.

Vậy mà kết quả cũng lại là con số không to tướng. Chắc là Yến Linh sẽ buồn lắm. Có cô gái nào không buồn khi mãi chịu đựng sự thờ ơ, lạnh nhạt từ phía gia đình người yêu đâu. Nghĩ đến mà thương cô vô hạn.

Nguyễn thăm thờ dài. Đón chờ anh ở Sài Gòn sẽ vẫn là sự thúc hối của gia đình Yến Linh và đôi mắt buồn rầu của cô.

"Mình thất bại quá" Nguyễn nản lòng nghĩ. Hai mươi bảy tuổi rồi, vậy mà vẫn cứ loay hoay khó khăn với những vướng mắc của gia đình. Chán thật! Có ai đó khều nhẹ một bên vai làm Nguyễn giật mình mở mắt. Duy bên cạnh đang e ngại nhìn anh.

- Gì vậy? Sao không ngủ đi? - Anh nhíu mày hỏi cô, lòng thấy bức bối.

- Tôi... không ngủ được - Duy ập ứng.

- Rồi... sao? - Nguyễn dấm dăng.

Hơi ngạc nhiên với vẻ cộc cằn của anh, Duy như nhận ra dường như cô đang làm phiền anh ta thì phải. Hối hận với sự bốc đồng không suy nghĩ của mình, cô mím môi quay lại nói lấy.

- Xin lỗi vì đã đánh thức anh. Tôi... tôi xin lỗi vậy. Anh ngủ lại đi.

"Cô nàng dối rồi đây". Nguyễn thờ ra.

- Thôi, được rồi. Không muốn thì cũng đã khều được tôi mở mắt ra rồi. Cô muốn nói gì thì nói đi.

Duy lắc đầu ngoan cổ:

- Tôi không có gì, xin lỗi anh.

Nguyễn nhăn mặt, đành dịu giọng lại:

- Thôi mà, tôi biết, cô muốn nói gì thì nói đi. Tôi sẽ giúp cô.

Duy lặng thinh, mắt sụp xuống. Nguyễn để ý thấy đôi tay cô nắm vào nhau đặt trên đùi. Đôi tay đang siết chặt.

Hít một hơi dài, anh hỏi nhỏ nhẹ:

- Sao cô không ngủ? Mệt trong người à?

-... Tôi không ngủ được - Duy ngập ngừng.

Hay quá, Nguyễn thăm khen mình, cô nàng chịu nói chuyện lại rồi. Anh tiếp tục:

- Tại sao vậy?

- Tôi... tôi sợ quá... tôi lo lắm.

- Lo cho mẹ cô à? - Nguyễn hỏi dò.

Duy gật đầu, giọng run run:

- Tôi sợ mẹ có gì, tôi...

- Chắc không có gì đâu, cô đừng nghĩ quẩn thế.
- Nhưng đáng lẽ mẹ vẫn còn đi công tác ra Bắc, chú Khôi cũng đi chung mà.
- Thì sao? - Nguyễn chưa hiểu.

Duy nhìn anh cặp rập nói:

- Bức... bức điện hồi sáng là chú Khôi đánh lên - Giọng cô càng run rẩy - Nếu... nếu về Sài Gòn sớm thì mẹ cũng có thể đi đánh điện, sao lại là chú Khôi? Và lại, tôi càng nghĩ càng sợ, câu nhắn đó không giống với tính cách thường ngày của chú Khôi chút nào.

Nguyễn chăm chú hơn vào Duy, anh hỏi:

- Bức điện nói gì?
- Chỉ vồn vện một câu "Duy về nhà gấp" - Duy phân trần - Chú Khôi luôn luôn hài hước. Cái kiểu cộc lốc đó không hợp với chú ấy đâu. Cứ như là... phải có việc gì nghiêm trọng lắm chú Khôi mới như vậy.

Nước mắt đã doanh tròn làm Duy nghẹn lời:

- Tôi... sợ lắm. Tôi sợ cho mẹ...

Vỗ nhẹ nhẹ vào cánh tay Duy, Nguyễn an ủi, khuyên giải:

- Không có gì đâu. Cô đừng sợ, mẹ cô không sao đâu mà. Đừng quá lo lắng như vậy. Có lẽ chỉ là... nhớ cô, cần cô về, mà mẹ cô lại bận việc chi đó nên nhờ chú Khôi đó đánh điện thôi. Đừng sợ nhé!

- Nhưng tôi...

- Tôi tôi cái gì? Yên tâm đi! Mẹ cô không sao đâu mà. Đừng có nghĩ lung tung rồi nói gở đâu không. Bình tĩnh lại đi nào.

Nguyễn cứ thế, vừa dứt khoát, vừa ân cần khuyên nhủ. Giọng anh trầm trầm một cách đáng tin cậy làm Duy cũng dần dần lắng xuống sự kích động vừa đến. Nhưng cô còn ráng áp úng vớt vát:

- Nhưng... nếu rủi có chuyện gì xảy ra, anh... có giúp đỡ tôi không?

- Sao lại không? Tôi hứa mà.

Duy nuốt nước bọt một cách khó khăn, nỗi lo sợ vừa qua làm cô đến thất cả tim. Cô chẳng còn nhớ người ngồi bên cạnh là người đã từng xung đột với cô, cô bây giờ chỉ muốn bám víu niềm tin ở một ai đó, một ai xung quanh có thể hiểu cô, thể thôi!

Giọng nói của Nguyễn bình tĩnh, tự tin quá. Phải rồi, Duy cũng phải bình tĩnh như vậy, mạnh mẽ như vậy. "Mẹ sẽ không sao" Duy lập đi lập lại trong đầu hy vọng đó.

Cây cối hai bên đường cứ vụt qua cửa kính xe. Khi Nguyễn để ý nhìn qua, thấy Duy đã chịu ngồi yên, hai tay khoanh trước ngực với một dáng vẻ thật lạ.

"Trông cũng khá ngoan và hiếu thảo" Nguyễn nghĩ vậy, ác cảm có từ trước với cô gái bên cạnh đã dần mờ nhạt phần nào. Vẻ hiền ngoan phớt chốc của Duy làm. Nguyễn bỗng dung liên tưởng tới ánh mắt buồn buồn chịu đựng

của Yến Linh.

Khỉ thật! Nguyễn chếp miệng tự trách mình. Sao lại so sánh một cách khắp khiêng thế. Cô nàng miệng lưỡi này mà anh lại so với Yến Linh sao được. Đàn bà con gái trong cái thế giới này, anh sợ nhất là sự nanh nọc, chanh chua làm mất đi tính dịu dàng, nữ tính của phái được gọi là phái đẹp, phái yếu. May mà Yến Linh của anh không có những "đức tính" đáng sợ đó, và cũng xứng đáng hợp làm sao khi cô nà ngồi cạnh anh lại có đầy đủ mấy cái tính "phái gió" đó.

Còn đang nghĩ lan man về tính cách nào thích hợp với phụ nữ, tính nào không, còn đang ngẫm nghĩ suy tầm ruồng về những chuyện với vẫn không đâu thì một bên vai của anh hơi nằn nạng. Nguyễn nhìn sang. Cha chả! Cái cô nàng nhiều chuyện mà bà cụ An gởi gắm làm bạn đồng hành với anh đang mê mết ngủ. Đầu cô nàng hơi nghiêng dựa vào vai phải của anh. Hay dữ! Nguyễn khẽ lắc đầu. Con gái chi mà vô ý thế nhỉ! Nếu không phải là anh, cô ta có thể tỉnh bơ tựa đầu vô vai tên đàn ông nào khác mà ngủ được không? Dám có lắm, với cái tánh cách ngông nghênh, ngốc nghếch của cô ta thì dám lắm chứ.

Cái đầu tóc con gái gì đâu mà tém sát thế không biết! Nguyễn đảo mắt nhìn quanh. Hành khách trên xe hầu hết đang gà gật ngủ. Khi này anh cũng đang mơ màng đấy chứ, nếu không có cô nàng bên cạnh đánh thức thì có lẽ anh đã nhắm mắt được một chút rồi, đâu phải mở mắt trao tráo nhìn thiên hạ ngủ như bây giờ. Phiền thật!

Không có gì làm, Nguyễn vẫn vờ đưa mắt nhìn xuống cái vai phải, và lơ đãng làm cái thói quen của phái nam là phân tích nhan sắc cô bạn đồng hành.

Cự ly gần quá nên dù không mang kính Nguyễn vẫn công bằng mà nhận xét rằng gương mặt kẻ vai anh có nước da quá đẹp. Thật mịn màng, thật tươi mát. Đôi mắt đang khép lại kia có rèm mi khá dày nhưng lai thẳng chứ không cong cong lên như phần đông các người đẹp. Cái chóp mũi hơi nhọn, nhìn từ mắt anh xuống thì ngồ ngộ, cái mũi có vẻ hơi hếch hèn chi mà bướng bỉnh dữ quá.

Nguyễn không nhìn được rõ đôi môi, anh hơi ngھnh đầu dịch ra để nhìn, nhưng lại sợ làm cô nàng thức giấc, nên đành thôi. Chỉ có thể nhớ mại mại dường như Duy có đôi môi khá trẻ con, lại còn hay bĩu môi khi nói, cứ như không ưa gì người đối diện vậy.

Mà cô cũng đã từng thẳng thừng nói toạc ra đấy thôi, cô ta ghét anh. Thế đấy! Nguyễn thầm tặc lưỡi chán ngán. Cô ta thì cứ nói ghét anh, nhưng tỉnh bơ dựa dật vào anh mà ngủ. Còn anh, có ưa gì cô ta, vậy mà vẫn ngồi yên không nhúc nhích để chịu trận. Bất công ghê!

Xe đã chạy đến Định quán, một vài hành khách dụi mắt nhìn ra cửa sổ ước

định vị trí. Vài người khác vừa thức, cũng đã rút quạt ra cầm tay phe phẩy. Gió từ khe cửa sổ luôn vào mang hơi nóng. Vai phải của anh vẫn nặng trĩu. Cả cánh tay anh tê dại, nhưng anh vẫn ngồi yên, vì hình như dù từng cự cãi với Duy, anh không cũng đành lòng đánh thức giấc mộng đẹp của cô. "Không đánh thức là chỉ sợ cô ta dậy lại mở miệng quấy rầy mình thôi" Nguyễn tự bào chữa với mình như thế. Ai mà biết có phải là thế không!

Mưa hạ

Chương 7

- Nhờ cậu đưa con bé về nhà trước vậy. Ông Khôi vỗ vai Nguyễn về tin cậy, giọng ông ngậm ngùi.

- Con bé yếu đuối về tinh thần quá, tôi sợ nó không chịu đựng nổi. Nguyễn gật đầu thông hiểu, anh đến bên Phương Duy. Cô vẫn đang dán mắt vào tường kính. Trong căn phòng Hồi sức Đặc biệt đó, bà Xuân vẫn còn nằm bất động.

Nguyễn khẽ đặt tay lên vai cô. Duy quay qua lơ lảo nhìn anh. Ánh mắt cô như vô cảm xúc, nếu còn chút gì đó thì chỉ là sự mệt mỏi mà thôi.

- Ta về nhà thôi Duy, tôi sẽ đưa cô về - Anh nói nhỏ.

Duy lắc đầu lăm nhăm:

- Mẹ trong đó, mẹ còn nằm trong đó.

- Mẹ cô sẽ khỏe ngay thôi mà, nhưng cô phải để cho mẹ cô nghỉ ngơi đôi chút, có phải không? Tôi sẽ đưa cô về nhà nhé, sáng mai ta sẽ vào thăm mẹ - Nguyễn thuyết phục.

Duy vẫn lúc lắc đầu thì thầm:

- Tôi muốn ở đây với mẹ. Tôi muốn mẹ tỉnh lại sẽ thấy tôi ngay.

Ông Khôi tiến lại trầm giọng:

- Phương Duy nghe lời chú về trước đi con, mẹ con đang ngủ mà. Sáng mai con hãy vào, lúc đó tỉnh hơn, có thể săn sóc mẹ tốt hơn. Thôi nghe chú nhé, con.

Vừa vỗ về dịu ngọt, vừa cương quyết cuối cùng hai người đàn ông cũng thuyết phục được Duy. Cô đi theo Nguyễn về sau khi nghe ông Khôi hứa chắc.

- Yên tâm đi, nếu mẹ con có tỉnh lại, chú sẽ nhất định gọi về nhà mà. Trời đã khuya lắm. Gió đêm thổi hơi lạnh khiến Duy chột rùng mình. Nguyễn nhớ ra hành lý và cả áo khoác đều để lại nhà cô khi phải vội vã đến

bệnh viện lúc chiều. Bây giờ anh cũng chỉ một chiếc áo sơ mi, lấy gì choàng cho cô đỡ lạnh?

Nắm khế lấy bàn tay lạnh ngắt của Duy, Nguyễn như muốn ủ hơi ấm cho cô một tí, Duy bước cạnh anh như một cái máy, cô không để ý nhìn đường nên có đến vài lần vấp đá sỏi suýt ngã chồm về phía trước, nếu Nguyễn không kịp giữ lại.

Đi hết mấy con đường nhỏ trải sỏi trong bệnh viện, họ ra tới cổng, Nguyễn đẩy Duy lên chiếc taxi đầu tiên trong hàng taxi đậu dài thành làng trước bệnh viện.

Về đến nhà cô, việc đầu tiên của Nguyễn là kiểm tra phòng tắm. Hai vòi sen một nóng, một lạnh khiến anh hài lòng. Trở ra, anh dịu giọng ra lệnh cho cô.

- Bây giờ cô hãy vào phòng, tắm nước nóng cho tỉnh người nhé.

Thấy Duy ngơ ngác nhìn anh, vẻ không hiểu, anh giải thích:

- Cô cần phải tỉnh táo, mạnh khỏe để ngày mai còn vào bệnh viện lo cho mẹ cô.

Lời giải thích ngắn gọn thật có hiệu nghiệm, Duy ngoan ngoãn nghe lời. lát sau, cô trở ra, đầu tóc ướt rượt, nước nhỏ từ mớ tóc tём của cô xuống vai.

Nguyễn nhăn mặt lắc đầu. Đã sợ cô cảm lạnh, bị đuối sức, thì cô lại hời hợt với sức khỏe mình đến thế. Anh lấy khăn lau tóc cho cô.

Duy ngồi trên ghế, chiếc ghế cao duy nhất trong cái phòng vừa là phòng khách, vừa là phòng dạy múa của mẹ cô. Nguyễn nhẹ nhàng lau tóc cô thật khô. Khi anh tạm xong, hàng kiếng ốp suốt bờ tường cho anh một hình ảnh một cô gái nhỏ trong chiếc sơ mi rộng thùng thình. Cái đầu tóc ngắn bù xù như cái bông cúc, gương mặt mệt mỏi đến đờ đẫn và cái dáng ngồi rũ xuống đôi vai nhỏ của cô làm cô giống một cậu trai nhỏ hơn là một cô gái.

- Đi ngủ nhé Duy - Nguyễn nói, không thấy cô trả lời.

Anh ngắm nghía suốt gian phòng tập, xác định chắc chỉ còn cái gác lửng bên trên là phòng ngủ, anh đành chờ lấy cô xuống ghế. Cầu thang nhỏ phía trong quả thật dẫn lên cái phòng ngủ. Trong phòng trang trí gọn nhẹ thanh nhã, nhưng chỗ ngủ thì chỉ một tấm nệm rộng rải dưới sàn, làm giảm phần nào cách bày trí của căn phòng đẹp.

Trên nệm la liệt nào gối đầu, gối ôm đến ba, bốn cái, chưa kể một con vịt nhồi bông, màu vàng chanh to, làm chỗ ngủ của Duy giống cái nôi chơi em bé hơn.

Như một đứa nhỏ ngoan ngoãn, nghe lời, hay vì quá mệt, Duy chuôi mình vào chăn, giữa mớ gối ôm.

- Được rồi đấy, tốt rồi - Nguyễn lầm bầm.

Đợi một lát, chừng như để đôi mắt nặng trĩu của Duy nhắm lại yên bình, anh an tâm định ra về. Vừa nhắc người đứng dậy thì đã chợt cất tiếng làm anh giật mình.

- Khi này chú Khôi đã nói gì với anh?

- Hả? - Nguyễn ngồi trở lại chỗ cũ, ngạc nhiên.

Duy mở mắt, hơi xoay đầu về phía anh, giọng cô khàn khàn:

- Tôi muốn hỏi chú Khôi đã nói gì với anh, khi còn ở bệnh viện? Họ sẽ làm gì mẹ tôi?

Nguyễn né tránh ánh mắt cô:

- Mẹ cô sẽ không sao đâu. Cô ngủ đi để ngày mai còn...

- Tôi muốn biết sự thật - Duy ngắt lời anh.

Giọng cô có vẻ kiên quyết và tỉnh táo

- Anh hãy nói đi. Tôi có quyền được biết.

Nguyễn lặng thinh giây lát như phân vân không biết có nên nói cho cô nghe lúc này không. Cuối cùng nhìn lại ánh mắt chờ đợi của cô, anh buồn buồn nói:

- Như cô đã thấy qua lớp kính, mẹ cô bị khá nặng. Xe lật, chân mẹ cô bị đè nát, cho nên...

- Cho nên sao? - Duy nhăn mặt hỏi gặng.

- Chú Khôi nói ngày mai họ sẽ phải tháo khớp...

- Tháo khớp? - Duy sững sờ - Tháo khớp chân mẹ tôi? Họ tháo khớp chân mẹ tôi ư?

- Xin lỗi nhé Duy. Tôi không biết phải làm sao để giúp cô - Nguyễn nắm lấy bàn tay cô để ngoài chăn, anh nói chân thật - Nhưng tôi biết cô là một cô gái ngoan cường, hãy cố gắng vì mẹ cô...

Nước mắt Duy chảy trào hai bên thái dương, nhỏ xuống gối, cô nghẹn ngào:

- Vì vậy mà chú ấy giấu tôi. Mẹ tôi phải tháo khớp ngày mai. Vậy mà mọi người bắt tôi về nhà.

- Bình tĩnh lại nào Duy - Nguyễn hơi e ngại - Tai nạn nặng quá. Có đến bốn người chết trong vụ này rồi. Mẹ cô hôn mê và bị trọng thương, nhưng vẫn còn sống, bác sĩ bắt buộc phải làm vậy thôi.

Duy có vẻ chú ý lời anh.

- Nhưng họ sẽ cứu được mẹ chứ?

Nguyễn gật đầu:

- Hãy tin tưởng họ. Họ sẽ làm hết cách, hết sức mình để cứu mẹ cô mà.

Tin lời Nguyễn, Duy bớt kích động, nhưng vẫn còn thút thít nhỏ nhỏ. Cô lấy tay quệt nước mắt nói như than:

- Mẹ là một diễn viên múa, vậy mà... chắc là mẹ đau đớn lắm.

Nguyễn không biết trả lời cô ra sao, đành nín lặng.

Theo lời vắn tắt của ông Khôi, xe của mẹ Duy bị lật ở đường đèo. Bốn người chết tại chỗ, và còn lại là bị thương nặng. Mẹ của Duy vẫn hôn mê suốt những chặng đường chuyển viện.

Cũng là bác sĩ, nên dù không nói ra, Nguyễn cũng lo sợ cho tính mạng bà

Xuân. Tháo khớp chỉ là một chuyện, điều anh sợ nhất là cái đầu của bà. Chấn thương ở đầu bao giờ cũng nghiêm trọng nhất.

Khi này ở bệnh viện, thấy Duy cứ khóc sụt sùi và bám chặt lấy cửa kính để nhìn mẹ cô, ông Khôi đã nói sơ lược về tình trạng bà Xuân, và dặn Nguyễn đừng nói cho Duy biết vội, vì sợ cô không chịu nổi tin mẹ cô sắp phải tháo khớp.

Nguyễn hiểu ông, nhưng anh vẫn hy vọng Duy biết và hiểu tình trạng của mẹ cô ngay bây giờ. Vì nếu cô đúng là cô gái anh quen biết những ngày qua, cô sẽ có đủ nghị lực mà vượt qua được.

- Mẹ tôi múa đẹp lắm - Duy vẫn còn thăm thẳm. Mẹ có học trò nhiều, nhiều người nổi tiếng, nhưng người ta nói vẫn chưa có đôi chân và đôi tay có hồn như mẹ... Vậy mà bây giờ...

Giọng cô đều đều, rừ rừ như kể chuyện. Nguyễn vẫn ngồi bệt trên sàn, bên cạnh đó, kiên nhẫn lắng nghe.

Dù đêm đã khuya lắm rồi, và dù anh cũng mệt mỏi, anh cũng không muốn rời đi nữa. Có mặt bên cô lúc này anh biết là một điều an ủi, một nơi chốn mà tinh thần của cô muốn tìm chỗ dựa vào. Vì vậy, anh vẫn ngồi lại, quên mất rằng suốt từ sáng sớm đến giờ, anh chưa hề nghỉ ngơi, quên mất rằng chuyến đi dài làm thân thể anh mỏi nhừ, và quên rằng anh chưa ghé về nhà, chưa gặp Yên Linh.

Anh chỉ nhớ rằng cô gái nhỏ ở cạnh anh cần được giúp đỡ, cần được an ủi. Chỉ nhớ bấy nhiêu thôi.

- Chú nói láo! Mấy người nói láo! Mẹ tôi không thể chết được. Mấy người giấu mẹ tôi ở đâu? Ở đâu?

Duy hét lên, tay vung gạt ông Khôi, cả nhóm bác sĩ và y tá bệnh viện.

- Bình tĩnh lại Duy! - Ông Khôi níu lấy cô.

- Mẹ tôi, mẹ tôi ở đâu?

- Họ đã chuyển vào nhà xác rồi Duy, sáng nay kìa.

- Chú nói láo! - Duy vẫn gào lên - Phải cho tôi gặp mẹ tôi.

Nhóm y tá, bác sĩ nhăn mặt ra hiệu. Mọi người đẩy Duy ra hành lang. Cô vẫn dẫy dụa và la hét.

Ông Khôi nhìn Nguyễn lo sợ. Anh quyết định thật nhanh. Bước tới xoay Duy lại, Nguyễn tát một cái mạnh vào một bên má của cô.

- Cậu Nguyễn - Ông Khôi hoảng hốt kêu lên.

Cái tát của Nguyễn, thật kỳ lạ lại làm Duy nín bặt. Cô đứng sững lại, không gào thét, dẫy dụa nữa, mắt trân trối nhìn Nguyễn, tay giơ lên chỗ gò má vừa bị tát.

Những người xung quanh thấy Duy đã thôi không la hét và sấn vào nữa, nên buông cô ra và tản đi.

Duy đứng trơ mắt nhìn Nguyễn như không hiểu. Một lúc cô lắp bắp:

- Tại sao... tại sao tát tôi?

- Cho cô tỉnh lại - Nguyễn đáp thẳng - Tại sao cô không chịu bình tĩnh một chút?

Duy nhìn quanh, mắt cô chạm phải ánh mắt đau buồn của ông Khôi. Cô lóng cọng bước lại. Nguyễn định giữ tay cô, nhưng nghĩ sao lại thôi, anh bước theo cô dè chừng.

Đến trước mặt ông Khôi, Duy nhìn vào đôi mắt ông, như muốn nhìn cho rõ sự thật, muốn xác minh lại lần nữa sự thật. Sự thật mà khi nãy khi vừa nghe báo, cô đã không muốn tin, không dám tin.

Nhìn vào mắt ông, người bạn thân của mẹ, người mà Duy vẫn hằng tin tưởng và quý trọng, cô chỉ muốn thấy rằng khi nãy chỉ là báo tin lầm, việc xảy ra chỉ là một giấc mơ.

Thế mà, điều quá sức chịu đựng lại là sự thật, ánh mắt đau đớn, buồn rầu của ông Khôi làm Duy nghẹn ngào, nước mắt khi nãy không kịp chảy, bây giờ tràn đầy trên đôi má, cô lắc đầu, lắc đầu.

- Duy ơi! Tội nghiệp con.

Ông Khôi buông một câu nghẹn lời. Duy nấc lên ngã vào người ông òa khóc. Nguyễn đứng cạnh bên búi ngùi, thương cảm.

Sao cô gái nhỏ như cô lại chịu lắm tai ương đến vậy. Mồ côi cha từ thuở nhỏ, cô chỉ còn mẹ là nơi nương tựa, vậy mà bây giờ, thần chết lại cướp đi người thân thiết nhất của cô. Hỏi sao cô không đau lòng, hỏi sao cô không phát cuồng, phát dại khi nghe tin dữ.

- Con muốn gặp mẹ, chú Khôi ơi! - Duy vừa khóc vừa nói - Mẹ sao lại bỏ con được. Con chưa kịp gặp mẹ mà, chú ơi!

Vuốt lấy mái đầu Duy, ông Khôi lắc đầu khuyên bảo:

- Tất nhiên chú sẽ đưa con gặp mẹ, nhưng không phải bây giờ, khi mà con quá đau lòng, và không đủ bình tĩnh...

- Con bình tĩnh, bình tĩnh mà chú.

Duy lùi lại chùi nhanh nước mắt, cố nuốt tiếng nghẹn trở lại vào tim:

- Con sẽ không khóc nữa đâu, con sẽ cố tỉnh táo, chú cho con gặp mẹ nhé, chứ Khôi!

Ông Khôi nhìn Nguyễn ngẩn ngừ, rồi ông đành nói:

- Đợi chú ở đây một chút. Chú vào hỏi thủ tục, rồi đưa con đi.

Khi ông Khôi rời đi, Nguyễn lại bên Duy. Anh định đặt tay lên vai cô an ủi thì cô gạt phắt đi.

- Đừng đụng vào tôi.

- Tại sao? - Nguyễn ngạc nhiên - Tôi chỉ muốn...

- Tôi không cần anh an ủi - Duy trừng mắt nhìn anh - Hôm qua tôi tin tưởng anh biết bao, tin hết những lời anh nói, nhưng anh lại gạt tôi.

Nguyễn bất ngờ:

- Tôi... không có...

Duy nghiêng răng buộc tội anh:

- Anh bảo tôi hãy tin anh, mẹ tôi sẽ không sao, anh bảo tôi sáng nay sẽ gặp mẹ, anh bảo tôi bác sĩ cứu được mẹ tôi. Vậy mà bây giờ tôi còn gì? Anh nói đi! Đúng là tôi sẽ gặp mẹ nhưng chỉ là gặp thân xác của mẹ mà thôi. Anh lừa gạt tôi - Mắt cô lóe lửa - Anh là bác sĩ mà. Tôi biết hôm qua anh vào phòng bác sĩ để hỏi han, vậy mà vẫn giấu tôi, lừa gạt tôi. Anh bảo họ chỉ tháo khớp, chỉ lấy đi đôi chân của mẹ ư? Không phải đôi chân mà là sinh mạng mẹ tôi đó, anh có biết không?

Giọng của Duy có vẻ bắt đầu kích động trở lại. Nguyễn nắm chặt lấy hai vai cô gọi nhanh:

- Duy, Duy! Bình tĩnh lại. Bình tĩnh lại đi Duy!

Cô có vẻ hơi tỉnh, cổ quẫy ra khỏi tay anh. Nhưng Nguyễn vẫn giữ chặt lấy cô. Đợi một chút cho cô dịu xuống, anh kéo tay cô ra khỏi hành lang để xuống vườn hoa giữa khuôn viên bệnh viện.

Đẩy cô ngồi lên một băng ghế đá gần đó. Cô đánh giọng:

- Anh đi đi. Tôi không cần sự giúp đỡ của anh. Tôi không tin anh nữa đâu.

Ngồi thụt xuống trước mắt đối diện với cô, Nguyễn nói rõ ràng từng tiếng:

- Tôi mặc kệ cô ghét hay thương, mặc kệ cô tin hay không. Tôi vẫn cứ ở bên cạnh giúp đỡ cô cho tới khi nào cô bình thường trở lại, cho đến khi nào cô vượt qua được cơn đau này.

Duy mím chặt môi im lặng. Nguyễn ngồi trở lên phần ghế trống cạnh cô.

Nhìn ra luống hoa màu tím trước mặt anh chậm rãi nói:

- Cho dù bây giờ cô không coi tôi là bạn, nhưng với tôi, cô là một cô bạn nhỏ đang cần được quan tâm. Tôi sẽ không bỏ đi cho dù cô có nói gì đi nữa. Vì vậy, cứ mặc tôi. Tốt hơn hết cô hãy cố tĩnh tâm lại. Người thân nhất của cô đã mất rồi, cô phải ráng đứng dậy sống tiếp, đừng quá lo buồn mà suy nghĩ quẩn. Nếu cô đứng vững trở lại được, tôi sẽ rời khỏi ngay, không cần xua đuổi.

Lời nói của Nguyễn có vẻ áp đặt và vô lý đối với mức độ quen biết giữa hai người, nhưng lúc này đây Duy lại yên lặng lắng nghe. Lời nói của anh lắng đọng trong cô, thức tỉnh tâm trí cô.

Mẹ mất thật rồi. Cô có sẽ tiếp tục sống giữa đời khi không còn mẹ nữa? Cô có đủ sức đứng vững không?

Mười chín tuổi, ra đường khoác một vẻ bản lĩnh kiên cường, về nhà cô lại là như đứa trẻ nhõng nhẽo, thường sà vào lòng mẹ rút rích cười với những mẩu chuyện nhỏ giữa hai mẹ con.

Ngày mai, rồi lại thêm một ngày mai nữa, liệu cô có gượng đứng nổi ở đời khi không còn mẹ không?

Khóm hoa tím buồn trước mặt rung rinh trong gió. Duy thềm một lần nằm trong lòng mẹ, sưởi hơi ấm dịu dàng từ mẹ, và thềm một lần tíu tít vô tư gọi hai tiếng "mẹ ơi" quen thuộc.

- Mẹ ơi! - Duy thì thầm.

Tiếng gọi sao mà trống vắng, yếu ớt quá. Linh hồn mẹ lẫn khuất ở nơi đâu, có nghe thấy cô gọi không? Duy lại nấc lên.

- Mẹ ơi!

Tiếng kêu như tiếng khóc vang trong không gian tĩnh lặng. Chỉ có gió khua những tán lá quanh đây đáp lời.

Duy gục đầu vào đôi tay. Đôi vai run run, giấu mặt đi mà khóc. Con khóc thầm đến xót xa lòng.

Nguyễn vẫn ngồi bên cạnh. Anh thở dài.

Mưa hạ

Chương 8

Đặt ly nước lọc xuống trước mặt Nguyễn, Duy ngồi xuống đối diện, hai tay đặt lên đầu gối với một dáng ngồi buồn buồn, kiên nhẫn.

- Sắp tới Duy định thế nào? - Anh hỏi.

Duy nở nụ cười gượng:

- Thì kiếm việc làm, tự sống còn giữa đời thôi.

Giọng của cô có vẻ hờ hững, cam chịu làm Nguyễn hơi nhúu mày. Duy giờ đây thấy khác xa cô gái tinh ranh đến độ quá quắt hôm nào, cô gái mà tính cách đã từng làm anh có ác cảm, nhưng cũng mau chóng quen thuộc với tính cách ấy của cô. Vậy mà bây giờ, cô như không quan tâm đến điều gì, không giận hờn, không tranh cãi, không sống động như trước nữa.

Bà Xuân mất đã hơn hai tháng, Duy vẫn chưa trở lại bình thường. Âm thầm dõi theo cuộc sống của cô từ một động lực xui khiến cho anh tự cho là lòng tốt, Nguyễn ngày càng ái ngại hơn. Cách sống kiểu sống của cô bây giờ sao mà dửng dưng, vô cảm đến nản lòng.

- Tôi nghe nói bà nội cô muốn cô lên Đà Lạt sống, cô không đi à?

Duy lắc đầu nhẹ.

- Tôi không đi. Căn nhà nhỏ này của mẹ tôi, có kỷ niệm mười mấy năm mẹ con tôi sống ở đây. Sao tôi lại dời đi?

Tần ngần một lát, không biết hỏi gì thêm, Nguyễn chợt nhớ ra:

- Cách đây vài hôm, tôi có thấy một người rất giống cô ở đường Đồng Khởi...

- Là tôi đó - Duy thản nhiên ngắt lời - Tôi đi xin một việc làm ở các tiệm bán tranh.

- Tiệm nào? - Anh hỏi.

- Tất cả các tiệm trên đường đó, cả đường Nguyễn Huệ và Lê Lợi nữa.

Nguyễn ngân người, anh hỏi lại:

- Cô nói cô đi từng tiệm mà xin việc?

Duy trả lời anh bằng cái gật đầu, Nguyễn ngạc nhiên:

- Tại sao cô lại xin việc kiểu đó? Trên báo hay các trung tâm giới thiệu việc làm...

- Báo chí gì cũng đăng tuyển người có bằng cấp - Duy cắt ngang câu hỏi của Nguyễn - Bán hàng thì đòi bằng đại học nhân viên văn phòng thì đòi bằng vị tính các trung tâm giới thiệu việc làm thì đòi tay nghề. Tôi chỉ là đứa học trò mới xong lớp 12, thi Đại học còn rớt, nghề nghiệp, bằng cấp gì mà nộp.

- Vậy nên cô đã đi xin việc làm bằng cách gõ cửa từng tiệm? Thế họ có nhận cô vào làm không?

Duy nhếch miệng cười:

- Không! Họ cũng đòi một thứ mà tôi không có.

- Họ đòi cái gì? - Nguyễn thắc mắc hỏi.

- Bằng C Anh vẫn - Duy đáp gọn.

Nguyễn trợn mắt:

- Cái gì? Một chân bán hàng, bằng C Anh vẫn?

Cái gật đầu lần nữa của Duy như xác nhận tính xác thực của sự việc. Nguyễn vỗ tay lên trán kêu lên.

- Ôi trời! Vô lý quá vậy. Nếu có bằng C Anh vẫn ai thèm đi bán hàng - Chợt thấy câu nói hớ của mình, anh giả lả. - Ồ xin lỗi Duy, tôi không cố ý chê bai gì.

Duy nhún vai:

- Không sao. Bán hàng cũng nhàm chán thật đấy. Nhưng tôi đâu có thể nào lựa chọn nghề tốt hơn - Cô cười nhạt - Vậy mà ngay cả bán hàng, phụ việc họ cũng không thèm nhận tôi.

Nguyễn nhìn cô ái ngại. Anh biết ông Khôi và một số người bạn của bà Xuân đã từng ngỏ ý giúp đỡ cô một việc làm, nhưng Duy đã từ chối. Anh cũng dư biết đó là vì cô tự ái hão, cô lạt lẻo, hờ hững với tất cả những giúp đỡ của mọi người, cô làm nguội lạnh những lòng tốt, hiềm hoi trong thời đại này. Và vì vậy, chỉ hơn hai tháng, những lui tới thăm viếng, đề nghị giúp đỡ đã dần tan biến mà căn phòng với kính ốp sát hai bên tường giờ vắng tanh, lạnh lẽo vô cùng.

Kể từ sau ngày bà Xuân qua đời, Nguyễn bị Duy xua đuổi ra mắt. Cô buộc tội anh làm cô không được ở bên mẹ cô phút cuối, buộc tội anh thêm nhiều điều vô lý, khó nghe. Nguyễn vẫn bỏ ngoài tai, vẫn cùng ông Khôi ở bên cô,

cho đến khi bà cụ An và cô Út Sa xuống Sài Gòn và những bạn bè, đồng nghiệp của bà Xuân đến chia buồn, giúp đỡ ma chay, anh mới âm thầm rút lui.

Liên lạc qua ông Khôi, anh cũng biết chút ít tình hình của Duy. Hôm qua, ông Khôi lại điện cho anh, ông có vẻ lo lắng về Duy, về cuộc sống mà cô đang cố tình khép kín, về biểu hiện thờ ơ, lạnh nhạt với mọi việc của cô. Chỉ là một cú điện thoại, nhưng đã làm Nguyễn bồn chồn cả ngày hôm qua. Sáng nay, anh quyết định đến thăm cô. Thoạt đầu cũng còn một ít đề phòng với cơn giận dữ xưa đuôi của cô, nhưng trái lại với suy nghĩ của anh, Duy có vẻ không còn tư tưởng buộc tội kỳ quặc cũ.

Nhìn Duy ngồi bình lặng trước mặt, Nguyễn thấy lòng dịu hẳn, cơn bồn chồn lo lắng cho cô đã không còn.

Lắc đầu như tự thức tỉnh mình, anh tăng hắng giọng bảo cô:

- Duy thay đồ đi. Tôi đưa Duy đi ra ngoài một chút.

- Đi đâu? - Duy ngẩng mặt lên.

- Cứ vào trong thay áo đi. Tôi sẽ đưa cô đến vài chỗ. Cứ đi rồi sẽ hiểu.

Giọng anh hơi chuyên quyền nhưng lại có hiệu quả trước trạng thái thờ ơ thụ động của Duy. Cô như lười biếng suy nghĩ, thản nhiên đi lên phòng thay bộ váy bông màu xanh nhạt mặc ở nhà toàn bộ áo dài trắng.

Nguyễn có một thoáng ngạc nhiên khi thấy cô xuất hiện trở lại với chiếc áo dài học trò. Cái đầu tóc tém ngày nào chỉ mới một vài tháng đã dài tới cổ ột, vẻ ngổ ngáo trước kia của cô biến dần lúc nào, để bây giờ trước mặt anh, cô chỉ như một cô học trò Trung học ngoan ngoãn nhu mì.

Định lên tiếng trêu Duy về sự biến hình khác lạ đó, nhưng nhìn lướt qua khuôn mặt cô, anh kịp ghìm lại lời nói và thản thờ dài. Bởi vì thật ra cô có chú ý đến điều gì đâu. Về mặt bình thản của cô cho anh biết tấm áo trắng học trò kia cô chỉ máy móc mặc vào, chứ không hề cân nhắc, lựa chọn gì cả. Nguyễn mím môi, lắc đầu. Vị trí của mẹ Duy ở trong lòng cô quá lớn. Mất bà, giờ đây cô cứ buông trôi đến buồn lòng.

Nguyễn tự nhủ với mình, anh sẽ tìm mọi cách để đánh thức cô trở lại với đời sống thực, trở lại với những tính cách vốn là của cô, để cô trở lại là cô gái nhỏ ngông nghênh, yêu đời như trước đây. Cho dù anh có thể tiếp tục bị... "ghét", bị ăn hiếp, bị chọc tức đến điên lên, anh cũng sẵn sàng chịu đựng.

- Ta đi được chưa?

Câu hỏi thờ ơ của Duy làm Nguyễn sực tỉnh. Đứng lên, đẩy nhẹ gọng kính ở trên mũi, anh hắng giọng.

- Ừ, đi nào.

Trong đầu anh xuất hiện địa chỉ vài cơ sở làm ăn với bạn bè, hy vọng sao anh có thể giới thiệu được cho cô một chỗ làm tốt, hy vọng như vậy.

Mưa hạ

Chương 9

Cà phê của Nguyễn đã lưng quá nửa nhưng ly sữa của Duy vẫn chưa được cô nhấp môi qua. Đá trong ly tan loãng chảy tràn xuống mặt bàn, cô vẫn không để ý

Ánh mắt Duy nhìn xa xăm. Nơi quán nước sát bờ sông này, có thể phóng vút tầm mắt về bên kia bờ, Sài Gòn với những tòa nhà cao ngất hiện ra ở một góc nhìn thật lạ thật đẹp.

Gió mơn man thổi rối mớ tóc chưa kịp dài của cô, làm dịu sự trống vắng trong tâm hồn cô.

Không khí có vẻ trong lành, Duy hít một hơi thật dài. Giữa màu xanh cây cối, không khí như có mùi của lá cây, mùi của gió, của mưa. Bất chợt, Duy nhớ về Đà Lạt. Cô nhớ nội, nhớ "thung lũng ngày mai" của cô, nhớ đến cơn bệnh vì bị phụ tình ngày nào ở Đà Lạt.

Và rồi, cô nhớ cả đến những ngày tang sự của mẹ, những người thân quen của mẹ, của mình. Nhớ cả đến khi Phong lén đến cạnh cô với bao câu xin lỗi đầu môi, cô đã lạnh lùng buông gọn:

- Cút đi!

Câu nói qua kẽ răng đó có lẽ cô Út đứng sát bên nghe được, Duy còn nhớ ánh mắt cô trợn tròn ngạc nhiên với Duy.

Nhéch một nụ cười, đưa mắt nhìn những đám lục bình trôi lững lờ trên sông, bỗng nhiên Duy bật ra câu hỏi:

- Chúng trôi về đâu vậy?

Đang ngẫm quan sát diễn biến tâm tư Duy qua nét mặt của cô, Nguyễn hơi bị bất ngờ với câu hỏi. Anh ngơ ngác:

- Cô nói cái gì?

Giọng Duy thả nhẹ:

- Tôi muốn nói đến những đám lục bình kia kìa.

Nguyễn nhướn mày:

- Thì chúng theo dòng chảy, chắc là ra biển.

Duy có vẻ suy tư như không để ý đến câu trả lời nhạt thếch của Nguyễn, cô lẩm bầm:

- Có ai biết được chúng từ đâu tới, tại sao lại làm thân trôi dạt trong dòng đời này. Và rồi, chúng sẽ về đâu? Lục bình vẫn là lục bình, cả cuộc đời là một chuyến đi dài vô nghĩa.

Câu lẩm bầm tiếng được, tiếng mắt của Phương Duy làm Nguyễn cau mày:

- Sao lại nghĩ bi quan như vậy Duy? Cô cho rằng cuộc đời con người như

những mảng lục bình trôi ư? Để rồi thụ động với cuộc sống của mình?
Nét mặt vô cảm của Duy như chứng thực lời của anh làm Nguyễn điên tiết.
Anh quát lên:

- Thật hết chịu nổi thái độ của cô. Tưởng lời cô ra Thanh Đa, không khí trong lành sẽ làm cô thức tỉnh, ai ngờ đâu cô lại giở cái giọng chán chường, rũ bỏ ấy ra nữa. Nhìn xung quanh xem, bao cảnh thiên nhiên đẹp sao cô không ngắm, lại cứ cúi đầu ngó mấy giẻ lục bình trôi mà cảm thán ủy mị như vậy?

Thấy Duy mở to mắt nhìn như ngạc nhiên trước sự nổi nóng vô cớ của anh, Nguyễn càng tức tối. Anh nắm chặt lấy vai cô lay mạnh:

- Cô có nghe những gì tôi nói không, Phương Duy? Bỏ ngay những tư tưởng hắc ám của cô đi. Mẹ cô mất đi, tôi biết rằng cô rất đau lòng, nhưng cô phải tiếp tục sống, phải sống cho ra sống. Cô muốn là những cánh hoa, ngọn cỏ, gốc bần dưới đất, thân vươn lên trời, reo vui trong gió hay muốn làm đám lục bình trôi dưới đó? Trôi xuôi theo dòng nước mà không biết mình về đâu? Vứt buông vai Duy ra, Nguyễn lắc mạnh đầu bực bội:

- Sao mẹ cô lại có một người con nhu nhược, yếu hèn như cô nhỉ? Tôi biết chuyện ba cô mất khi cô còn rất nhỏ, mẹ cô đã gắng gượng nén nỗi đau, đưa cô về Sài Gòn, đem hết nghị lực để tiếp tục sống và nuôi dạy cô thật tốt. Cô có người mẹ như thế, sao cô lại học ở đâu cái thói buông trôi, mặc kệ tất cả này? Sao cô không đurợc như mẹ cô, vẫn ngẩng đầu mà sống, vui vẻ mà sống.

Duy chột hỏi nhẹ nhàng:

- Anh đã nói đủ chưa?

- Chưa đủ! - Nguyễn cau có nạt - Nhiều lúc ngó cô cứ lơ lơ thế này, thật tôi chỉ muốn lấy cái gì đó gõ vào đầu cô một cái cho cô tỉnh ra, để cho cô...

- Cái gì là cái gì? - Duy lừng lơ hỏi lại.

- Hả? - Nguyễn bị cắt ngang, không kịp hiểu câu hỏi của cô - Cô nói gì?

Quay nhìn thẳng vào mắt Nguyễn, Phương Duy thông thả lặp lại:

- Anh đòi lấy cái gì gõ vào đầu của tôi? Búa tạ? Cục đá to? Hay gì khác?

Câu nói, cách nói của Phương Duy có điều gì là lạ làm Nguyễn mất mấy giây sững sờ. Rồi chột như khám phá ra trong giọng của cô có chút gì đó...

"móc lò" như lần gặp ở Đà Lạt, anh sáng mắt, chụp vội tay cô:

- Hê! Cô đang trêu tôi đấy phải không, Phương Duy? Có phải là cô...

Duy mỉm cười:

- Chưa thấy ông bác sĩ nào có cách chữa trị lạ đời như anh. Tôi đã khùng đâu mà đòi lấy cái gì gõ lên đầu tôi rồi. Có tin tôi kiện Hội Đồng Thầy Thuốc không? Thế nào học cũng rút giấy phép hành nghề của anh cho xem.

Nguyễn rạng rỡ hẳn lên. Quả thật là cái tính khôi hài đã trở về với Phương Duy rồi, cô không còn vẻ mỉa mai, buồn bã như khi nãy.

Duy nhướng mắt:

- Sao vậy? Sau câu nói của tôi, phản ứng của anh thật là kỳ lạ, muốn cười thì cười đại đi, sao cứ nhăn nhăn nhở như thế kia.

Câu nói "hiền" dễ sợ của Duy làm Nguyễn muốn té ngò xuống đất. Cô nhỏ thật lạ lùng, ở đâu mà có những câu nói khó nghe đến thế không biết. Nhưng đầu sao, anh cũng vui chán. Chẳng phải anh vẫn mong cô trở lại với con người thật, với cá tính thật của mình đấy sao.

Nguyễn bắt đầu cười. Anh cười to, cười rũ rượi, cười thật khoan khoái.

Vài đôi tình nhân gần đó cau mày, tò mò nhìn họ từ nãy giờ. Không tò mò sao được khi lúc đầu thì thấy họ ngồi lặng câm, rồi đến anh chàng đeo kính quất nạt hùng hổ, ầm ĩ cả lên, để bây giờ anh ta lại cười như điên, còn cô gái nhỏ nhắn bên cạnh thì cứ tím tím, phớt lờ những ánh mắt hiếu kỳ xung quanh.

Nguyễn đã dứt cơn cười, nhưng Duy phát hiện trong đôi mắt anh có tia nhìn lạ thường ẩn chứa.

- Gì vậy? - Cô ngờ ngợ hỏi.

Anh cười cười.

Duy đỏ mặt và cô ngạc nhiên khi thấy mình lúng túng trước tia nhìn của anh. Cô tìm cách chống chế.

- Vậy... bộ mặt khi tôi cười toe toét thì thấy ghê lắm sao?

Nguyễn nháy mắt:

- Đầu có. Lúc nào nụ cười của cô cũng đẹp. Chỉ là vì - Anh hơi trầm ngâm - Có lẽ đã lâu không thấy lại nụ cười của cô. Có chăng chỉ là những cái nhếch môi nửa miệng, trông đến buồn lòng.

Chợt nhìn thấy gương mặt Duy sâu lắng trở lại, Nguyễn áy náy vội vàng nói:

- Xin lỗi. Ô! Tôi thật là...

- Không sao mà - Duy rùn vai.

Gió từ bờ sông thổi vào có vẻ như mang hơi lạnh. Cô co ro xoa lấy vai.

- Duy lạnh à? - Nguyễn dịu giọng.

Duy ngược lên nhìn trời. Mây xám từng đám, từng đám kéo đến như muốn che kín bầu trời. Không khí như có cả hơi nước.

- Sài Gòn, cứ chợt nắng chợt mưa thế này. Lạ thật!

Câu nói bỗng dưng của Duy làm Nguyễn buồn cười:

- Này! Cô biết không. Hồi còn đi học, bọn con trai chúng tôi hay nhận định với nhau rằng Sài Gòn cứ như là đàn bà, con gái vậy. Mưa đó rồi chợt nắng đó. Nắng đó rồi tự dưng lại đổ mưa, rất khó mà biết được.

Duy nhìn anh ngắt lời:

- Vì vậy cho nên anh đừng quá lo lắng cho tôi. Ấm đạm u ám thì cũng chỉ là một khoảng thời gian thôi mà.

- Có thật thế không? - Nguyễn hỏi.

Tránh ánh mắt đăm đăm nhìn của anh, Duy nhún vai:

- Bộ tôi còn muốn nghe anh chửi mắng nữa sao. Mấy hôm trước đưa tôi đi xin việc, anh đã cau cau có có. Hôm nay thì lại hằm hè cả tràng. Có người bạn như anh, tôi cũng thấy đủ phiền rồi, đâu dám không nghe lời.

Nguyễn hắng giọng:

- Nếu cô.. hiểu được ý tôi thì tốt rồi. Mấy hôm trước mà cô tươi tắn thế này thì chắc chắn xin được việc làm tốt hơn chứ không phải...

- Chỗ bán sách đó cũng được lắm chứ - Duy cười - Tôi cũng tạm quen việc rồi.

Nguyễn cũng cười. Một người bạn cũ đã cả nể anh, xếp cho cô một chân bán sách ở quầy sách kỹ thuật. Cũng may là khách hàng đa số là những con người ham mê những thông số và công nghệ mới. Họ cứ chúi mũi lựa sách rồi trả tiền, không ai để ý để bình phẩm về phục vụ dửng dưng thờ ơ của Duy những ngày qua.

Những đám mây đen vần vũ này giờ như một dấu hiệu báo trước. Và bây giờ, mưa bắt đầu rắc hạt trên sông g, chẳng mấy chốc sẽ theo gió ủa vào bờ.

Nguyễn nhòm người bảo Duy:

- Ta dời vào một tí, Duy ơi! Mưa rồi đây.

Anh đỡ cô đứng lên, và khi họ vào được phía có mái che thật rộng gần đó, cơn mưa thật sự ủa đến mang theo hơi gió mát lạnh.

Duy ngồi co ro nhìn ra màn trời trắng xóa mờ mịt. Bờ sông bên kia với những cảnh sắc đẹp đã được những giọt mưa phủ lên một lớp màn dày đến không còn nhận ra được.

Nguyễn e ngại khi thấy cô rùn vai, tự trách mình sao không đem thêm áo, dự phòng thời tiết thay đổi mùa mưa này. Anh ra hiệu để gọi một ly sữa nóng cho Duy và một bình trà nóng cho mình.

Ngồi xuống bên Duy, anh hỏi nhỏ:

- Lạnh lắm hả Duy?

Duy mỉm cười quay nghiêng:

- Lạnh, nhưng tôi thích lắm.

Vuốt mái tóc rối tung ản hơi sương, cô nhỏ nhẹ:

- Cám ơn anh đã đưa tôi đến đây. Khung cảnh ở đây đẹp và cả cơn mưa này nữa...

Ly sữa nóng của Duy đã được mang ra, Nguyễn quậy đều và trao cho cô, nói như ra lệnh:

- Mau uống hết đi Duy, ly sữa khi này cô đã bỏ để mưa thi nhau nhỏ vào ngoài kia rồi. Bây giờ phải uống ly này cho hết mới được. Cô phải tự chăm sóc cho mình thôi, mấy tháng nay cô xanh lắm.

Mấy câu quan tâm trách móc của Nguyễn làm Duy hơi cảm động. Cô ngoan ngoãn cầm ly uống cạn.

Sữa nóng làm ấm người Duy. Trả lại ly cho anh, cô nheo mắt hỏi:

- Anh có biết tại sao ly sữa ngoài kia tôi không uống không?

- Tại sao? - Nguyễn hỏi lại.

Duy hất nhẹ đầu:

- Tại vì anh không hề hỏi tôi muốn gì. Bước vào quán là anh gọi ngay cà phê cho anh và sữa cho tôi rồi. Trong khi sữa là thứ tôi ghét nhất đời. Chỉ khi bệnh hoạn mới bị mẹ hay nội ép uống thứ này thôi, ngoài ra không bao giờ tôi đụng đến.

Cười trêu trước vẻ mặt ngớ ra của Nguyễn, cô dặm thêm:

- Chỉ như thế thôi cũng đủ chứng minh câu nhận xét ngày trước của tôi đầy nhé, anh quả thật là một người độc đoán ghê lắm, không cần biết ý thích người khác ra sao.

Nguyễn gãi ót:

- Vậy... sao! Tôi ờ... quên mất nhỉ...

Anh chợt nhớ ra, vội hỏi lấp:

- Hê! Khoan đã. Vậy tại sao cô uống ly sữa nóng này?

Duy cười đáp gọn:

- Chỉ vì anh là một người bạn tốt.

- Hả! - Nguyễn ngạc nhiên.

Cô nhún vai:

- Thì vì anh lo lắng cho tôi, không ráng uống cho hết ly sữa này sao được.

Nhìn ra màn mưa đã bắt đầu mỏng bớt, cô nói:

- Thật đấy. Anh quả là một người bạn tốt nhất mà tôi có. Anh ở cạnh tôi suốt thời gian lo việc chôn cất mẹ tôi, anh giúp tôi có việc làm, kéo tôi đi ra ngoài để tôi khuây khỏa. Và, - Cô cười - kể cả những cơn tức giận mắng mỗ của tôi nữa.

- Tôi chỉ muốn...

Đưa tay như ngăn lại lời Nguyễn, Cô gật đầu nói:

- Tôi hiểu mà. Cho nên, tôi rất cảm ơn anh, anh Nguyễn ạ!

Nguyễn hơi ngượng:

- Đừng nói thế Duy. Tôi... đâu có gì mà..

- Nếu không cho tôi cảm ơn thì chắc anh sẽ chịu nghe tôi xin lỗi hơn - Cô lém lỉnh nói - Chính thức xin lỗi anh về tất cả những rắc rối, hỗn xược của tôi đối với anh khi còn ở Đà Lạt, và cả khi đã về Sài Gòn. Xin lỗi trước luôn cho những lần sau này...

Nguyễn trợn mắt:

- Còn muốn có những lần sau sao?

Thấy Duy khoái chí khi trêu được mình, anh cũng phải phì cười lắc đầu.

Mưa đã tạnh, mây tan đi, trả lại cảnh vật thiên nhiên đầu màu xanh như cũ và bầu trời trong sáng.

Duy bồng vỗ vai Nguyễn chỉ vào một đám lục bình dưới sông và kêu lên:

- Anh Nguyễn ơi, đám lục bình này có hoa kìa. Hoa màu tím, đẹp quá!

Nhìn theo mảng lục bình trôi xuôi lững lờ mang theo những cánh hoa tím, Nguyễn đẩy gọng kính sát mũi, hắng giọng:

- Duy thấy đó, cho dù cuộc đời ngắn ngủi, đơn điệu, lục bình cũng yêu đời và yêu cuộc sống của nó, nên nở hoa đẹp cho đời...

Bài nói văn chương của anh đang ngon trớn thì bị Duy trề môi phá bĩnh:

- Xi! Thấy hoa đẹp thì xem, khen một tiếng được rồi. Bày đặt triết lý dài dòng lằng xẹt.

Nguyễn muốn... hỡi ơi. Cô nàng này khó chịu thật. Cô ta nhìn lục bình tức cảnh sinh tình thì không sao, mình chỉ buông vài câu triết lý cũng bị bài bác thậm tệ. Nản chưa!

Dù nghĩ vậy nhưng Nguyễn cũng có buồn đâu. Bởi vì trời đã quang đãng rồi. Con mưa khi nãy lại hay. Nó tắm gội cây cỏ cho thêm xinh tươi, nó cũng gột đi phần nào nét u ám, buồn bã của Duy. Gương mặt cô giờ đây như sáng hơn, ửng vẻ tươi tắn hơn, trông thật đẹp.

Nguyễn khẽ cười.

Không biết tại vì trời đã tạnh mưa, tại Duy đã nguôi cơn buồn hay tại câu gọi "Anh Nguyễn ơi!" khi nãy của Duy quá dễ nghe, mà anh cũng thích như vậy.

Không biết tại sao nữa.

Mưa đã tạnh hẳn. Nguyễn đưa Duy về. Sự khởi sắc của Duy đem lại một niềm vui cho anh, đến độ tươi cười đi bên cô dọc theo lối đi trải sỏi, anh không để ý đến một ánh mắt sừng sốt từ tốp khách mới vào quán nhìn mình.

Mưa hạ

Chương 10

Từ cửa hàng sách ra, Phương Duy thả bộ dọc theo con phố chiều đông người. Chiếc ba lô con cóc màu xanh rêu nhỏ xíu đeo sau lưng, mái tóc chấm vai đã được cô cột cao, ngực ngất theo bước chân cô trông thật vui mắt.

Nguyễn đứng bên đây đường dõi mắt nhìn theo. Anh thật sự rất muốn bước nhanh chân qua giữ cô lại nhưng rồi lại dùng dằng đứng yên một chỗ.

Chiều nay khi vừa bước chân ra khỏi giảng đường, Yên Linh đã đứng chờ anh từ lúc nào.

Đưa cô vào quán nước quen thuộc của hai người, thoát đầu sự im lặng của Yên Linh, anh không để ý lắm, vì cô vốn là một cô gái nhu mì, ít nói, nhưng

rồi về thờ thần, suy tư của cô làm anh cảm thấy có điều gì đó khác thường.

- Có chuyện gì vậy em?

Một câu hỏi, anh phải hỏi đến mấy lần cô mới chịu ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt anh. Cuối cùng, cô lên tiếng:

- Tại sao anh không nghe lời khuyên của em? Tại sao anh vẫn dạy ở trường Đại học.

Nguyễn hơi bối rối, anh lẩn tránh câu trả lời này đã hơn một năm nay. Mâu thuẫn yêu cầu của gia đình cô và lý tưởng của anh luôn làm anh đau đầu và khó tìm được hướng giải quyết.

Giọng Yến Linh vẫn như buộc tội bên tai anh:

- Bây giờ thì anh còn viện cớ các bệnh viện đã đủ người nữa thôi? - Cô lắc

đầu - Xưa kia em cứ khờ khờ tin lời anh nói và cứ ngạc nhiên rằng tại sao một Thủ khoa tốt nghiệp ngành Y lại không được nhận việc ở bệnh viện.

Nhưng bây giờ, ngay cả bác em với những quan hệ quen biết giới thiệu người ta đã sốt sắng nhận anh, vậy mà tại sao anh lại bỏ lỡ, không đem hồ sơ đến. Anh làm như vậy là nghĩa là sao? Nếu không có chuyện cạy cục nhờ bác, em làm sao biết được anh đang tính gì? Công việc giảng dạy vô bổ này có gì tốt mà anh cứ ôm lấy nó hoài vậy?

Nguyễn hơi cau mày. Với bản tính của Yến Linh, không bao giờ cô thốt ra một câu bài bác công việc của anh như vậy. Anh thở dài. Có lẽ là sự giục dáp và thúc đẩy của gia đình cô rồi.

Anh trầm giọng nói với cô:

- Yến Linh, giảng dạy có gì không tốt đâu. Có thể làm Giảng viên ở trường Y là một việc làm anh rất coi trọng...

- Vì nó cao quý, vì là lý tưởng của anh? Phải anh định nói thế không? - Yến Linh tức giận - Vậy làm bác sĩ là thấp hèn, là không tốt sao?

Cô chua chát:

- Chị Hai em nói đúng lắm. Anh cứ tìm cớ lẩn tránh yêu cầu của gia đình em. Yêu cầu đó có gì là cao đầu đối với thành tích tốt nghiệp xuất sắc của anh. Gia đình em chỉ muốn anh tạo được một sự nghiệp, một địa vị trong xã hội thôi. Nếu anh là một bác sĩ ở bệnh viện lớn, ba mẹ em sẵn sàng để lại một trong những ngôi nhà mặt tiền hiện cho người ta thuê để anh mở phòng mạch riêng. Khi đã tạo nên tiếng tăm, ba mẹ có thể sẽ còn giúp anh nghỉ ở bệnh viện mở hẳn một đường đường tư nữa.

Giọng cô trở nên buồn hơn:

- Gia đình anh không thích cung cách làm ăn của gia đình em, cho đó là không thích hợp với cách sống trí thức, khuôn khổ của gia đình anh đi. Gia đình em cũng đâu muốn em yêu anh, nhưng vì chiều ý em, nên ba mẹ và các anh chị cũng miễn cưỡng chấp nhận. Họ chỉ có một yêu cầu, yêu cầu nhỏ thôi mà. Anh vẫn ra trường làm bác sĩ, chỉ là cố gắng tạo danh vọng để mở

đường đường tư cho riêng anh, kiếm được tiền nhiều hơn, tăm tiếng hơn, có vậy thôi.

- Danh vọng, tăm tiếng - Nguyễn bực dọc lắc đầu - Quanh đi quẩn lại gia đình em cũng đòi hỏi ở anh một chàng rể có tên tuổi và kiếm được nhiều tiền thôi.

Yến Linh mở to mắt:

- Điều đó cũng là đúng thôi. Vì ai cũng muốn em sống thoải mái, vững chắc. Trong thời đại vật chất là hàng đầu hiện nay, những toan tính của nhà em là bài tính thực tế, một bài tính đúng kia mà.

Nguyễn nhăn mặt:

- Bài tính đúng ư? Phải! Nếu lạnh lùng mà nhận xét thì đó quả là một bài tính khôn khéo, nhưng em có nghĩ đến cảm nhận của anh không?

Yến Linh ngắt lời:

- Cảm nhận gì nữa? Chẳng phải anh cũng đã chịu ý em, cố gắng để rồi đậu Thủ khoa trong kỳ thi tốt nghiệp đó sao? Anh đã làm em hy vọng nhiều lúc đó.

Nguyễn im lặng, yêu Yến Linh, nhưng có những điều anh không nói ra với cô, vì biết trước cô không cùng chia sẻ cảm nghĩ và đồng ý với anh. Sự cố gắng học hành để có thành tích xuất sắc trong kỳ thi tốt nghiệp ra trường cũng vậy. Yến Linh không hề biết rằng suốt quá trình học tập trong lòng một lý tưởng, đúng như hằng mong đợi, Ban Giám Hiệu nhà trường đã mời anh ở lại giảng dạy và nghiên cứu.

Được mời làm Giảng viên của trường Đại học Y - Dược, được tiếp tục và phát huy những công trình nghiên cứu về Y học. Đó là hoài bão, là ước mơ của Nguyễn từ lâu lắm rồi. Hoài bão đó, ước mơ đó đã có đôi lần Nguyễn mon men nửa đùa nửa thật bộc lộ với người yêu, nhưng lần nào cô cũng cười xòa cho là anh đùa, và những viễn tưởng về tương lai của hai người, sự nghiệp của anh, hôn lễ của họ được cô vẽ ra vô tư và tươi sáng quá, có bao giờ để anh đủ lạnh lùng mà cắt ngang đâu. Cho đến bây giờ...

Yến Linh vẫn đều giọng. Từ trách móc cô đã chuyển sang thuyết phục.

Thuyết phục anh đi theo hướng đi quang đăng và sáng sủa mà gia đình cô vạch ra, một lối đi phù hợp với thời đại vật chất này.

Yến Linh vẫn nói. Còn Nguyễn, anh lặng thinh bên cạnh, nặng nề, khúc mắc với những suy nghĩ của riêng mình. Chỉ đến khi cô bắt qua nói về một chuyện khác, và không thấy anh ừ hử, cô gọi anh. Phải gọi đến mấy lần anh mới sực tỉnh.

- Gì hả em? - Nguyễn hỏi lại.

Yến Linh có vẻ hơi giận:

- Em đang nói chuyện với anh mà anh lại để hồn tẩu đầu đầu.

Nguyễn đưa tay xoa trán:

- Xin lỗi em. Anh suy nghĩ lan man một chút.

Yến Linh chép miệng nói một cách vô tâm:

- Đạo này anh hay như vậy lắm đó. Chẳng biết do công việc bận rộn hay vì cái gì nữa. Anh làm em nhớ đến mấy ngày nay tự dưng chị Tư cứ theo hỏi em có để ý thấy anh thay đổi gì không, có gì khác lạ không.

- Sao chị ấy lại hỏi vậy? - Nguyễn ngạc nhiên.

Yến Linh cười:

- Chị Tư nói bữa trước đi chơi Thanh Đa với mấy người bạn gặp anh cặp kè cô nào đó. Chuyện khó tin làm em cười hoài. Trong gia đình em, ngoài chị Hai ra, chị Tư là người thứ nhì có ác cảm với anh, cứ hay ngăn cản em yêu anh, vậy mà theo lời chị kể hôm đó chị không làm gì hết. Không chận anh lại hỏi cho ra lẽ, không chửi mắng nóng nảy như tính tình chị xưa nay... Anh nghĩ xem, có hoang đường không?

Nguyễn trầm gặt mình. Anh đã biết cô gái đi cạnh mà bà chị Tư của Yến Linh bắt gặp là ai.

Phân vân một chút, rồi như cái tính thẳng thắn cố hữu, anh nghiêm nghị nói:

- Không phải hoang đường đâu Yến Linh ạ. Có lẽ thật sự chị Tư của em đã gặp đúng anh đấy.

- Là... sao? - Yến Linh mở to mắt nhìn Nguyễn ngạc nhiên.

Anh giải thích với cô bằng những câu ngắn gọn nhưng rõ ràng về Phương Duy và về sự giúp đỡ của anh đối với trong vài tháng gần đây.

Yến Linh im lặng lắng nghe. Nhìn thẳng vào anh, cô không tìm được sự lẩn tránh hay giấu diếm nào. Vậy là chị Tư của cô đã nói thật sao? Câu chuyện của anh rành mạch và hợp lý lắm. Chỉ là một sự giúp đỡ đối với một cô gái đột nhiên lâm vào hoàn cảnh tội nghiệp. Cách giải thích của anh làm cô không thể nào giận dữ hay ghen tuông gì về chuyện này. Nhưng sao trong thâm tâm cô lại phảng phất một nỗi lo lắng mơ hồ. Có một điều gì đó khác thường chăng? Cô không tài nào tìm ra. Nếu có, chỉ là tại sao đã mấy tháng rồi kể từ lúc ở Đà Lạt về, anh lại không lần nào kể cho cô nghe về cô gái có cái tên con trai đó.

Cô hỏi lại như để anh khẳng định với mình:

- Nghĩa là anh chỉ giúp đỡ cô ấy vượt qua những biến cố khó khăn?

- Đúng vậy - Nguyễn đáp gọn.

Suy nghĩ một chút, rồi Yến Linh nói:

- Nếu vậy thì giới thiệu việc làm cho cô ấy, coi như đã giúp cô ta ổn định cuộc sống. Anh cũng đã nói cô ta rất kiên nghị, vậy chắc anh không cần gặp mặt nữa phải không? Cô ta chắc đã bình thường trở lại rồi?

Thấy Nguyễn nhú mày, cô nói nhanh như sợ anh phản bác:

- Anh chị em đông, lại hay đi chơi nhiều nên em không muốn họ lại gặp anh đi chung với cô gái khác - Cô lúng túng giải thích - Vì như vậy, anh lại càng

bị phản đối, và chuyện của chúng mình khó khăn thêm. Em chỉ sợ như vậy, chứ không phải em ghen hay không tin tưởng lời anh.

Hơi tư lự, rồi Nguyễn cũng gật đầu:

- Được rồi. Nếu em đã muốn vậy.

Chỉ là một lời hứa ngắn gọn. Yến Linh đã tạm hài lòng.

Đưa Yến Linh về nhà, không hiểu tại sao Nguyễn cũng không trở về nhà anh, mà lại dong xe lang thang khắp phố. Câu chuyện giữa họ ngày càng nặng nề đối với anh hay những suy nghĩ không quyết định được làm anh mệt mỏi không biết. Anh cứ chạy chậm, thật chậm giữa phố phường cho đến khi trời đã tối, đường phố đã lên đèn từ lâu, mà tâm hồn anh còn chưa dịu lại.

Và bất chợt, anh nhận ra mình đang đi trên con đường có nhà sách mà

Phương Duy đang làm việc.

Dừng xe bên này đường, anh nhìn đồng hồ và ngạc nhiên vì anh lại máy móc chạy ngang đây vào giờ này, giờ mà Duy sắp tan ca bán hàng.

Còn đang lạ lùng vì mình có thể chạy rong lâu đến như vậy thì anh kịp nhìn thấy Duy rời nhà sách.

Cô thả bộ một cách nhàn tản và vô tư lạ. Mái tóc cột túm đong đưa theo nhịp chân cô. Nhìn dáng thoải mái của cô cứ như một cô học trò nhỏ đang dạo phố, chứ chẳng giống cô gái vừa trải qua tám tiếng đứng bán hàng.

Quả thật cô đã trở lại với đầy đủ tính cách của mình, cô đã đứng vững trong cuộc đời đơn độc của mình.

Bóng dáng nhỏ bé của cô hòa vào dòng người, sắp mất hút trước mặt làm Nguyễn như muốn rờ ga đuôi kịp cô, muốn giữ cô lại. Vậy mà, anh đã không làm vậy, anh cứ ngồi yên trên chiếc xe vẫn còn nổ máy.

Gương mặt Yến Linh và lời hứa của chính anh khi này đã cản chân anh.

Đúng là vô lý và không công bằng đối với Yến Linh khi anh lại tìm gặp

Duy, lý trí cho anh biết điều đó. Nhưng mà... Tại sao vậy nhỉ?

Gió đêm thổi mát rượi. Dòng xe cộ vẫn hối hả nối đuôi nhau.

Nguyễn đứng sát lề đường, mắt lơ ngơ nhìn theo hướng mà cái đuôi tóc ngúc ngoắc đã khuất từ lâu.

Lần đầu tiên anh thấy khó hiểu với chính mình.

Mưa hạ

Chương 11

Kể sơ lược chuyện giữa Nguyễn và cô gái lạ hôm nào với bà chị thứ tư của mình, Yến Linh kết luận:

- Chỉ có vậy thôi.

- Chỉ vậy thôi là sao? - Yến Ly, chị cô hỏi lại.

Yến Linh hơi ngạc nhiên, cô nhún vai:

- Thì anh Nguyễn chỉ đơn giản giúp đỡ người ta thôi, có gì đâu.

- Mà thật sự tin là vậy sao?

Thấy Yến Linh ngờ ngác với câu hỏi của mình, Yến Ly lắc đầu tội nghiệp cho đứa em gái hiền lành khờ khạo.

- Bây giờ tao hỏi mày nhé, mày quen biết rồi bỏ bịch với thằng Nguyễn được bao lâu rồi?

- Thì cũng gần ba năm.

Yến Ly ngắt lời:

- Ba năm phải không? Được rồi, ba năm vậy thì ba năm cũng tương đối đủ cho mày hiểu rõ tánh tình của nó chứ gì? Có phải nó là thằng có cuộc sống đơn điệu, ngoài vài đứa học trò dấm dớ, ngoài cái ông Giáo sư Tuyên vừa là thầy, vừa là đồng nghiệp gì của nó, nó có còn ai tạm là thân thiết nữa không?

Yến Linh ngờ ngợ với câu trả lời thì chị cô lại phân tích tiếp:

- Thằng Nguyễn của mày như cái gia đình này quá biết rõ, là một thằng gàn dở, không thức thời. Ngoài mày là bạn gái, công việc dạy học kiếm ít của nó thì nó đâu có quan tâm đến điều gì đâu. Nó ghét xã giao, tránh né hội họp vui chơi, vậy thì tại sao tự dưng lại có cái chuyện vô lý là làm ơn cho một con nhỏ lạ hoắc nào đó một cách nhiệt tình như vậy.

Yến Linh lên tiếng bênh vực người yêu:

- Em hiểu ý chị muốn nói gì rồi, nhưng mọi chuyện không như chị nghĩ đâu, chị Tư. Anh Nguyễn rất tốt nên mới giúp cho cô ta qua cơn khủng hoảng tinh thần thôi. Em nghĩ... chuyện không có gì đáng quan tâm đâu.

Yến Ly có vẻ tức giận:

- Mày nói vậy vì mày không thấy, không chứng kiến cái cảnh nó và con nhỏ đó đi song song ra về với nhau hôm đó. Về mặt của nó, cách nhìn của nó vào con nhỏ kia sẽ làm mày tỉnh trí mà hiểu ngay thôi, con em ngu ngốc của tao.

- Anh Nguyễn... nhìn cô ta ra sao?

Đến lượt Yến Ly nhún vai:

- Tao không diễn tả được, nhưng nếu mày có ở đó, nhất định mày sẽ không cho đó là mối quan hệ thông thường nữa.

Trong ánh mắt Yến Linh lộ vẻ lo lắng bất ổn, Yến Ly nhìn em thương hại:

- Tao không muốn đặt điều, cũng không cố ý làm mày lo sợ. Mày cũng biết tao vốn dĩ không hoan nghênh chuyện mày khăng khăng đòi lấy nó, nhưng cũng chẳng phải vì vậy mà gây chuyện chia rẽ tụi bây. Tao chỉ... - Cô chép miệng - Chỉ muốn nói điều gì tao thấy, nếu có thể được thì giúp mày cảnh tỉnh, đề phòng. Đàn ông hay thay đổi lắm, chẳng đáng tin cậy đâu.

Đứng lên như để cắt đứt câu chuyện Yến Ly đi ra. Đến gần cửa phòng, cô tần ngần đứng lại buông một câu:

- Nếu khi nào mày quên điều này, hãy nhìn vào tao đây, rồi mày sẽ nhớ. Nhìn theo bóng bà chị đã khuất sau khung cửa, Yến Linh vẫn còn ngồi thờ ra đó. Những lời nói đầy ngụ ý và cả câu cay đắng lửng lơ cuối cùng của chị cô làm cô hoang mang quá. Đến nỗi không buồn đứng dậy đóng cửa phòng. Cuộc đời của chị Hai, chị Tư, hay nói đúng hơn là chuyện tình duyên của hai chị đã gặp đủ chuyện trắc trở, nhọc nhằn, là một chứng minh xác thực cho quan niệm không tin tưởng vào đàn ông của các chị.

Là con gái út trong một gia đình lao động mới phát lên hơn chục năm nay, Yến Linh như chưa từng nếm trải cực khổ. Trong khi ấy, hai bà chị hơn cô gần con giáp thì đã quá kinh nghiệm đối với việc lăn lộn trường đời để mưu sinh.

Thuở còn khó khăn, các anh chị cô không ai học đến lớp 9, đã ra đời mỗi người một việc. Đạo ấy ba cô chỉ là một bài xế xe đồ, chạt vật kiếm miếng ăn cho một gia đình lau nhau đến tám đứa con. Thế là lần lượt các anh chị cô người thì làm lơ xe, người buôn chuyến hàng bông... Mấy năm ròng khó nhọc, tiếng chửi thề nhiều ngang như hạt cơm các anh chị ăn, những tính toán lời lỗ trong đầu cũng nhanh không thua gì vận tốc xe tốc hành.

Giờ đây, khi ba và các anh cô quản lý một đội xe của riêng mình, mẹ và các chị cô làm chủ một tiệm vàng mà doanh thu vượt trội là nhờ dịch vụ cầm đồ và cho vay nợ góp là chính, lại là lúc tuổi của chị Hai lẫn chị Tư đã lớn. Tuổi thanh xuân của hai chị đã theo các chuyến hàng buôn dãi dàu. Gió bụi miệt tỉnh, những gian nan, vất vả xa nhà khiến cả hai chị đều trải qua những cuộc tình qua đường, tạm bợ với cánh tài xế, lơ xe. Bận tình của các chị với nghề nghiệp đó, khiến họ cứ như một con tàu phiêu lãng, mà khó bến nào cột được để dừng lâu.

Bây giờ là lúc dư tiền trau chuốt quần áo, vòng vàng... nhưng người có thể ý hợp tâm đầu có thể tin tưởng mà trao gửi cuộc đời thì biết tìm đâu?

Yến Linh thở dài. Phải! Nếu để luôn mấy lúc vương phải mấy tay gạt tình gạt tiền gần đây, thì chị Tư đúng là một tấm gương chân thật nhất để em gái mình nhìn và đó mà dè chừng đàn ông và những dối gian, thay đổi tình yêu của họ.

Càng nghĩ, Yến Linh càng bứt rứt. Đã ba năm rồi kể từ khi quen biết và yêu Nguyễn, cô hầu hết như tin chắc chỉ có cô là người con gái duy nhất anh quan tâm trên đời này, cô đã tin tưởng hầu như tuyệt đối điều ấy bởi vì anh luôn nghiêm túc trong cư xử với người khác. Anh sống giản dị, ít bạn, ít giao tiếp. Và cô đã luôn nghĩ rằng có còn gì khác để anh chú ý và quan tâm ngoài cô và y học ra? Vậy mà giờ đây...

Không được. Yến Linh đứng phắt dậy, cô không thể ngồi đây gặm nhấm con tim đến yếu lòng vì lo sợ của mình. Cô phải đi thôi. Phải tìm gặp cô ta. Cô gái xa lạ mà anh đã "tình cò" quen biết, đã được anh chăm sóc, giúp đỡ

vì "trắc ắc". Cô phải nhìn cho rõ cô gái ấy. Cô gái mà từ khi được anh kể lại, đã làm cho cô mơ hồ lo lắng không nguôi.

Nguyễn đã nói thế nào nhỉ? Cô ta được anh giới thiệu vào làm ở một hiệu sách ư? Chắc hẳn là hiệu sách của Minh Quang, bạn anh rồi.

Chộp lấy ví tay, Yến Linh quả quyết đi ra khỏi phòng. Ngang qua phòng riêng Yến Ly, cô tần ngần với ý định rủ chị theo cho có đồng minh. Nhưng rồi lại thôi, vì cô e ngại cho tính nóng nảy và khá dữ tợn của bà chị cô.

Chuyện có lẽ chưa là gì. Có lẽ chỉ là sự lo lắng hão huyền. Cho nên tốt nhất chắc là cô chỉ nên đi đến đó một mình. Và, khôn ngoan nhất là chọn cho mình thái độ mềm mỏng, thân thiện để dễ thăm dò thực lực cô gái ấy.

Ngồi lên chiếc Spacy của riêng cô, Yến Linh lái vụt ra đường, hướng về đích mà cô cần đến.

Cô không để ý rằng mớ tóc dài của cô đang tung bay trong gió làm rối mắt không ít khách đi đường. Cô không để ý rằng ánh nắng chiều rực rỡ đang tắt dần sau lưng cô, chỉ còn chằng là vài tia nắng chiều ngổ như rất đẹp hắt lại mà thôi

Mưa hạ

Chương 12

Lơ đãng nhìn dọc theo mấy quầy sách kỹ thuật mà cô chịu trách nhiệm, Phương Duy hơi ngạc nhiên khi thấy lần trong mấy người đàn ông khô khan đặc sệt trí thức kia lại là một bóng áo hồng dịu mát.

Duy lấy làm lạ. Không lạ sao được khi thoát đầu cô có thấy qua bóng cô gái mặc chiếc áo hồng này ở quầy sách văn học chéch trước quầy cô. Duy không nhìn rõ mặt cô gái có mớ tóc dài và màu áo hồng nhã nhặn đó, nhưng màu sắc dễ thương của chiếc áo cũng có làm cô chú ý. Và bây giờ, màu áo ấy di động quanh trong các quầy văn học chắc đã chán, nên thử đi qua khu vực sách kỹ thuật của cô.

Tò mò, Duy chú tâm nhìn, lại càng thấy ngộ hơn. Cô nàng áo hồng này vẫn vờ ở khu này làm gì nhỉ, khi cô ta có để mắt đến cuốn sách nào đâu. Vài ba lần gì đó, Duy chạm phải ánh mắt cô ta. Và như cô chưa kịp thu lại cặp mắt tò mò của mình thì cô ta lại lia tia mắt lảng tránh trước.

Lạ thật! Duy vừa thấy ngộ ngộ, vừa lại muốn trách mình. Người ta là khách hàng. Vậy mà cô cứ nhìn xoi mói, tọc mạch vào người ta như thế thì bị chủ bắt gặp có mà nghỉ việc.

Thôi. Không ngắm nghía cái áo hồng đó nữa, trở lại việc mình thôi. Duy tự

nhủ thế khi có vài người khách cầm sách lại phía cô thanh toán tiền. Thu tiền sách tốp khách nọ xong, chưa kịp ngẩng lên thì một chồng sách khác được đặt lên quầy với một giọng nói khá êm tai:

- Phiên cô tính tiền.

Duy ngược lên. Ái chà! Cô gái áo hồng. Tuy chỉ lia mắt lên một giây, nhưng cũng đủ cho Duy có một nhận xét khá thiện cảm với chủ nhân màu áo hồng đó.

Cô gái không còn tuổi nhí nhố như Duy, có lẽ lớn hơn cô đến năm, sáu tuổi. Và chắc vì thế, nên điểm thêm vào nét đẹp nhu mì là sự chững chạc, dịu dàng. Tóm lại, cô gái ấy có một cái vẻ rất người lớn, cái mà Duy chả bao giờ tập được.

Tay bấm máy tính tiền chồng sách báo của cô gái nọ, Duy rất thắc mắc. Lựa chọn cũng khá lâu, rốt cuộc cô ta mua tạp nham đủ thứ kỳ cục, vừa tạp chí, vừa sách kỹ thuật đủ ngành, ngộ thật!

- Xong rồi chị, 372 ngàn đồng - Duy nói.

Như đã có dự định trước, Yến Linh nói nhỏ nhẹ:

- Ô, xin lỗi. Tôi không nghĩ là sẽ nhiều đến thế. Phiên cô bỏ lại giùm tôi một, hai quyển để bớt lại tiền được không?

Duy mỉm cười gật đầu, cô chăm chú nhìn kỹ từng quyển sách, từng cuốn tạp chí để giúp cô gái trước mặt chọn cho phù hợp giá cả lẫn hiệu quả bổ ích của mớ sách dày cộm ấy.

Trong lúc Duy ân cần cân nhắc giữa mớ sách báo, Yến Linh hài lòng vì có điều kiện quan sát cận cảnh cô, cô gái mà rất có thể là "tình địch" của cô. Yến Linh không phải là một cô gái kiêu căng, hợm hĩnh, nhưng cô vẫn luôn biết rằng mình đẹp, rất đẹp nữa là đẳng khác.

Giờ đây đứng đối mặt với cô gái có cái tên Phương Duy như cái bảng tên nhỏ cô ta đính trước ngực, Yến Linh thầm lập một bảng so sánh. Và không tốn bao nhiêu thời gian, cô nắm chắc được kết quả ngay.

Cô gái nhỏ bé trước mặt Yến Linh ngoại trừ tuổi tác còn quá trẻ, còn tất cả các mặt còn lại, rõ ràng là kém thế hơn cô rồi.

Yến Linh biết mình đẹp, cô biết cách ăn mặc và trang điểm để tôn nét đẹp đó lên. Mỗi một màu áo, mỗi một kiểu áo đều được cô lựa chọn kỹ càng trước khi mặc, cái áo màu hồng phần này cũng thế.

Còn cô gái tên Phương Duy kia. Hãy nhìn vào cô ta mà xem, đầu tóc tém gọn như con trai, gương mặt cũng tạm gọi là khá xinh tuy không sử dụng son phấn. Trông cô ta có vẻ lạnh lẽ, linh hoạt đấy, nhưng gì thì gì, vẫn làm sao có thể sánh với cô, làm sao có thể làm Nguyễn chú ý được.

Yến Linh thầm cười cho cái tính quá nhạy cảm của mình. Cô đã bắn khoăn suốt buổi, tốn công xách xe đến đây lòng vòng nhìn ngó những quầy sách chán phèo này để rồi giờ đây mới biết là việc làm vô bổ.

- Chị ơi! Nếu để lại cuốn "Kỹ thuật điện tử" này và cuốn "Hướng dẫn về Anten" thì giá chỉ còn 240 ngàn thôi. Có được không hả chị?
Yến Linh giật mình với câu nói nhanh cả trảng của Duy đến độ cô quên phắt cả việc ứng xử.

Thấy cô như thế, Duy cười giòn giã nhận lỗi và nói chậm lại:

- Xin lỗi, em nói nhanh quá hả chị. Em muốn hỏi chị có muốn bỏ lại thêm sách không, vì trừ mấy cuốn này ra thì giá tiền còn là 240 ngàn đồng...

Yến Linh cười gượng móc tiền ra như cái máy:

- À, tiền đây. Hai trăm...

- 240 ngàn đồng chị ạ - Duy nhanh nhẩu tiếp lời.

Thu tiền xong, Duy bỏ xách vào một túi xách lớn, cô khệ nệ trao cho Yến Linh kèm theo nụ cười tươi tắn và câu cảm ơn quen thuộc.

Nhìn theo bóng người khách xinh đẹp mà lạ lùng phải nghiêng người để xách cái giỏ đầy những sách khô như ngói ấy đi ra cửa, Duy thầm "cảm phục". Sao lại có một người đẹp thế, dịu dàng, dễ tính đến thế mà "trí thức" đến đáng nể. Ngón cả chồng sách kỹ thuật đó thì quả thật con người uyên bác.

Duy nghĩ đến mình mà thầm chất lưỡi. Bất cứ cuốn nào ở quầy sách của cô cũng đều là chuyên gia ru ngủ cho cô ngay ở trang đầu. Bởi vì thật ra cô có hiểu gì đâu khi đọc chúng. Cứ tưởng khách hàng của cô chỉ mãi là những ông một sách mê kỹ thuật, vậy mà hôm nay cô lại có một khách hàng phụ nữ, mà là một phụ nữ đẹp nữa chứ. "Làm mình cũng hãnh diện lây cho phái yếu" Duy nghĩ bụng: "Chứ đâu phải ai cũng có cái đầu rỗng như mình".

Trong lúc Duy lan man với những suy nghĩ cảm phục của riêng cô thì ngoài bãi xe, Yến Linh dờ khóc dờ mếu với mớ sách nặng trĩu chẳng biết vút vào đâu. Cô thầm trách mình khi lóng ngóng trả tiền vác của nợ này ra về.

Thật là ngờ nghệch chuyện đi xem mặt này. Tổng mớ sách ấy vào thùng rác công cộng gần nhất trên đường đi, Yến Linh thở phào.

"Xong!" Cô nhún vai hài lòng. "Chỉ là một đứa con gái ranh góc nghệch!".

Mưa hạ

Chương 13

Đẩy cửa bước vào quán cà phê, Nguyễn chưa kịp đảo mắt quanh các bàn tìm, thì trong góc phải có tiếng gọi tên anh kèm theo một bàn tay vẫy.
Nheo mắt nhìn cho rõ, Nguyễn len qua những lối đi chật hẹp để đến cái bàn đó.

- Anh ngồi đi.

Nhoăn một nụ cười, Phương Duy mời. Nguyễn đặt cặp kính sau lưng chiếc ghế đối diện với cô và ngồi xuống. Vừa mới yên vị, anh quay lại đã thấy cô quan sát mình bằng một cặp mắt bình phẩm và một nụ cười hơi lạ.

- Gì thế? - Anh ngờ ngợ hỏi.

Cô che miệng cười:

- Cười anh một tí thôi.

Lia mắt sơ xuống người, không thấy có gì lạ, anh nhướn mày:

- Cô cười gì vậy? Có thể nói tôi nghe không?

Duy nhún vai:

- Cũng chẳng có gì. Chỉ tại tôi thấy hôm nay anh ăn mặc nghiêm túc quá, nên buồn cười vậy thôi.

Lại liếc mắt xuống. Nguyễn bật cười. Anh giải thích:

- Sáng nay tôi có giờ lên lớp.

Duy gật gù trên:

- Vậy à. Anh cũng tôn trọng sinh viên nhỉ. Làm tôi cứ tưởng anh đi dự Hội nghị gì đó hay từ một cuốn catalogue bước ra chứ.

Quả thật với chiếc áo sơ mi vàng nhạt, cổ tay gài nút kín, cravate lục màu xanh lá sẫm, quần Âu đen, trông Nguyễn điển trai một cách trịnh trọng.

Người phục vụ vừa ghé lại cạnh bàn, Nguyễn trở vào tách cà phê đang uống nửa chừng của Duy trên bàn.

- Giống cô đi.

Đợi nhân viên phục vụ rời đi, anh tăng hăng hỏi:

- Khi nãy gọi điện thoại nhắn tôi ra gấp, giọng cô có vẻ ngập ngừng lạ quá.

Chuyện gì vậy?

Nụ cười trên môi Duy chợt tắt. Cô im lặng một lát rồi buông giọng:

- Chủ Nhật tuần sau là đám hỏi của Phong và chị Uyên Thanh. Họ tổ chức ở Đà Lạt.

- Ồ, vậy sao?

Cảm thấy Nguyễn nhìn cô chăm chú quá mức. Duy muốn nổi quạu:

- Đây, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt như thế có được không. Tôi đâu có làm gì xấu.

- Tôi đâu có bảo cô sẽ làm điều gì xấu.

- Chứ ánh mắt của anh....

Nguyễn khoát tay:

- Xin lỗi Duy vậy, tôi chỉ tò mò muốn biết cảm nhận của cô thôi.

- Cảm nhận của tôi? - Duy cười nhạt - Anh cũng đã biết sơ chuyện của tôi và Phong rồi. Tôi hoàn toàn không còn gì với hắn nữa.

- Ừm - Nguyễn gật gù - Vậy là tốt.

- Nhưng với hắn thì khác - Cô nói.

Nguyễn ngạc nhiên:

- Cô nói ai? Phong à?

- Thì là hấn đó.

- Hấn vẫn đeo đẳng làm phiền cô à? - Anh cau mày.

Duy nhún vai:

- Kể từ đám tang của mẹ, thái độ dữ dằn bất cần của tôi cũng tạm đuổi Phong vắng một thời gian. Nhưng dạo gần đây, anh ta hết gọi điện đến chặn đường làm phiền tôi suốt.

- Hấn muốn gì? - Nguyễn ngạc nhiên hỏi.

Im lặng đợi người phục vụ đặt tách cafe bốc khói thơm nồng lên bàn rồi tránh đi, Duy tiếp:

- Chẳng có gì đáng để ý. Lần nào cũng nài nỉ và kể lể đủ chuyện. Mẹ Phong hỏi phải cưới chị Uyển Thanh, còn anh ta lại đòi ở tôi một câu trả lời.

- Câu trả lời gì?

Duy cười:

- Chuyện vô lý lắm. Phong hỏi tôi rằng phải làm sao trước chuyện này. Còn vạch sẵn hai câu trả lời cho tôi chọn. Một là tôi đồng ý cùng anh ta bỏ đi nơi khác trốn lánh cái đám cưới này. Hai là anh ta sẽ tự nói với nội của tôi về mọi chuyện và xin lỗi chị Uyển Thanh trước mặt mọi người. Đại khái là vậy.

- Hấn điên rồi à? - Nguyễn kêu lên - Tại sao lại nổi khùng lên như vậy.

Duy lắc đầu:

- Có biết đâu. Nghe như bà mẹ anh ta hám cầu thân với bác Hai của tôi. Ông ấy hiện nay vừa có chức vị và có tiền tài. Bà mẹ của Phong cứ một tay đẩy anh ta vào với chị Uyển Thanh. Bài tính cũng khéo. Một sinh viên trình độ giỏi như Phong, làm con rể của bác Hai thì thật như điều gặp gió, cơ hội thăng tiến tràn đầy.

Cô cười buồn:

- Chỉ tội nghiệp cho chị Uyển Thanh thôi. Chị đẹp và hiền thực, nhưng nếu ai cũng nhìn gia thế rồi mới tán tỉnh thì cay đắng thật.

Duy thở dài. Nguyễn vươn tay ra vỗ vỗ nhẹ vào bàn tay nhỏ nhắn của cô đang đặt hờ lên bàn. Anh như thông cảm với tâm trạng của cô.

- Rốt cuộc cô đã trả lời hấn ra sao?

Đang buồn buồn, câu hỏi của Nguyễn khiến cô bật cười. Giọng cười như hả dạ lắm.

- Anh biết không, tôi đã bảo Phong cắt đi. Tôi mặc kệ anh ta với mấy thứ rắc rối đó. Đã vậy tôi còn chửi anh ta là đồ mọt sách mấy chục năm mà chưa học được tính cách làm đàn ông chân chính, cứ bám váy mẹ, nghe lời mẹ thì bây giờ cũng tiếp tục vậy đi.

Nguyễn cũng phì cười. Anh lắc đầu:

- Tôi cũng biết tài chửi chanh chua và khiêu nói móc của cô rồi. Nghĩ mà tội

nghiệp cho Phong lúc đó.

- Quả thật lúc đó tôi chửi sướng miệng ghê. Đã thật! - Cô đắc chí nói - Anh phải thấy bộ mặt tức giận đến đỏ tía lên của anh ta kìa mới khoan khoái. Nguyễn mỉm cười. Cô nhỏ trước mặt anh trẻ con thật. Chửi bới người yêu cũ mà thích chí như vậy thì thật hết biết. Anh đâm ra nghi ngờ cho tình yêu trước đây của họ. Chẳng biết đó có phải là tình yêu không mà giờ đây cô kể về Phong với một vẻ bàng quang quá chừng.

- Thật ra... lúc đó thì tôi vui, nhưng bây giờ... tôi lại hơi sợ - Duy nói.

Nguyễn ngạc nhiên:

- Cô sợ cái gì kia? Sợ anh ta nổi khùng lên làm chuyện gì đó à?

Nét mặt cô hơi căng thẳng:

- Tại tôi cũng khích bác anh ta hơi quá nên bây giờ lại đâm sợ rủi anh ta tức tối muốn chứng minh bản lĩnh của mình. Chuyện bạo động không phải là tính cách của Phong đâu. Tôi tin là vậy.

- Vậy cô sợ gì?

- Phong cứ một mực nói là yêu tôi và dọa sẽ tuyên bố trước mọi người nếu tôi cứ thách anh ta. Mà anh coi, tôi chỉ có... chửi thôi, chứ ai lại thách thức gì ở Phong đâu. Cho nên...

Nguyễn chăm chú lắng nghe:

- Sao?

- Cho nên tôi huých toẹt vào mặt anh ta là tôi đâu còn gì với anh ta nữa, tôi lại còn dóc là tôi có bạn trai rồi, một người khác.

Cô phân trần:

- Nói thế thì sợ Phong quậy tùm lum. Nội buồn, chị Uyên Thanh buồn. Lỡ dở hết.

Nguyễn gật đầu cười:

- Xạo vậy cũng không hại gì. Miễn anh chàng Phong của cô đừng lăng nhăng và phiến toái nữa là được.

Duy im lặng. Thấy vậy, Nguyễn cũng không gọi chuyện tiếp. Có vẻ như cô còn bứt rứt nghĩ suy gì đấy, nhưng anh không hỏi, lòng cười thầm rằng thế nào rồi cô cũng nói anh nghe thôi.

Nguyễn hớp ngụm cà phê và kín đáo liếc nhìn đồng hồ. Cũng may hôm nay anh dạy giờ sau, chứ nếu không câu chuyện lê thê, kể lể của cô đã bị anh cắt đứt từ khi này.

Ngắm đôi mắt mím lại, vàng trán nhỏ đang nhăn nhăn của Duy mà Nguyễn buồn cười.

Cũng lạ thật. Sáng nay khi nhận được điện của cô, anh ngạc nhiên khi thấy mình vui mừng khác thường. Đã lâu lắm rồi anh không gọi điện, cũng không ghé thăm cô. Anh từng khó chịu và tự trách mình không có đủ can đảm làm điều rất bình thường âm thầm kín đáo anh vẫn thôi thúc ấy.

Không hẳn vì vương mắc lời hứa cũ với Yến Linh hôm nào, cũng không hẳn vì anh đã bỏ quên cô, đã không còn quan tâm đến cô nữa. Nhưng chẳng hiểu sao anh cứ lẩn tránh với ý định có nên ghé thăm cô hay không. Chỉ có thể nhưng anh cứ dửng dăng mãi.

Cú điện thoại sáng sớm hôm nay của cô như một câu chào reo vui làm anh bừng tỉnh. Và anh đã đến ngay. Hải lòng vì thấy cô tươi tắn và xinh đẹp như ký ức của anh đối với cô ở Đà Lạt.

Ngồi đối diện. Nghe cô huyên thuyên kể chuyện. Câu chuyện chẳng hấp dẫn gì lắm. Nhưng không hiểu vì sao anh vẫn nghe chăm chú, vẫn thú vị và cảm thấy thân quen với giọng nói thanh thanh dễ thương của cô. Tất cả đều lạ chuyện lạ đối với một người vốn nguyên tắc và mực thước như anh.

Còn đang nghiền ngẫm về những cái lạ của anh xuất phát từ chuyện liên quan đến Phương Duy, một câu hỏi kỳ quặc của cô làm anh sực tỉnh.

- Anh Nguyễn nè. Hỏi thật nhé, anh có bạn gái chưa vậy? Dù tôi là lúc này nè.

Nguyễn ngạc nhiên nhìn cô, anh thắc mắc:

- Sao cô lại hỏi như vậy?

Duy hơi lúng túng:

- Thì... trả lời tôi trước đi.

Lừng khừng một lát trước câu hỏi dễ đó, anh ... lắc đầu.

- Nghĩa là ... không có? – Duy hỏi lại

- Ừm – Lần này anh gật đầu.

Duy im lặng như cân nhắc điều gì. Lời nói dối khiến Nguyễn như bất an.

Anh sốt ruột:

- Nhưng Duy hỏi để làm gì?

Duy bối rối:

- Ý tôi là ... muốn nhờ anh một việc nhỏ.

- Việc gì?

- Anh ... việc này ... hơi hơi kỳ cục.

Nguyễn sốt sắng:

- Thì cô nói đi. Không khó khăn thì tôi nhất định sẽ giúp cô mà.

Tần ngần một lúc, Duy bắt đầu diễn tả ý mình một cách dài dòng:

- Tôi ngại Phong làm những chuyện không hay ảnh hưởng đến mọi người, nên đã nói dóc là có bồ khác rồi. Nhưng mà ... nhưng mà ...

Đôi lông mày Nguyễn nhíu lại theo những câu “nhưng mà”, “nhưng mà” nửa chừng của Duy. Đột nhiên, như sáng ra điều gì, anh dăm dăm nhìn cô:

- Đây Duy, không phải cô nhờ tôi đóng vai bạn trai mới của cô để tên Phong cà chua kia nản chí chứ?

Đỏ mặt nhưng Duy cố làm tỉnh cười hiền:

- Nếu ... vậy thì sao?

Nguyễn ngạc nhiên nhìn cô. Trời đất ơi! Chuyện như đùa, con nít nghe còn cười được như vậy mà cô cũng nghĩ ra. Vậy mà cứ úp úp mở mở như hay lắm. Cô nhỏ này hồi đầu gặp anh dữ tợn, miệng lưỡi lắm mà, làm anh cứ tưởng bản lĩnh. Ai ngờ bị bạn trai cũ hù một tiếng, lại nghĩ được một kế hoạch táo bạo mà ... dở ẹc như vậy.

Cách nhìn của Nguyễn dường như chuyển tải chút nào đó suy nghĩ của anh. Và cứ như đọc được những điều này, Duy sầm mặt nổi quạu:

- Nè, không thích thì thôi, tôi không nhờ nữa. Anh làm gì ngó tôi ... khi dễ vậy? Nhờ anh chút thôi. Tính gọi Phong ra, anh diễn vài câu cho hấn chịu yên, vậy thôi. Chứ ai thèm dựa hơi anh mà anh nhìn cứ như ... cứ như ngon lắm vậy.

Nguyễn ngơ ngác rồi cuối cùng phì cười. Cô nàng cũng biết mắc cỡ thật đấy. Anh cười, cô càng điên tiết:

- Còn cười nữa hả? Thôi được rồi, tôi sẽ ...

- Khoan đã – Nguyễn nhẹ nhẹ lắc đầu – Tôi có bảo không giúp cô đâu.

Duy nhìn anh xoi mói, cô ngập ngừng:

- Ý anh là...

Nguyễn hăng giọng:

- Thì tôi giúp cô. Hẹn tên Phong cù lần đó ra nói như thế nào cho hấn hiểu rằng tôi là bạn trai mới của cô, cho hấn thôi mấy ý định vớ vẩn, để cô yên. Phải vậy không?

Hơi ngờ ngợ, cô gật đầu:

- Đúng rồi. Nhưng mà...

- Còn những mà gì nữa?

- Sao hồi nãy thấy anh... anh có vẻ mặt kỳ lắm – Duy ngượng ngừng nói – Cứ như coi khinh đề nghị của tôi vậy. Làm tôi tự ái hết sức.

- Đâu có. Tôi có hứa giúp cô mà. Kế hoạch cô đề nghị cũng... tốt lắm. Tôi sẽ ráng thuyết phục Phong được.

Anh cười cười:

- Chỉ có điều, nhớ tới xưa ở Đà Lạt, cô với tôi ký nhau như chó với mèo.

Vậy mà người ngang bướng như cô, hồi nãy giờ cũng đã lên tiếng đề nghị tôi làm người yêu rồi. Tôi cảm thấy mình thật là... thắng lợi. Hãnh diện ghê!

Duy trề môi:

- Còn khuya. Cứ tưởng mình ngon lắm. Lúc đầu thấy anh tôi ghét lắm.

Nhưng bây giờ nghĩ anh là bạn, tôi mới tạm nhờ thế thôi. Đừng có mà hãnh diện vô bổ như vậy.

Nguyễn vẫn nheo mắt cười:

- Kệ! Cô bài bác gì cũng được. Tôi đang khoan khoái và cao hứng vì đã biết được giá trị đích thực của mình rồi. Cô kéo tôi xuống không được đâu.

- Xi! – Duy bĩu môi tức tối.

Đôi môi đã hơi bĩu của Duy giờ đây trề ra khiêu khích trông đáng yêu quá chừng làm Nguyễn đang cười cũng phải ngẩn ngơ. Ý định trêu tức cô thêm nữa chợt tan biến trong anh.

Thấy nét mặt anh hơi thay đổi, Duy ngạc nhiên hỏi:

- Gì vậy anh Nguyễn?

- Hả?

- Có chuyện gì mà tôi thấy anh ...

- À không. Không có gì – Anh lắc đầu.

Duy hơi phân vân:

- Anh có rắc rối hoặc không tiện lắm thì... thôi đi vậy anh Nguyễn ạ. Tôi cũng ngại...

- Đâu có sao Duy – Anh ngẩng lên vội – Tôi chẳng có gì bất tiện hết. Tôi giúp cô được mà. Chuyện có tí xiu.

Yên tâm một chút, Duy mỉm cười:

- Sẽ không có cô nào nhảy ra ghen lộn với tôi chứ.

Hơi gai người trước câu hỏi, nhưng Nguyễn vẫn mạnh dạn lắc đầu:

- Không đâu. Sẽ không có chuyện đó xảy ra đâu. Đừng lo.

Duy cười, đột nhiên đưa ngón tay út ra trước mặt Nguyễn:

- Hứa giúp tôi đó. Móc ngoéo đi.

Cũng cười với kiểu cách con nít của cô. Anh cũng thò ngón út ngoéo vào tay cô. Cả hai cười vui vẻ.

Hớp thêm một ngụm cà phê. Nguyễn như sực nhớ. Anh nhìn xuống cổ tay rồi kêu:

- Chết rồi! Tôi sắp trễ giờ lên lớp rồi.

Hấp tấp đứng lên, anh định ngoác người phục vụ thì Duy đã nhanh nhẩu lên tiếng:

- Anh đi trước đi kéo trễ. Tôi đợi trả tiền cho.

- Ồ, nhưng mà...

Duy ngắt lời:

- Đừng nhưng mà gì nữa. Chỉ có ly cà phê thôi mà.

Nguyễn đành gật đầu:

- Ừ thôi nhờ lại Duy vậy. Tôi phải đi gấp đây.

Chộp lấy cặp ở lưng ghế, anh cười chào cô rồi nhanh về phía cửa. Dáng anh bây giờ giống một thí sinh sợ trễ giờ hơn là một giảng viên viên Đại học. Mà lại là trường Y nữa chứ!

Duy lè lưỡi tự nhạo. Ghê thật! Đến thi sư phạm cô còn rót nói gì đến trường Y.

Nhưng mà, có người yêu, dù là người yêu tạm trong một cuộc nói chuyện, mà là giảng viên Y khoa cũng oai dữ lắm chứ bộ.

Duy bật cười với những ý nghĩ khôi hài trong đầu.

Ngoài kia, nắng đã lên. Duy vẫn chưa muốn về, hôm nay cô làm ca chiều. Khi đã trôi qua mỗi ngày tám tiếng ngồi một chỗ lặng lẽ và nhàm chán như ở quầy sách, thì ngồi ở đây, ngắm qua cửa kính bao người hối hả cho một ngày làm việc tắt bật, đó cũng là một thú tiêu khiển tạm được. Gọi thêm một tách cà phê nữa, Duy mỉm cười. Công việc dễ ngủ gục của cô đã cho cô cơ hội làm quen và ngày càng yêu thích hương vị đắng ghét của cà phê. Bây giờ, mỗi ngày cô uống ba, bốn tách như không. Vai hơi mỏi, cô đưa tay lên bóp nhẹ. Chắc là ban sáng chưa khởi động, kỹ cô đã tập cho nhanh để gọi điện hẹn Nguyễn ra đây. Xưa kia cô vẫn thích Aerobic, dạo mẹ mất, cô xuống tinh thần nghỉ một thời gian. Gần đây cũng nhờ tập lại, cô mới mau chóng phục hồi thể lực và cả nghị lực cho một cuộc sống tự lập tẻ nhạt này. Nhớ đến thuở nào còn hồn nhiên, vô tư nép trong vòng tay mẹ, cô thở dài. Ước mong sao mẹ vẫn luôn bên cạnh, nâng đỡ cô những khi khốn khó.

Mưa hạ

Chương 14

Nguyễn trầm ngâm nói tiếp:

- Cho nên tôi mong cậu hãy tỉnh táo. Đừng tự phá vỡ những gì mình đang có.

Phong cười chua chát:

- Tôi đang có những gì? Không, hiện giờ tôi không có gì cả, hoàn toàn không có gì cả.

Không nhìn Duy, giọng Phong thật buồn:

- Nếu có, chỉ là một tình yêu vụng dại, một cái gì đó đáng quý mà tôi tự chọn lầm duy nhất trong đời và khi có được tôi đã cảm thấy hạnh phúc biết bao.

Gục đầu vào cánh tay, Phong thần thờ:

- Vậy mà giờ đây, chính tôi lại làm vượt mất điều quý giá đó rồi. Mất rồi.

Nguyễn và Duy đưa nhau nhìn nhau. Cô mím môi lặng yên. Còn anh, anh không ngờ Phong lại yêu cô sâu nặng đến như vậy, yêu đến ủy mị kỳ quái. Cứ tưởng Phong đèo bồng cả hai chị em Duy và rút cuộc sẽ vâng lời đi theo con đường thanh thang mẹ anh ta chọn. Nhưng ngày hỏi cưới gần kề, anh ta mới quỳnh lên đi tìm và mong níu kéo Duy để hành động theo tiếng gọi của con tim. Anh thanh niên này cũng yêu cô chân thành đó chứ, chỉ tiếc là quá lệ thuộc vào bà mẹ nên đã lỡ dở một mối tình đẹp.

Khẽ liếc Duy. Nét mặt cô vẫn kín đáo. Nhưng Nguyễn có thể thấy tình yêu

trong cô đã nguội lạnh rồi. Trước Phong bây giờ chắc là cô chỉ còn đôi chút thương hại và buồn lòng mà thôi. Anh lắc đầu:

- Cậu Phong à – Nguyễn hắng giọng gọi:

Ngẩng lên, Phong hít một hơi dài, tay vuốt ngược mái tóc cho tỉnh táo. Nhìn thẳng anh, Phong nói:

- Tôi hiểu ý anh, anh Nguyễn. Giờ đây là người yêu của Duy, chắc hẳn anh muốn bảo tôi đừng làm phiền cô ấy nữa chứ gì?

Nguyễn lặng thinh. Cái kiểu ủy mị của Phong bắt đầu làm anh khó chịu.

- Thôi được rồi – Phong tiếp – Tôi đã hiểu. Anh có thể yên tâm. Tôi sẽ không làm điều gì để Duy buồn đâu.

Một cách khó khăn, Phong quay sang cô và chìa tay ra nhỏ nhẹ nói:

- Anh hứa sẽ không làm phiền em nữa. Có thể bắt tay thay lời chào anh không Duy?

Duy bình tĩnh chìa tay ra. Tay anh lạnh, còn tay cô ấm nóng. Cái bắt tay không tìm được sự đồng cảm. Vẻ mặt tiếc nuối của Phong càng nặng nề hơn. Phong đứng dậy và lại bắt tay Nguyễn. Lần này Phong giữ lâu hơn với câu nói kỳ lạ nói riêng cho anh nghe.

- Tôi vẫn luôn yêu Duy. Anh hãy liệu hồn. Nếu làm Duy khổ. Tôi không tha cho anh đâu.

Thả tay Nguyễn ra, Phong quay người bỏ đi.

Nhìn theo bóng Phong khuất sau cửa quán, Nguyễn nhắm mắt lắc đầu.

Ngồi xuống, anh quay qua bắt gặp cặp mắt chăm chú của Duy, anh nhướn mày dò hỏi.

- Tôi đã phiền anh hơi quá – Cô nói.

Nguyễn cười:

- Có gì đâu. Nhưng ... cũng thật không ngờ việc cô có người yêu mới lại làm anh chàng Phong thất vọng đến như vậy.

Duy cũng cười không nói. Nguyễn im lặng giây lát rồi lại lên tiếng:

- Có một thắc mắc nhỏ, không biết Duy có phiền khi..

- Anh hỏi đi - Cô ngắt lời.

Cười cười, Nguyễn hỏi dò:

- Có thể cô cho tôi là nhiều chuyện quá mức nhưng tôi cứ ngạc nhiên mãi.

Tính cách cô và Phong có vẻ khác nhau xa lắc. Sao hai người lại có thời gian yêu nhau nhỉ?

Duy nhìn anh đăm đăm:

- Sao anh lại cho rằng tính cách chúng tôi khác nhau?

Nguyễn nhún vai:

- Để ý thì thấy thôi. Trong khi cô cứng rắn, ương ngạnh. Xin lỗi - Anh cười - Còn Phong thì mềm yếu và có vẻ như nhược. Anh ta cũng tức giận đấy, nhưng lại một sự tức giận con trẻ lắm. Tóm lại cô kiên quyết thì Phong lảng

nhằng, cô đơn giản thì anh ta tự thay đổi một cách phức tạp.

Anh kết luận:

- Nên thật khó hiểu hết sức khi nghĩ rằng hai người từng hòa hợp nhau.

Duy mỉm cười:

- Anh đã yêu chưa nhỉ?

Câu hỏi đột ngột của cô làm Nguyễn hơi bất ngờ và... tự ái, anh cau mày:

- Đây cô, tôi hơn cô đến chục tuổi đấy nhé.

Duy cười khi:

- Có người bốn mươi năm mươi mà chưa từng trải qua tình yêu đích thực như thường.

Nguyễn bẻ lại:

- Vậy ý cô là tình yêu giữa cô và Phong là tình yêu đích thực?

- Tất nhiên.

Vẻ mặt tỉnh bơ và câu trả lại gọn của Duy làm anh phá lên cười. Duy kiên nhẫn đợi anh dứt tiếng cười, cô thông thả nói tiếp:

- Hay ít nhất ngày trước tôi đã nghĩ vậy.

Lặng yên nghiền ngẫm câu nói trịnh trọng của cô một chút rồi anh tò mò hỏi:

- Ngày xưa cô quen Phong ra sao nhỉ?

Duy cười với anh:

- Cũng không “xưa” lắm đâu.

Cô có vẻ mơ màng khi nhớ lại:

- Hồi đó tôi đang học lớp 11.

"Lớp 11 vị chi là mười sáu, mười bảy tuổi. Úi chà! Quả là con nít quý. Yêu đương chi sớm quá vậy không biết, Nguyễn nhắm thắm trong đầu".

Giọng Duy vẫn êm êm:

- Phong thì năm thứ ba Kinh tế. Mỗi trưa tan trường, tôi vẫn thấy Phong chờ sẵn trước cổng trường. Tôi về, Phong theo sau chẳng nói câu nào.

- Thì ra là “Ngày xưa Hoàng Thị”. - Nguyễn gật gù trêu.

Duy cười hiền lành:

- Mới nhìn thì cũng hơi giống cảnh tả của nhà thơ Phạm Thiên Thư thật đó. Nhưng anh chẳng hiểu đâu. Tôi không biết xưa kia cô Hoàng thị Ngọc lòng gang dạ sắt như thế nào, chứ “chiến lược theo đuổi” ấn tượng và ảnh hưởng tôi dữ quá.

Nguyễn cười cười nghe cô nói tiếp:

- Người ta bảo đàn bà nhẹ dạ cũng đúng lắm. Thoạt đầu bị bạn bè trêu ghẹo tôi bực lắm. Máy lần quát vào mặt Phong rằng anh ta phiền quá, đi chỗ khác chơi.

Cô nhè nhẹ lắc đầu:

- Nhưng quả thật Phong cũng hiền. Tôi càng dữ dằn, anh chàng càng e dè,

nhưng vẫn cứ tiếp tục theo, kỳ lạ thật.

Chống tay lên cằm, đôi mắt cô mơ màng:

- Thế rồi có một ngày, Phong không đến. Tôi cứ tưởng mình nhẹ nhõm hơn. Nhưng có đâu ngờ sự hiện diện bền bỉ của anh đã làm tôi quá quen thuộc rồi. Thiếu vắng tiếng chân anh sau lưng, thiếu vắng dáng thư sinh của anh, tôi như mất hẳn sự tĩnh lặng và yên ổn, học hành cũng lơ ngơ mất tập trung, cứ như mong ngóng một dáng người thân quen vậy.

Duy ngồi cạnh, dáng điệu mộng mơ chuyện cũ hết sức dễ thương. Nguyễn chỉ mang máng nghe lời nói êm đềm của cô bên tai, mắt anh thì không cưỡng được, cứ lạc hồn nhìn vào cô. Anh như chợt phát hiện ra ở cô một nét gì đó thật lạ. Một nét đẹp mỏng manh và ngây thơ, thanh thoát nhưng cũng ẩn chứa những khát vọng trẻ dại. Cô bên anh hiện giờ thật gần và cũng thật khác cô Duy lạnh lợi, hiểu động thường ngày. Hình ảnh này thật lãng mạn. Duy không để ý đến cái nhìn ngẩn ngơ của Nguyễn, cô đang nhớ đến những kỷ niệm đẹp của tình yêu đầu đời.

- Phong vắng mặt một ngày, tôi mong ngóng mất cả ngày. Phong vắng mặt hai ngày, tôi mong ngóng hai ngày. Cho đến một tuần lễ trôi qua, khi Phong lại xuất hiện.

Cô mỉm cười. Nụ cười thật đẹp:

- Nhìn thấy anh đứng đó. Dáng quen thuộc bên cây điệp già trước cổng trường, tôi chợt thấy rằng mình nhớ anh biết bao, tôi hiểu rằng mình đã mềm lòng yêu anh ấy từ lúc nào không biết.

“Phương cách tán tỉnh cũ rích vậy mà thành công được thì thật em bé ngây thơ và khờ khạo quá rồi”. Mắt vẫn không rời gương mặt sáng ngời của cô, Nguyễn chùng lòng với ý nghĩ ấy.

Ngay từ khi còn ngồi ghế giảng đường, bọn sinh viên nam quanh anh luôn kháo nhau những chiếc lược tán tỉnh con gái để học hỏi.

Phương lược thứ nhất, theo họ là áp dụng chiến thuật “lì”. Nghĩa là cứ chai mặt tán công khen nhồi những câu dạng đại loại là: “Em đẹp quá”, “Cô bé xinh ghê”, “Nhà em ở đâu, có xa lắm không ...” Chiến thuật này đòi hỏi người thực hiện phải có bộ mặt chai cỡ ... da trâu. Tai thì phải nghễng ngẩng cổ ông ngoại. Để những câu câu bẩn chửi rửa của các cô được nghe như lời oanh thỏ thỏ vậy. Phương sách này lâu dài sẽ đạt kết quả.

Còn chiến lược thứ hai cũng thuộc loại “ngồi dai khoai nhừ”, giống y như hệt kiểu của Phong. Nghĩa là cứ “em đi, chàng theo sau” nhưng “mồm chẳng nói một câu”. Bộ mặt thì nhịn nhục, hiền lành kiểu một sách vậy. Lẽo đẽo theo em chừng hai, ba tháng, chịu khó nghe em mắng mỗ cũng chừng ấy. Để đến khi thời điểm thích hợp thì tạm ngưng lẽo đẽo một tuần, nằm khênh ở nhà xem tivi, để đương sự vào ra trông ngóng. Sau một tuần xả hơi đó, vác bộ mặt vô tội đến đúng chỗ cũ. Chỉ có thể nhưng cũng có thể cưa đổ lắm em.

“Như em nhỏ ngồi cạnh mình đây”, Nguyễn ngán ngẩm khi nghĩ vậy. Chiến lược bọn con trai kháo nhau còn rất nhiều. Lắm chiêu anh nghe thấy cũng hay và cao siêu lắm. Tưởng cô gái gàn bướng này đổ vì những kẻ cao tay với chiến lược xuất sắc thì còn đỡ, ai ngờ chiến thuật cũ xưa như trái đất vậy mà cô cũng dễ mất con tim ngây thơ, dễ yêu của mình. Buồn năm phút vậy.

Thế nhưng chỉ nghĩ trong tiếc nuối vậy thôi, Nguyễn đâu có nói ra. Duy áp ủ kỷ niệm cũ vào ngăn riêng tôn trọng và nâng niu quá. Anh không dám phá vỡ hình ảnh đẹp của cô.

- Thật ra hồi đó tôi cũng thấy tính tình hai đứa chúng tôi hơi trái ngược nhau. Nhưng tình yêu có luật bù trừ mà. Lúc đó yêu Phong, khuyết điểm của anh ấy tôi mặc nhiên chấp nhận và rất hạnh phúc khi có anh ấy bên mình – Cô cười nói.

Không kiềm được, Nguyễn buộc miệng hỏi:

- Thế còn bây giờ?

Nụ cười và vẻ rạng ngời của Duy chợt tắt. Cô nén tiếng thở dài:

- Chẳng còn gì cả.

Cô nhún vai:

- Cũng là cung cách đó, xưa kia tôi thấy anh ấy lãng mạn và sâu sắc, nhưng bây giờ chẳng hiểu sao tôi lại ngạc nhiên khám phá rằng anh quá yếu mềm và như ... có phần kịch tính một cách kỳ dị.

Nguyễn cười khi nghe cô nhận xét như vậy.

Cô chợt ngừng lên:

- Khi này lúc bắt tay, dường như Phong còn ghé tai anh nói nhỏ gì đấy. Anh ta nói nhỏ gì vậy? Có thể kể lại tôi nghe không?

Nguyễn cười:

- Cô thật muốn nghe à?

- Muốn chứ. Đã ghé vào tai và nói nhỏ rí thì chắc là chuyện bí mật gì đó.

Anh nói tôi nghe đi.

Nguyễn nhìn cô. Anh chợt nảy ra một ý, anh bảo như đùa cợt:

- Không biết đó là bí mật gì đối với cô không những nếu muốn nghe, cô cũng cứ kể tai đây, tôi sẽ nói lại nguyên văn cho mà nghe.

Cơn tò mò làm Duy đâm ra dễ bảo lạ, cô ngoan ngoãn nghiêng tai:

- Ủ, thì anh nói đi.

Nguyễn mỉm cười:

- Hắn nói thế này hơi cải lương một chút ...

Rồi kể tai cô, anh thăm thì:

- Tôi yêu Duy, luôn luôn yêu Duy. Nếu Duy buồn khổ, tôi nhất định sẽ không để yên cho kẻ nào làm điều đó.

Duy ngạc nhiên nhìn anh:

- Vậy... là hết à?

Nguyễn nhún vai:

- Có vậy thôi.

- Vậy ý của Phong là ... hăm dọa anh?

- Chắc vậy.

Duy nhìn anh ngờ ngác một chút, rồi đột nhiên cô bật cười. Tiếng cười giòn tan trong veo.

- Gì vậy? – Nguyễn nhướn mắt hỏi.

Vừa nén cười, cô vừa nói:

- Không biết anh thấy sao. Chứ tôi thấy giống như một cuộc bàn giao vậy.

Mắc cười quá. Cứ y như ông bồ cũ bàn giao con nhỏ man man tui cho ông bồ mới kèm những lời dặn dò và cảnh báo. Chu choa, nghĩ tôi cũng đã thấy mắc cười rồi.

Nguyễn cũng phì cười:

- Thì đó, Duy thấy ông bồ mới toanh này có phong độ ghê không. Chấp nhận bàn giao, chấp nhận luôn lời hăm dọa, cảnh báo đó.

Duy huých vai vào anh cười nói:

- Nè, mai mốt có bắt tay bàn giao tôi cho người khác anh nhớ soạn bài diễn văn hay hay và ấn tượng hơn một chút nhé.

Nguyễn nhướn mày:

- Còn ai là người khác nữa. Tôi làm diễn văn dở lắm nên thôi kệ, không thêm bàn giao cô cho ai nữa hết. Ráng chịu đựng cái tính cứng đầu, chanh chua của cô thôi. Giao cho người khác thì tội nghiệp người ta quá.

Nói xong anh cười sặc sụa. Vừa cười, phải vừa né những cái móng vuốt và cái nhìn hằm hè của cô.

Tiếng cười đùa của hai người chợt ngưng bật khi có hai bóng người bước nhanh tới và đứng ngay cạnh bàn.

Đứng sững ở đó, Yến Linh ghen ngào nhìn Nguyễn rồi nhìn Duy:

- Tôi thật không ngờ. Có nằm mơ tôi cũng không ngờ nổi.

Nguyễn lùng khùng đứng dậy:

- Yến Linh. Em ngồi xuống đi.

Duy hỏi nhỏ anh:

- Chuyện gì vậy?

Yến Linh hất mặt lớn tiếng:

- Còn chuyện gì nữa. Giả bộ hả? Đánh ghen đó. Muốn tôi nói huých toẹt ra sao?

- Đánh ghen? - Duy ngờ ngác lập lại.

Nguyễn trầm giọng:

- Yến Linh, ngồi xuống đi. Cả chị Tư nữa. Chuyện không có gì đâu. Hãy bình tĩnh lại mà nói chuyện.

Yến Linh bật khóc:

- Còn chuyện gì để nói nữa. Tôi không phải mới đến đây đâu mà anh hòng chối tội. Chị Tư đã điện về và tôi đến đây từ nãy giờ kia. Hai người tình tứ quá, còn gì để nói nữa chứ. Tôi chứng kiến tận mắt mà

- Anh đã nói em ngồi xuống, từ từ mà nói chuyện - Nguyễn cố dịu giọng.

Yến Linh cứ khóc vùi chưa chịu nghe theo lời anh. Yến Ly tức tối quát:

- Mày còn khóc gì nữa. Tao kêu mày tới đây đâu phải khóc. Cứ đập thẳng tay con quỷ cái này đi, tao phụ cho. Chửi thẳng sở khanh này cho đã đi rồi bỏ. Thứ bắt cá hai, ba tay như vậy không cần. Tưởng làm ông bác sĩ này, kỹ sư nọ còn ngon chứ bám lấy cái nghề dạy học thì bỏ quách, kiếm người khác. Mày có hiểu không?

Duy nhìn Nguyễn. Quai hàm anh bạnh lại cổ nén cơn giận. Cô muốn giúp anh phân trần cho rõ ràng hơn, nên đành lên tiếng:

- Xin lỗi, hai chị có thể nghe tôi nói một câu được không, thật ra tôi với anh Nguyễn không có gì hết. Chúng tôi chỉ là bạn thường thôi. Tôi chỉ nhờ anh Nguyễn chút việc...

Yến Linh ngừng khóc, cô quắc mắt với Duy:

- Cô im đi. Cô là thứ nhãi ranh, hỉ mũi chưa sạch mà đã có khiêu giựt chồng người rồi. Câm miệng lại là vừa.

- Yến Linh! - Nguyễn tức giận kêu lên.

Như phát cuồng vì cơn ghen tức, Yến Linh quay phắt qua anh nghiến răng nói:

- Sao? Anh còn chối nữa không? Anh cứ bảo giúp nó lúc mẹ mất, lúc thất nghiệp, lúc khốn khó. Anh giúp người hay anh bị xỏ mũi? Không ngờ một giáo sư đại học như anh mà hèn hạ như vậy. Chán tôi rồi thì nói đừng có đặt điều làm quân tử, ra tay giúp đỡ người ta.

- Đủ rồi, Yến Linh! - Nguyễn quát lên.

Anh chụp lấy vai cô lay mạnh:

- Em có tỉnh táo không? Có biết mình đang nói gì không?

Yến Ly the thé giọng:

- Nói gì thì cũng trúng hết. Đừng tưởng quát nạt rồi hai chị em tao sợ mày. Nguyễn tím mặt buông Yến Linh ra. Anh nhìn cô và bà chị dữ dằn của cô với một sự ghê tởm khó giấu.

Đứng thẳng người anh trầm giọng:

- Được rồi, các người thật sự không muốn nói chuyện chứ gì? Vậy thì muốn làm gì tiếp, cứ làm đi.

Yến Ly chống nạnh:

- A, mày thách tội tao hả thằng kia?

- Nếu vậy thì sao? - Nguyễn bình tĩnh đứng án trước Duy.

Yến Ly xỏ những tràng chửi thề tục tĩu đến ngay cả những người trong quán

nước đang tò mò lảng vảng gần đó cũng nhăn mặt. Yến Linh thì cứ trừng mắt uất nghẹn trước vẻ bảo vệ đứa con gái kia của Nguyễn. Cả hai vẫn chưa có hành động nào.

Nguyễn kéo tay Duy đứng dậy, anh kiên quyết nói với Yến Linh:

- Đây là bạn tôi. Cô ấy không đáng gì hết. Tôi sẽ cô ấy về. Nếu cô muốn nói chuyện nghiêm túc thì gọi cho tôi, còn nếu không thì hãy tránh đường.

Vẫn Yến Ly lên tiếng:

- Không được thẳng kia. Mày định giải thoát cho con bồ nhí hả? Để nó lại cho tao.

- Cô định làm gì? - Anh điềm nhiên hỏi.

- Đập cho nó một trận chứ còn làm gì nữa.

Nguyễn cười nhạt nói trong cơn giận:

- Nếu có gan cô làm thử xem. Duy mất một sợi tóc, tôi thề là cô phải trả giá nặng hơn đây.

Ánh mắt anh hằn tia giận dữ, vẻ mặt quả quyết của anh chợt làm Yến Linh chùng tay.

Ném ánh mắt khắc nghiệt của anh vào Yến Linh, anh vệt người để lấy lời đi, tay anh vẫn nắm chặt lấy tay Duy, kéo cô đi trong sự che chở của mình.

Ra đến bên ngoài, gió thoáng đung làm Duy như tỉnh người. Cô đập tay lên vai anh kêu lên:

- Dừng lại anh Nguyễn. Dừng lại.

Nguyễn tấp xe vào lề. Cô bước xuống xe và ngồi phịch xuống bờ lề.

- Anh đi đi - Cô nói.

Nguyễn im lặng. Rồi anh tắt máy dựng xe ngồi xuống luôn cạnh cô:

- Anh đi đi, về đi. Mặc tôi - Duy lập lại.

Nguyễn đưa tay chạm nhẹ vai cô, cô hầy ra. Anh ôn tồn nói:

- Duy này, có gì cũng để tôi đưa về nhà đã chứ.

Duy cười khẩy:

- Cám ơn anh. Tôi có thể tự về. Tôi là một đứa con gái gan góc lắm. Tôi có thể tự xoay sở được không dám nhờ giúp đỡ của anh nữa đâu, thật làm phiền anh quá.

Nguyễn cau mày.

- Cô nói gì vậy? Tôi thật lòng giúp đỡ cô, đâu có ý gì.

- Phải. Không có ý gì mà người ta sấm soi nhìn mặt tôi cho biết ở quầy sách, không có gì mà người ta kéo nhau đánh ghen tôi ngay ở chốn công cộng đông người.

- Xin lỗi Duy. Nhưng tôi không hề biết trước chuyện sẽ như vậy. Tôi không dối trá hoặc cố tình làm hại ai.

- Kể cả chuyện anh bảo là chưa có bạn gái? - Duy hỏi lại.

Nguyễn ngắc ngứ với câu hỏi của cô. Không ngờ câu nói này làm hại anh. Khi nói ra, anh cũng không hiểu nổi mình tại sao lại phải dối cô, nhưng bây giờ...

Duy cười nhạt:

- Xem anh kia. Bây giờ thì giống Phong quá chứ. Tại sao đàn ông ai cũng dối trá hết vậy?

Nguyễn lặng thinh, biết nói gì với cô khi anh cũng đang nhận ra lỗi của mình.

Anh thật sự không bao giờ muốn làm cô buồn, nhưng không hiểu sao anh dối gạt cô, không hiểu sao khi này anh không quyết liệt phân trần với Yến Linh và giải thích cho hai chị em cô hiểu, để tránh cho Duy khỏi nhục nhã và bẽ mặt trước đám đông. Tại sao anh không thể vô tư mà kêu lên rằng với anh, cô chỉ là một người quen, một người bạn thường? Tại sao anh không thể thanh minh rằng anh với cô hoàn toàn không có gì cả, anh không hề quan tâm, chú ý đến cô?

Tại sao anh không nói rõ ra? Tại sao? Có phải chính anh, từ sâu thẳm đáy tim mình, anh cũng không mình bạch được điều đó?

- Tôi thật lòng cảm ơn anh về những gì anh giúp đỡ tôi trong thời gian qua.

Giọng Duy đều đều buồn buồn:

- Tôi rất vui khi có anh là bạn. Nhưng bây giờ... xin lỗi anh, anh hãy để tôi yên một mình, hãy tìm cô bạn gái của anh mà giải thích cho cô ấy hiểu.

Chưa muện đâu anh Nguyễn ạ.

- Duy, tôi...

Cô đưa tay lên ngăn lời anh:

- Tôi thích cách giải quyết vấn đề tỉnh táo và bảo lãnh của anh. Đừng để tôi cảm thấy anh như Phong trước kia. Phong yêu tôi, nhưng tìm đến chị Uyên Thanh để tham lam muốn có thêm người khổ lụy vì mình. Anh đâu có vậy. Chúng ta chỉ là bạn. Anh rất tốt. Nhưng đừng tốt đến mức làm mất tình yêu của mình.

Cô cười gượng:

- Nếu biết trước anh có bạn gái mà lại ghen dữ quá như vậy, thật tôi đâu dám làm phiền mà nhờ vả anh làm chi. Tôi thật là hồ đồ.

- Duy, tôi xin lỗi - Anh hạ giọng.

Cô nhún vai:

- Chuyện đã xảy ra rồi. Nghe chửi thì tôi cũng đã nghe rồi. Có điều trước đây tôi không biết, chúng ta còn có thể là bạn bè. Nhưng sau này, mong rằng anh giải thích được với cô ấy. Chúng ta sẽ không gặp nhau nữa, chắc cô bạn gái cũng hiểu cho anh.

Nguyễn phản đối:

- Tại sao lại như vậy? Chúng ta là bạn bè mà. Tôi và cô đâu có lỗi gì, tại sao

lại phải mất tình bạn vì chuyện hiểu lầm ngu muội này? Không đâu Duy, đâu có chuyện vô lý như vậy. Tôi vẫn luôn có quyền kết bạn và giao tiếp chứ.

Duy nhăn mặt:

- Phải, anh có quyền nhưng xin đừng là tôi. Anh không ngại những sự hiểu lầm sẽ xảy đến nữa nhưng tôi ngại. Anh không ngại nghe chị em cô đó chửi rửa nhưng tôi ngại mà.

Nguyễn mím môi bực tức. Lý lẽ của Duy quả thực cũng xác đáng. Một cô gái trẻ làm sao có thể chịu đựng được những cuộc mắng nhiếc hồ đồ khác nữa.

Duy dịu giọng:

- Tình bạn của chúng ta cũng vẫn còn anh Nguyễn ạ. Tôi biết anh rất tốt. Cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi nhiều nhưng tốt hơn hết chúng ta đừng gặp nhau nữa để tránh những hiểu lầm đáng tiếc xảy ra.

Chống tay vào gối, cô đứng dậy mỉm cười:

- Chào anh vậy. Chúc anh thành công trong việc làm bạn gái người giận. Tôi về đây.

- Duy! - Anh gọi lớn theo dáng cô.

Chân vẫn bước, cô quay lại nhovn một nụ cười. Nụ cười phảng phất nỗi buồn cô độc.

Nguyễn đứng lặng bên lề. Bóng cô đã khuất xa. Anh chợt nhận ra dường như mình đang mất mát. Mất mát một thứ quý giá mà anh không dám gọi tên, chỉ thấy lòng nặng trĩu buồn phiền.

Phương Duy. Cô gái nhỏ xa lạ trở thành thân quen quá rồi. Mai đây trong dòng đời xuôi ngược, dằng dấp mảnh mai và cô đơn của cô có đủ sức đứng vững và tìm được hạnh phúc không?

Và anh nữa, còn có cơ hội nào để thời gian quay trở lại, anh còn có thể ngồi bên cô lắng nghe cô huyền thoại đủ chuyện có thể vui đùa làm người yêu giả hiệu cho cô, có thể bình yên nghe cô tâm sự về mình?

Nhưng mong ước cũng chỉ là mong ước. Sự thật thì anh cũng đã gián tiếp làm tổn thương cô mất rồi. Làm sao có thể sửa đổi được đây.

Mưa hạ

Chương 15

Hết giờ giảng, Nguyễn đi về phòng Giảng viên. Nới lỏng cravat một chút, anh rót một ly nước lọc rồi đứng bên cửa sổ nhìn ra sân. Những cây điệp già rụng hoa xuống gốc như trái tằm thắm vàng tươi làm đẹp thêm cho sân

trường.

Khung cảnh này thật đẹp. Nó làm dịu những cơn buồn bực trong Nguyễn. Anh hít một hơi thật dài và nhắm mắt lại. Đạo gần đây, anh đâm ra thích sự tĩnh lặng và trầm mặc. Vẫn lên lớp, vẫn tiếp tục công việc nghiên cứu ở phòng thí nghiệm, vẫn ngày ngày đến Giảng đường, chiều chiều trở về nhà, nhưng sao anh thấy trống trải và buồn tẻ quá với cuộc sống thường nhật này.

- Thưa thầy Nguyễn.

Tiếng gọi làm anh choàng tỉnh cơn trầm tư. Cô thư ký của Hiệu trưởng đến bên anh lên tiếng:

- Thầy hiệu trưởng mời thầy về văn phòng.

Nguyễn gật đầu. Tay sửa lại cravat anh đi dọc hành lang, đến phòng hiệu trưởng.

Trong phòng, ngoài hiệu trưởng còn có Giáo sư Trưởng khoa, và khi anh ngồi vào ghế Hiệu trưởng mời, cánh cửa văn phòng mở ra thêm lần nữa.

Xuân Bình, cũng là đồng nghiệp cùng khoa với anh bước vào.

Đợi mọi người đã an vị, Hiệu trưởng tăng hắng nói thẳng vào vấn đề:

- Cách đây mấy tháng. Hiệp hội Y Khoa bên Pháp có nhã ý tặng một số học bổng tu nghiệp cho chúng ta. Theo sự đề cử của Giáo sư Tuyên - Trưởng khoa thì hồ sơ của hai cậu đã được họ chọn. Hôm nay họ chính thức gửi văn bản mời hai cậu qua bên đây.

Hiệu trưởng chưa dứt thì Xuân Bình đã kêu lên một tiếng mừng rỡ. Và chừng như thấy mình thái quá, anh cười ngượng ngịu:

- Xin lỗi hiệu trưởng, xin lỗi thầy Trưởng khoa.

Giáo sư Tuyên cười hiền lành. Còn Hiệu trưởng cũng khoát tay:

- Không sao. Đây là chuyện đáng mừng mà.

Xuân Bình hỏi trong hồi hộp:

- Thưa hiệu trưởng, bao giờ thì chúng tôi chuẩn bị lên đường ạ?

Hiệu trưởng cười:

- Đừng gấp. Khóa học này bắt đầu vào giữa tháng sau, và sẽ kéo dài trong một năm. Trước mắt các cậu còn phải làm một số thủ tục nữa. Nếu không có gì trục trặc thì đầu tháng sau các cậu đi. Chúng tôi sẽ giúp các cậu ở các khâu giấy tờ cho suông sẻ.

Ông nghiêm túc nói:

- Gần đây, tôi biết các cậu chưa có công trình nào quan trọng và cần kíp, hãy xếp hồ sơ lại tạm nhé, khi nào về tính sau. Còn các lớp thì tôi sẽ báo sắp xếp bàn giao sớm để các cậu có ít nhất một tuần trước khi đi để chuẩn bị và nghỉ ngơi.

Đứng dậy, ông vui vẻ.

- Thôi, chúc cả hai có một chuyến tu nghiệp thành công, cố học hỏi những kỹ thuật y khoa mới của nước bạn nhé.

Xuân Bình và Nguyễn cùng đứng dậy bắt tay và cảm ơn Hiệu trưởng lẫn giáo sư Tuyên. Ra khỏi phòng, Xuân Bình hôn hờ vỗ vai Nguyễn.

- Sao cậu em được chọn đi tu nghiệp không thích sao mà ủ rũ vậy?

Nguyễn cười:

- Đâu có gì. Chỉ tại... tôi hơi bất ngờ.

Xuân Bình chất lưỡi:

- Bất ngờ thật. Nhưng là cả mơ ước của tôi đấy. Tôi đã gần bốn mươi rồi, có được cơ hội này sẽ cố gắng nắm bắt. Cậu biết không, ra nước ngoài học tập thêm những phát minh và nền kỹ thuật y khoa mới luôn là ước vọng thúc đẩy tôi. Tôi thật vui mừng quá.

Nhìn vẻ mặt tươi tắn của đồng nghiệp lớn tuổi, Nguyễn mỉm cười, thấy mình cũng như bị lây trước trạng thái mừng vui của anh.

Trở về nhà, điều bất ngờ khác lại chờ đón anh ở phòng khách.

Thấy bóng anh bước vào, Yến Linh ngẩng lên, ánh mắt có tia mừng. Bà

Lương đứng dậy bảo con trai:

- Con tiếp chuyện bạn đi. Mẹ vào làm cho con ly nước cam.

- Cảm ơn mẹ.

Nguyễn ngồi xuống, đối diện với Yến Linh, giọng anh bình thường:

- Chào em. Em vẫn khỏe chứ?

- Dạ em khỏe.

Chỉ đáp được câu nói ngắn ngủi ấy rồi Yến Linh ngượng ngáp nhìn anh xăn tay áo lên, cởi cravat và mở một nút áo trên cổ một cách máy móc.

Cô không biết nói gì nữa. Những câu nói dự định sẵn ở nhà như bay biến đâu mất. Giờ đây ngồi lơ lơ nhìn anh, cô cảm thấy bối rối quá. Căn phòng khách rộng của nhà anh như càng thêm thênh thang và cô có cảm giác như chỉ có một mình.

Bà Lương đã trở ra, trên tay là ly nước cam sánh vàng. Nguyễn đón lấy, bà nhìn lướt qua vẻ mặt anh và Yến Linh rồi kín đáo đi lên lầu:

- Em đến thăm hay có việc gì?

Câu hỏi bình thản của Nguyễn làm Yến Linh nghẹn cả lời:

- Em... em muốn gặp anh. Em muốn nói chuyện với anh.

Nguyễn gật đầu thản nhiên như biết trước điều này. Anh im lặng nhìn cô chờ đợi

Yến Linh mím môi. Cô lúng túng một lát rồi buột miệng:

- Tại sao anh không đến tìm em?

Nguyễn hơi nhướng mắt. Cô hấp tấp nói tiếp theo:

- Chuyện hôm đó có thể là em hơi quá, nhưng sao anh không tìm đến mà giải thích? Anh cứ im lặng như thế là ý gì?

Anh cau mày:

- Theo em là ý gì?

- Em... làm sao em biết được. Nhưng em có mặt tại chỗ chứng kiến mà. Em yêu anh, nên ghen tức là chuyện bình thường. Tại sao anh có lỗi mà không đến...

- Xin lỗi em chứ gì? - Nguyễn ngắt lời.

Nhìn thẳng vào cô, anh lắc đầu:

- Tại sao tôi phải xin lỗi khi không có lỗi? Tại sao tôi phải tìm đến em để phân trần khi lúc ấy em hồ đồ chửi mắng sa sả tôi và Duy?

Yến Linh mím môi:

- Vậy thì bây giờ tôi đã hạ mình đến đây rồi đó. Anh có gì để giải thích về chuyện hôm trước?

Nguyễn nhún vai:

- Chỉ có thể nói rằng không phải như em nghĩ.

- Anh không nhận lỗi ư? - Yến Linh tức uất.

Nguyễn mệt mỏi dựa vào lưng ghế, anh không trả lời.

Thái độ của anh làm Yến Linh tức tối. Nước mắt cô muốn đoanh tròn, nhưng rồi cô cố nén.

Cả tháng trời trôi qua cô ở nhà cứ như mất hồn. Cô hét khóc rồi đến thần thờ. Anh không gọi điện, cũng không đến tìm cô. Chuyện như vậy là sao? Cô không hiểu nổi, chẳng lẽ vì con nhóc đó mà anh nỡ gạt bỏ cuộc tình dài mấy năm trời với cô?

Bà chị Yến Ly của cô cứ mắng cô là ngu ngốc, sao không bỏ quách con người vừa gàn bướng vừa bội bạc như Nguyễn, vương vít làm gì cho buồn khổ.

Cả gia đình cô cũng đều nhân cơ hội này đem hết người nọ đến người kia về nhà để gặp mặt và làm quen với cô, những người mà gương mặt luôn hãnh tiến, hả hê với những thành đạt trong sự nghiệp.

Thế nhưng, làm sao cô quên Nguyễn được. Hy vọng mỏng manh cô còn níu kéo là những lời nói ngụ ý chuyện giữ anh và Phương Duy trong sáng, những lời nói mà anh đã giận dữ thốt ra khi bỏ đi. Cô cứ mong là mình hồ đồ, mình hiểu lầm anh. Bám với mong ước ấy, cô chờ đợi anh đến. Chỉ cần anh giải thích, cô sẽ tin ngay. Mọi chuyện sẽ êm đẹp.

Vậy mà cô cứ chờ, chờ mãi.

Đến hôm nay, khi không còn chờ đợi được nữa, cô ép mình tìm gặp anh.

Mười phút khi gặp mẹ anh đã là bút rút khổ ải. Khi anh về đến, thái độ của anh làm cô sững sờ thêm. Chẳng lẽ anh đã thay đổi? Chẳng lẽ cuộc tình anh và cô đã đi vào ngõ cụt?

Không, cô không thể mất Nguyễn được, nhất định cô phải có lại anh bên mình.

Tiếng thổn thức của cô làm Nguyễn nhìn lên. Anh cau mày, bao giờ nước mắt phụ nữ cũng làm mềm yếu trái tim của đàn ông, cho dù trái tim đó đang

buồn phiền chán nản.

- Chuyện gì vậy Yến Linh? - Anh dịu giọng.

Cô nức nở:

- Hãy nói cho em biết, phải chăng anh đã thay đổi?

Nguyễn im lặng nén tiếng thở dài. Anh bây giờ ngồn ngồn những suy nghĩ bất định

Cô chùi nước mắt ghen ngào.

- Nếu anh cho rằng em đã hồ đồ, em đã sai thì em xin lỗi, thành thật xin lỗi về chuyện hôm đó. Chỉ vì...

Cô ngập ngừng rồi tiếp:

- Chỉ vì chị Tư gặp anh trong quán, chỉ điện về bắt em lên gấp. Khi em vào, chứng kiến... hai người đùa giỡn và cả nét mặt triu mến của anh khi nhìn cô gái đó, em giận điên lên, cứ nghĩ...

Liếc vội anh, cô nói nhanh:

- Nhưng bây giờ em đã hiểu rồi. Anh hẳn đã thân thiết và yêu mến cô Phương Duy đó như một đứa em gái mà thôi, phải không anh? Em xin lỗi. Cũng tại vì chị Tư kích động em quá nên em cũng tức giận mà thốt ra những lời không tốt đẹp, anh tha thứ cho em về chuyện hôm đó.

Những lời của Yến Linh làm anh ngỡ ngàng. Cô hạ mình nhận lỗi một cách dễ dàng như vậy, lời phân trần tuy có phần đổ lỗi cho tính dữ dằn của bà chị nhưng cũng ngọt ngào và nhỏ nhẹ như vậy, anh còn có thể giận cô về điều đó nữa không?

Thoáng thấy anh dịu hẳn xuống, cô vội nhích người lại gần anh:

- Nhé anh, tha lỗi cho em nhé.

Không đợi anh trả lời, cô tựa vào vai anh, hài lòng vì anh dễ yên. Thậm chí anh đã đưa tay vuốt tóc cô nhẹ nhàng.

Cô không thấy đôi mắt anh buồn rầu nhìn xuống cô. Ánh mắt mà nếu soi vào đó chỉ thấy toàn là sự thương cảm mà thôi.

Anh đang để cô hàn gắn lại tình cảm và thụ động chấp nhận. Anh tự trách mình không đủ nhẫn tâm và bản lĩnh để từ chối thái độ thành khẩn dịu ngọt của cô.

Tại sao anh không thể dứt khoát một lần như những ngày qua anh đã quyết định như vậy?

Nguyễn thở dài.

Tự anh không thể trả lời câu hỏi gai góc này.

Nguyễn ngồi xuống ghế, Yến Linh đã hỏi thẳng:

- Tại sao anh không nói cho em biết?

Nguyễn nhìn cô nhẹ nhàng hỏi:

- Chuyện gì?

- Thì là chuyện tháng sau anh đi tu nghiệp ở Pháp đó. Anh không hề nói qua

cho em biết một tiếng.

Nguyễn thờ ơ trả lời:

- Còn đến hơn nửa tháng nữa mà.

- Chỉ còn hơn nửa tháng thôi mà anh vẫn không hé môi cho em biết, còn nói nữa - Giọng cô có vẻ giận.

Anh nhún vai:

- Thì rốt cuộc em cũng đã biết rồi.

- Nhưng nếu không em đến trường, không nghe những sinh viên của anh khéo chuyện thì làm sao em biết được chẳng lẽ anh định giấu em luôn sao?

Nguyễn chau mày:

- Em nói gì vậy? Tại sao lại giấu em?

Về bất bình của anh làm Yến Linh phải nén lại sự chần vãn của mình, cô lấy giọng dịu dàng hơn mà phản nài:

- Nhưng em là bạn gái của anh. Vậy mà anh cứ xem như không có vậy.

Nguyễn làm thinh, Yến Linh cũng im lặng một lúc. Trong đầu cô đang có vài ý định cần phải sắp xếp để nói sao cho anh hiểu và đồng ý.

Tách cà phê được đưa ra cho Nguyễn nhìn khói nóng bốc lên thơm lừng, bỗng dưng anh thấy thêm một hơi khói thuốc.

Đã lâu lắm rồi kể từ khi quen biết Yến Linh và có ước vọng trở thành Giáo sư về Y học, anh đã bỏ thuốc lá, bỏ cả cái thú cô đơn, ngồi im lặng bên ly cà phê đen, trên tay lập lòe đốm lửa nhỏ.

Thế mà bây giờ, khi ước vọng của anh đã có một bước tiến dài. Chuyển tu nghiệp về Y học ơ? Pháp, cô bạn gái một thời gắn bó... đâu còn gì để anh thấy thờ ơ và nhạt nhẽo với tất cả mà nhớ đến khói thuốc ưu phiền của ngày xưa?

Nhưng quả thật lúc này đây, anh như muốn hất tung tất cả để được trở thành một kẻ cô độc và tự do, để còn có thể biết mình đang làm gì, có trong tay những gì và mong muốn tha thiết những gì.

Anh có cảm giác không một ai hiểu mình, không một ai thật sự hiểu mình. những ý nghĩ luôn mâu thuẫn, giằng xé bên trong làm anh mệt mỏi quá, chán chường quá. Nguyễn thở dài.

Yến Linh lên tiếng, cắt đứt không khí tĩnh lặng giữa hai người:

- Anh có dự tính gì về chuyện hai đứa mình chưa?

Nguyễn hơi ngạc nhiên:

- Dự tính? Dự tính gì?

Yến Linh lúng túng:

- Em nghe nói chuyển tu nghiệp của anh sẽ kéo dài thành hai năm thay vì một năm như đã báo.

Anh gật đầu nhẹ.

- Đúng vậy, hai năm.

Yến Linh nói trong bối rối:

- Nếu vậy... anh tính sao về chuyện của chúng ta?

Nguyễn hiểu ra, anh nhìn cô dăm dăm:

- Ý của em là muốn anh tiến tới thừa chuyện với bên nhà em?

Yến Linh hơi đỏ mặt, cô gật đầu.

Nguyễn trầm ngâm giây lát, rồi anh nhẹ nhàng hỏi:

- Vậy nếu anh nói em hãy để anh quay về sau khóa tu nghiệp, em nghĩ sao?

Yến Linh mở to mắt nhìn anh trân trối. Cô không ngờ anh lại có thể bình thản đề nghị như vậy.

- Tại sao lại phải chờ đợi? - Cô lắp bắp hỏi - Chúng ta quen biết đã ba năm dư rồi. Trước đây gia đình hai bên đều không chấp nhận cho mình tổ chức cưới. Nhưng bây giờ, em nghĩ em sẽ cố thuyết phục ở nhà em mà em tin rằng sẽ được. Anh đi tu nghiệp trở về, tương lai có thể còn rạn vỡ hơn yêu cầu của ba và các chị em nữa. Còn phía anh, em thiết nghĩ nếu mẹ anh...

- Không phải chuyện liên can đến mẹ anh đâu - Nguyễn cắt lời.

Yến Linh kinh ngạc:

- Anh nói sao?

Nguyễn chậm rãi nói:

- Đó là từ anh mà thôi. Đây là ý của anh.

- Nhưng...

Yến Linh bực tức:

- Nhưng tại sao lại như vậy? Anh không thấy là em đã hai mươi bảy tuổi rồi ư? Chờ đợi anh thêm hai năm nữa, để em thành cô gái già chắc.

Cách nói chuyện trần trụi của cô làm anh nhúm mày. Cô vẫn tức tối:

- Chờ đợi. Anh lại bắt em chờ đợi thêm hai năm nữa sao? Tại sao anh không nghĩ cho em trong khi em luôn nghĩ cho anh, làm điều lợi cho anh? Nếu anh và em đã là vợ chồng, dù anh ra đi cả hai năm trời, ba và các anh chị em cũng sẽ thôi không đem bạn bè đến tán tỉnh em nữa. Em sẽ yên tâm hơn mà chờ anh. Tại sao anh không nghĩ đến điều này.

Nguyễn trầm ngâm tiếp:

- Anh vẫn biết là như vậy, nhưng anh muốn có một thời gian đủ để anh bình tâm lại, đủ để em có điều kiện chọn lựa và cân nhắc. Vậy thôi!

Yến Linh sầm mặt xuống. Cô nhếch môi cười nhạt:

- Tôi hiểu rồi, tôi hiểu những gì anh còn giấu giếm chưa nói ra nữa kia.

Nguyễn thản nhiên:

- Ý em là gì?

Yến Linh giận dữ:

- Anh vừa nói hai chữ "bình tâm". Bình tâm ư? Anh đang rối rắm lòng vì cái gì mà cần những hai năm để bình tâm? Anh đang vương vấn chuyện xấu hổ nào mà anh đòi bình tâm? Chuyện con nhỏ Phương Duy tôi đã nén lòng để

yên gần hai tháng nay rồi, sao anh lại cứ bắt tôi điên lên vì nhớ lại.

Nguyễn cau mặt:

- Đừng nhắc đến Phương Duy nữa. Anh không gặp Duy đã lâu rồi. Hãy để cô ấy yên.

Yến Linh tái mặt:

- Để nó yên ư? Tôi biết anh không gặp nó nữa nhưng trong lòng anh thì sao, anh dám nói nó không quấy rối tình cảm giữa chúng ta? Anh tưởng tôi là con khờ, không biết anh trở nên lạnh nhạt, thờ ơ với tôi là vì sao à?

Nguyễn chán nản lắc đầu:

- Mặc cho em có nghĩ xiên xẹo gì, Duy cũng không dính dáng gì đến chuyện của hai chúng ta.

Yến Linh bĩu môi:

- Tôi không nghĩ xiên xẹo đâu. Và cho dù tôi biết mọi chuyện thay đổi chỉ vì con tim lắm ngăn của anh mà thôi. Nhưng mặc cho nó không liên quan gì tôi cũng đã cho nó một bài học rồi.

Tưởng Yến Linh đề cập đến cái hôm suýt xô xát ở quán nước, Nguyễn bực bội nghiêm mặt:

- Em còn dám nói, hôm đó tôi thật sự ghê sợ cho cái tính dữ dằn và miệng lưỡi bậy bạ của Yến Ly.

Yến Linh cắt ngang lời anh bằng một tràng cười. Giọng cười hả hê của cô làm nhăn mặt một vài người trong căn tin. Một số sinh viên tò mò nhìn bàn của Nguyễn.

Anh thản nhiên chịu đựng tiếng cười của cô lẫn sự hiếu kỳ xung quanh.

Dứt cơn cười, Yến Linh vừa nói vừa quan sát anh:

- Anh vừa chê chị Tư tôi là dữ dằn chứ gì? Ý anh chê gia đình tôi vô học, anh chị tôi dễ dàng chửi thề tục tĩu chứ gì? Ấy vậy mà họ rất thương tôi, đưa em gái út của họ.

Chồm lên một chút, cô nói gần từng tiếng:

- Cho nên với cái tài ba la lổ chửi bới đó, tôi chỉ lên tiếng nhờ thôi, con nhỏ Phương Duy của anh đã phải tự động xin nghỉ việc ở các tiệm sách tạp nhạp đó, biến khỏi chỗ làm anh xin cho nó rồi.

Nguyễn sững người. Anh chụp tay cô hỏi gắt:

- Em vừa nói gì?

Yến Linh cười khẩy:

- Coi kia! Anh đang lộ đuôi rồi đó. Làm gì mà cuống lên vậy. Phải chi anh có ở cái tiệm sách đó, chứng kiến cảnh nó bị chửi rửa tòn tẹt, chứng kiến cảnh nó khóc hu hu giữa đám đông. Coi thấy cũng mũi lòng lắm.

Cô cố tình thở dài:

- Lúc đó tôi cũng mũi lòng vậy. Nhưng đàn bà mà, có ai không muốn triệt hạ đi cái mầm mống làm ông chồng sắp cưới của mình tư tưởng, vương vít

chứ?

Nguyễn buông tay cô ra một cách giận dữ và ghê gớm. Bây giờ anh mới biết cái sâu độc ẩn tàng bên trong vẻ dịu dàng thường ngày của cô:

- Cô thật là đáng sợ.

Giọng anh khiến cô chột rùng mình. Cô nhìn anh cười nhạt:

- Bây giờ anh mới biết sao? Thật ra, tôi đã làm thế chỉ vì muốn vun đắp tình cảm lâu bền giữa anh và tôi. Nếu hôm nay không vì lời đề nghị lạnh lẽo và vô tình của anh, không vì đã quá chán ngán thái độ nhạt nhẽo nhẫn tâm của anh, tôi không nói ra chuyện này đâu.

Cô nhún vai:

- Chỉ vì tôi muốn kiểm chứng lại trước khi bỏ anh, xem thử con nhỏ đó đã ảnh hưởng đến đầu óc anh cỡ nào thôi.

Lấy túi xách bên cạnh quàng vào vai, cô tặc lưỡi:

- Phí mất ba năm trời với một người trí thức bằng giấy như anh, tôi chả được lợi gì, chỉ rước phiền toái. Nói thật, yêu anh thì tôi vẫn còn yêu đó, như yêu một người nghiêm túc, mô phạm và gia đình tôi không với tới được. Nhưng yêu để yêu thế thôi, chứ chờ đợi hai năm hả? Để làm gì? Để sau đó về làm dâu một gia đình trăm mặt chán chết, làm vợ một người mà con tim đã thay đổi? Còn khuya!

Cô hất mặt kiêu hãnh:

- Tôi dù đã hai mươi bảy tuổi vẫn còn đẹp chán, thiếu gì người để lựa chọn xung quanh. Họ không như anh, khinh khi đồng tiền và cách làm ra tiền của nhà tôi, họ cũng giỏi kiếm tiền, có sự nghiệp vững chắc còn hơn cái danh vị bác sĩ giáo sư giấy của anh nhiều. Nếu muốn ai đó chờ đợi anh hai năm trời, sao anh không thử tìm những đứa con gái nghèo nàn, gốc gác và tứ cô vô thân như con nhỏ Phương Duy kia.

Nguyễn nhìn cô, ánh mắt sắt lại:

- Cô nói đủ chưa?

Yến Linh cười chua chát:

- Cứ coi như tạm đủ đi. Để thời giờ cho anh tìm gặp con kia chứ gì?

Cô gật gù đứng dậy:

- Thôi được, thông cảm cho cái tình yêu dấm dớ cũ giữa hai chúng ta. Tôi biến đây. Chào!

Đã đi được vài bước, chợt cô quay lại như tiết lộ thêm bằng vẻ cười cợt:

- Quên nói với anh rằng anh muộn rồi đấy. Tôi có để ý theo dõi, nên tôi biết con nhỏ Duy sau cú bêu rếu nhục nhã ở tiệm sách, nó đã nghỉ việc. Tin này trước đây làm cho tôi hài lòng nhưng rất xin lỗi là bây giờ làm anh bị hẫng.

Nói xong cô nhoen cười:

- Thôi vậy. Chào nhé. Chúc tu nghiệp thành công. Khi về khỏi cần mua quà cho tôi. Vậy nhé. Bye!

Yến Linh đã khuất rồi, Nguyễn rãi ròi tinh thần.

Có thể nào ba năm dài anh yêu thương cô gái có tâm tính hai mặt đáng sợ đó. Đó là bản chất thật của cô, hay vì ghen tương giận dữ mà thành như vậy? Anh thật khó mà hiểu nổi.

Ngày xưa, khi mẹ từ chối việc anh xin hỏi cưới Yến Linh, mẹ chỉ có lý do duy nhất. Mẹ bảo cảm giác của mẹ đối với sự dịu dàng hiền lành quá mức của Yến Linh làm cảm giác ngờ ngợ, thiếu tin cậy. Mẹ nói gia đình vốn là gốc rễ cho bản tính con người, nó có thể ảnh hưởng rất lớn đến những thành viên trong gia đình đó.

Nguyễn vẫn cho là mẹ có thành kiến với Yến Linh từ gia đình cô. Anh không nghĩ cảm giác bất an gì đó của mẹ là quan trọng. Cảm giác thì là cảm giác thôi mà.

Anh đã từng tranh luận, từng thuyết phục ông anh làm cha cố ở Đà Lạt, đến mẹ mình, nhưng vẫn khó mà lay chuyển được tình cảm của họ dành cho Yến Linh.

Kết cuộc của cuộc tình ba năm, anh chưa chát nghĩ nếu không có Phương Duy, không có sự xuất hiện vô tình của cô, thì anh và Yến Linh sẽ nối tiếp ra sao? Sẽ có một kết thúc khác thế nào?

Chợt như sức nhớ, Nguyễn hấp tấp chụp vội cặp, quăng vài tờ giấy bạc lên bàn, anh đi nhanh ra cổng.

Cho dù những lời tiết lộ cuối cùng của Yến Linh là thật, anh vẫn phải đi tìm gặp Duy.

Nếu cô không còn ở nhà, nửa tháng chắc còn đủ cho anh lên Đà Lạt, hoặc đi khắp thành phố này để tìm ra cô.

Nhất định. Anh nhất định phải tìm ra cô, Phương Duy. Cô chắc hẳn đã vì cái lỗi không đáng có của anh mà long đong ở đâu rồi.

Mưa hạ

Chương 16

Có tiếng gõ cửa phòng, Nguyễn chồm dậy mở cửa. Mẹ anh mỉm cười hỏi:

- Mẹ vào được không?

Nguyễn nép người qua nhường đường cho mẹ.

Bà Lương nhìn thoáng qua cái gạt đầy ắp trên bàn của con trai. ngồi xuống ghé bà cất tiếng hỏi:

- Con đã chuẩn bị đến đâu rồi, Nguyễn? Có cần mẹ giúp gì không?

Lùa tay vào mớ tóc rối và vuốt lại cho gọn, anh lắc đầu:

- Con tự thu dọn được mẹ ạ. Không sao đâu.

- Con có nhớ đem áo ấm không con?

- Dạ nhớ mẹ. Mẹ đừng lo. Con lớn rồi mà.

Như chạm vào điều vẫn lo nghĩ, bà Lương thở dài.

- Làm sao mẹ không lo cho con được. Ngày mốt là con đi rồi, vậy mà mẹ có thấy con sẵn sàng gì đâu cho chuyến đi này.

Nguyễn yên lặng nghe mẹ anh nói:

- Những ngày gần đây con đi suốt. Thậm chí tự dung con lại lên Đà Lạt nữa. Có chuyện gì vậy Nguyễn? Mẹ xưa nay vốn tôn trọng sự tự do của con, nhưng sự buồn bực của con dạo này làm mẹ cứ lo ngại. Chuyện gì vậy con? Yến Linh không đồng ý cho con đi Pháp à.

- Không, không phải đâu mẹ.

Ngập ngừng một chút rồi anh nói:

- Con và Yến Linh đã chia tay rồi mẹ ạ.

Bà Lương ngạc nhiên:

- Thật sao con? Đây không phải là sự giận dỗi thông thường chứ?

Nguyễn nhìn mẹ, anh nhẹ giọng:

- Mẹ à, chuyện con và Yến Linh chấm dứt, mẹ thấy thế nào?

Bà Lương lắc đầu:

- Mẹ không biết tại sao hai đứa con lại chia tay, nhưng mong nguyên nhân không phải là vì mẹ. Con biết đó, nếu vì chuyện chia tay này mà con buồn bực thì mẹ cũng đâu có vui gì. Trước đây mẹ e ngại đôi chút về Yến Linh, nhưng nếu con thực sự không thể rời xa nó, thì thôi đành vậy mẹ cũng không ngăn cản đâu.

Nguyễn lắc đầu khẽ nói:

- Không phải vì chuyện Yến Linh mẹ ạ, không phải.

Ngần ngừ một lát, anh buông giọng dò hỏi:

- Nếu con nói với mẹ, con lo ra mất tinh thần những ngày gần đây vì một nguyên nhân khác, vì người khác kia.

Bà Lương nhướn mày nhìn anh. Nguyễn nhìn bà như mong có người nghe lời tâm sự của mình.

Bà Lương nhẹ nhàng nói:

- Con hãy nói đi. Mẹ luôn hiểu con mà.

Cũng còn e dè, Nguyễn chậm rãi thuật lại cho mẹ nghe về Phương Duy, về những ngày đầu gặp mặt ở Đà Lạt, về những quan tâm giúp đỡ của anh đối với cô ở Sài Gòn. Anh kể về sự đụng độ giữa cô gái Yến Linh và Phương Duy. Kể về những ngày qua, anh đã xin nghỉ sớm đi khắp chỗ bạn bè quen biết của mẹ Phương Duy, lên cả Đà Lạt để tìm cô mà vẫn không gặp.

Giọng anh buồn buồn:

- Sau vụ chửi mắng thô bạo của mấy anh chị Yến Linh, Duy quả thật đã bỏ đi mất rồi, nhà của mẹ cô ấy khóa trái cửa, những người quen lẫn họ hàng

đều không có tin tức gì.

Anh thở dài:

- Con không ngờ những giúp đỡ nhỏ nhoi của con lại dẫn đến hậu quả tệ hại như vậy đối với Duy.

Bà Lương lầm bầm:

- Phương Duy à? Cháu nội của bà cụ Ân? Vậy có phải là con bé con của Tính An không?

Nguyễn gật đầu:

- Đúng rồi mẹ ạ. Ba Phương Duy là con trai của bà cụ Ân, tên là An.

Bà Lương nhìn anh chăm chú:

- Nếu quả đúng là con bé ấy thì cũng là chuyện lạ khi con không nhớ gì về nó.

Nguyễn ngạc nhiên:

- Mẹ nói gì ạ? Con phải nhớ ai?

- Thì con bé Phương Duy đó chứ ai. Có lẽ chuyện đã lâu, và mờ nhạt đối với ký ức con, nên con không nhớ ra.

Nguyễn kinh ngạc:

- Con vẫn chưa hiểu.

Bà Lương mỉm cười:

- Chắc để mẹ nhắc lại rồi. Con có còn nhớ ngày xưa gia đình mình vốn ở Đà Lạt.

Hơi nhíu mày, anh gật đầu:

- Con nhớ. Chừng con mười hai, mười ba gì đó, nhà ta mới về Sài Gòn theo sự bổ nhiệm của ba.

Bà Lương gật gù nhẹ nhàng nói tiếp:

- Hồi đó ở trên đó, gia đình ta cũng khá thân với nhà bà giáo Ân. Anh Vinh của con cũng là bạn học từ nhỏ với cậu An con trai của nhà ấy.

Nhìn lướt Nguyễn, bà cười:

- Anh Hai của con yêu đạo nên quyết chí theo học để làm linh mục. Ngoài hai đứa em gái kể ra, anh Hai còn rất yêu chiều đứa em trai út là con. Mỗi lần về thăm nhà, Vinh nó thường dẫn con qua chơi nhà bà cụ Ân.

Nguyễn ngồi yên, ký ức trong anh quả thật mù mờ quá, anh không tài nào nhớ nổi những chuyện như thế.

Giọng bà Lương đều đều:

- Cậu An đó lập gia đình rất sớm nên có một đứa con gái. Mẹ còn nhớ một hôm Vinh đưa con lại nhà cậu An chơi, khi trở về nó rất tức giận với con.

Khi mẹ hỏi, con uất ức vừa khóc vừa kể là con bé con nhà cậu An tuy nhỏ nhưng rất rắn mắt, đã vút hộp đồ của con xuống đất làm chúng bay tứ tán cả. Con nổi giận đã đánh nó mấy cái, nó ngã vào cạnh bàn nhảy máu ở đầu. Con bảo rất sợ khi thấy máu ra quá nhiều và mọi người hoảng hốt.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Nguyễn, mẹ anh cười khế:

- Khi mẹ và Vinh đưa con trở qua xin lỗi và hỏi thăm sức khỏe con bé. Bà Ân cười bảo là nó không sao, chỉ rách da đầu may hai mũi. Rồi nhìn bộ mặt sợ hãi của con, bà ấy còn trêu rằng may mà con bé không có gì, nếu không có lẽ phải bắt con chăm sóc nó để phù hợp với ước vọng làm bác sĩ mà con lúc nào cũng kiêu hãnh nói khi có ai hỏi lớn lên thích làm gì.

Nguyễn nhìn mẹ ngạc nhiên:

- Quả thật là Phương Duy hả mẹ?

Bà Lương cười:

- Chắc vậy. Nếu con bé nhỏ hơn con chín tuổi. Lúc đó nó chỉ lên hai thôi.

- Chín tuổi?

Nguyễn lẩm nhẩm tuổi anh và cô. Quả thật là anh hơn cô đến chín tuổi.

Câu chuyện mẹ kể thật lạ. Anh, một thằng nhỏ mười một, mười hai tuổi mà chả còn nhớ gì cả. Một con người thuở nhỏ sợ máu chảy, sợ vết thương như vậy mà lớn lên lại làm bác sĩ như lý tưởng nhỏ xưa kia. Và lạ lùng cả chuyện quen biết giữa anh và cô gái nhỏ Phương Duy ấy. Đã từng quen biết chơi đùa mà anh chả nhớ gì cả.

Quan sát anh cứ ngẩn người ra suy nghĩ, bà Lương buông giọng hỏi:

- Con thương con bé rồi ư?

Nguyễn giật mình:

- Mẹ bảo gì ạ?

- Có phải con đã thương yêu con bé? Mẹ để ý đôi chút trong câu chuyện kể của con vừa rồi và cả nỗi lo buồn của con mấy ngày qua. Mẹ nghĩ có thể là con đã yêu mới khiến con phải quan tâm hết mực cho con bé như vậy.

- Mẹ! - Anh kêu lên kinh ngạc.

Bà Lương cười hiền hậu:

- Mẹ hiểu con mà Nguyễn. Con vẫn còn tự do với cách sống và cách xử sự của con. Đã lâu lắm rồi kể từ ngày dọn về Sài Gòn ở, mẹ cũng không còn gặp lại ai trong gia đình bà Ân, nhưng nếu con đã hiểu được lòng mình thì hãy cân nhắc cho kỹ mọi điều. Con muốn tìm gặp lại Phương Duy nhưng còn con bé? Nó có biết được tình cảm của con không? Nó có chấp nhận không?

Nguyễn khựng lại một giây. Anh nhìn mẹ, rồi bỗng nhiên thở dài tự thú:

- Mẹ có lẽ nói đúng. Con chỉ mới mang máng hiểu rõ tình cảm của con gần đây thôi. Duy không biết gì cả. Có lẽ sự hùng hổ vô cơ của anh chị Yến Linh làm Duy sợ và tủi hổ bỏ đi xa rồi. Con biết tìm ở đâu.

Anh yên lặng một lúc rồi ngẩng lên nhìn mẹ.

- Mẹ có thể giúp con được không?

Bà Lương ngạc nhiên:

- Chuyện gì vậy con?

Nguyễn nói:

- Con sẽ vẫn lên đường đi Pháp. Mẹ có thể vì con mà hỏi anh Vinh hoặc một vài số điện thoại người quen của Duy mà con ghi lại cho mẹ không? Chỉ thỉnh thoảng thôi.

- Ý con là...

Nguyễn gật đầu quả quyết:

- Con tin là trong hai năm trời, thế nào rồi cũng có tin của Duy.

Nhìn ánh mắt sáng tin tưởng của Nguyễn, bà Lương gật nhẹ.

- Được rồi. Mẹ sẽ thỉnh thoảng hỏi tin giúp cho con.

Nguyễn cười khẽ cảm ơn mẹ.

- Con đi rồi, nếu có buồn thì mẹ cứ gọi điện đề chị Thục và chị Thanh đem mấy cháu về chơi - Anh gợi ý.

Bà Lương cười:

- Được rồi cậu trẻ. Mẹ ở đây con cháu gần, và còn mấy lớp dạy cắm hoa của mẹ nữa chi. Mẹ không buồn đâu, đừng lo cho mẹ.

Bà nhìn anh trù mến:

- Bây giờ con giờ hành lý ra đi. Mẹ kiểm tra lại giùm con. Biết là con cũng ngăn nắp, nhưng mẹ vẫn muốn liếc qua cho thật an tâm.

Nguyễn bật cười. Anh ngoan ngoãn lôi hành lý ra cho mẹ mình tỉ mỉ kiểm tra lại.

Vừa làm bà vừa nhỏ nhẹ khuyên bảo anh cố tập trung vào việc nghiên cứu và học hỏi xứ người.

Nguyễn lơ đãng nghe những dặn dò kỹ càng ấy, mắt anh nhìn ra vuông cửa sổ. Trăng khuyết trong thật buồn.

Tự dưng anh lại thèm ngấm một làn khói thuốc mỏng manh mà thật nồng ấm trong đêm nay để mà gọi nhớ

Mưa hạ

Chương 17

Nguyễn bước xuống thang máy bay, anh lựng khựng mất vài giây vì mãi ngấm lại khung cảnh thân quen của quê nhà, dù chỉ là cảnh ở phi trường. Sài Gòn chắc đang vào mùa mưa. Những vũng nước nhỏ và mặt đường trơn ướt khiến anh lâng lâng xúc cảm.

Trên xe buýt chở hành khách từ máy bay vào bến, trong khi anh lia mắt ngấm ngoài cửa sổ thì Xuân Bình lại vương vীu khổ sở vì một túi xách nặng chịch, anh ta cầu nhàu.

- Cậu sao mà sung sướng quá vậy, chẳng lẽ cậu mua quà về ít lắm à?

Nguyễn quay lại nhìn Xuân Bình cười:

- Cũng có mua đấy chứ. Gia đình, bạn bè đều có đủ.

Xuân Bình than thở:

- Chẳng biết cậu mua ra sao mà thông dong quá, chứ tôi tay xách nách mang khổ quá trời.

Nhìn hai túi xách vuông vức, nặng nề của Xuân Bình, Nguyễn thắc mắc:

- Trong này là gì vậy? Quà à?

- Không. Toàn là sách thôi. Tôi ém tất cả vào đây.

- Sao không bỏ luôn vào valy? - Anh ngạc nhiên.

Xuân Bình vỗ vỗ vào hai túi xách cười:

- Thỉnh thoảng cũng có nạn lạc hành lý ở sân bay đấy, cậu không biết sao?

Quần áo quà cáp trong valy mất còn được chứ mất mấy quyển sách quý giá này làm sao tôi chịu được.

Nguyễn bật cười:

- Vậy là anh tự làm khổ mình rồi.

- Đành chịu vậy - Xuân Bình lắc đầu.

Bước xuống xe buýt, hai người làm thủ tục lấy hành lý.

Xuân Bình cởi phăng áo khoác mồ hôi mồ kê nhễ nhại trên mặt. Anh hỏi

Nguyễn khi đẩy xe chất hành lý ra cửa:

- Về chung Taxi với tôi không?

Nguyễn lắc đầu:

- Tôi có người nhà đón.

Xuân Bình ngạc nhiên:

- Giờ này mà nhà cậu cũng ra đón à?

Nguyễn cười:

- Cũng không khuya quá đâu. Anh có về chung thì quá giang một thể?

Xuân Bình xua tay:

- Thôi khỏi vậy. Cảm ơn cậu. Để cậu gặp người thân tự nhiên và thoải mái hơn.

Nguyễn cười không ép.

Có tiếng gọi anh từ bên ngoài hàng rào. Anh đẩy xe nhanh lại.

Mẹ anh vui mừng ôm chầm lấy anh. Bà chị thứ hai đứng cạnh cũng cười xòa.

Chia tay Xuân Bình, Nguyễn theo mẹ và chị ra xe. Ngồi trong chiếc Corolla tiện nghi, anh cười hỏi chị Thục:

- Anh chị lại mua xe à?

Bà chị lắc đầu trả lời:

- Em cũng biết tánh ảnh rồi đó. Cứ một, hai năm lại có mua sắm mới. Hết xe đến nhà suốt à.

- Vậy cũng tốt mà chị Thục. Tiện nghi hơn, thoải mái hơn.

Chị Thục trề môi:

- Thoải mái đâu không thấy chị chỉ thấy cực thêm thôi. Cứ mới quen với chiếc xe này, anh lại đổi chiếc khác, chỗ ở cũng vậy, hàng xóm láng giềng mới quen lại đổi nhà khác phải làm quen làm thân lại. Riết rồi chị có cảm giác như chị với mấy đứa nhỏ là dân du mục vậy. Mệt thấy mồ.

Bà Lương góp tiếng:

- Thì chồng con làm ăn được, cho nó thoải chí sấm sửa đi. Nó thành công trong sự nghiệp còn lo lắng đến cuộc sống tốt đẹp hơn cho vợ con là tốt lắm rồi.

Chị Thục cười:

- Nói vậy chứ con cũng đâu dám than nhiều. Có điều lần này ảnh đổi nhà đẹp thật, nhưng lại xa mẹ quá. Con ít có điều kiện dẫn mấy đứa nhỏ qua thăm mẹ thường như trước.

Bà Lương khoát tay:

- Không sao. Miễn con nhớ, thỉnh thoảng con và con Thanh đưa cháu ngoại về thăm là mẹ mừng rồi. Dành thời giờ nhiều cho tụi nhỏ học hành cũng được.

Chị Thục liếc vào kính hậu cười nói:

- Mẹ cũng có tất cả năm, sáu đứa cháu rồi, nhưng chỉ toàn là cháu ngoại mà thôi. Không biết chừng nào cậu Út nhà mình mới nhớ phận sự mà cho mẹ một vài đứa cháu nội mẹ nhỉ?

Nguyễn giấu tiếng cười. Cái câu này anh nghe đã mấy chục lần rồi, hai năm qua vắng hẳn âm thanh, bây giờ nghe lại thấy thật buồn cười.

Anh liếc nhìn sang. Mẹ anh lặng thinh ngắm phố xá. Chết thật! Chẳng lẽ mẹ lại áp dụng chiến thuật dối?

Chiến thuật này của mẹ vốn có từ lâu, nhưng từ khi anh đưa Yến Linh về giới thiệu và mẹ tỏ ý không hảo cảm với cô lắm thì mẹ thôi ý định thúc ép anh lấy vợ.

Giờ đây, khi anh và Yến Linh đã không còn gì, có lẽ mẹ lại biểu lộ sự khao khát có cháu nội nữa rồi.

Nguyễn cũng đưa mắt nhìn ra cửa xe, ngắm đường phố. Cảnh vật dường như không đổi trong ký ức anh, nhưng còn tin tức người xưa sao đã lâu quá rồi vẫn chưa có may mắn.

Anh chợt buồn.

Phương Duy. Ngày ấy sao anh cứ dửng dăng, không soi rọi được trái tim mình sớm, để đến khi cô bị xúc phạm anh không kịp chở che, để đến khi cô lặng lẽ bỏ đi biệt, anh mới bàng hoàng nhận ra mình mất mát.

Hai năm trời học tập và nghiên cứu, những lúc một mình anh lại da diết nhớ nụ cười của cô.

Anh đã bên cô lúc mẹ cô mất, lúc cô thất chí, lúc cô tự đứng dậy được. Vậy

mà anh không có mặt lúc cô tủi nhục để thanh minh cho cô, bảo vệ cho cô. Vì cái gì? Chỉ vì cái tính không quyết đoán trước tình cảm của anh mà ra. Anh đã tự làm hại cô, tự làm khổ mình.

Đứng lặng lẽ ngoài ban công, Nguyễn không nghe tiếng gõ cửa. Bà Lương mở cửa bước vào, trên tay bà là một khay trà nhỏ.

Nhìn dáng Nguyễn cô độc đứng phía ngoài, bà đặt khay trà xuống bàn thấp trong góc, rồi đi đến cạnh anh.

- Không ngủ được hả con?

Nguyễn giật mình quay lại. Thấy mẹ anh khẽ cười:

- Dạ, mẹ cũng chưa ngủ sao?

Bà Lương cười chỉ vào bàn trong:

- Mẹ đoán là con khó ngủ và... có thể cần người tâm sự, nên đã pha cho con ấm trà nóng đây. Trà từ Đà Lạt anh con gởi về đây, chắc chắn là quen thuộc và đậm hương vị hơn những vị trà mà ở nước ngoài con từng uống.

Nguyễn bật cười, anh gạt đầu:

- Vậy ta vào uống trà đi mẹ, đã lâu rồi con chưa uống lại trà mẹ pha.

Khi đã ngồi với tách trà bốc khói trên tay, màu xanh của trà thật óng ánh trên nền men sứ trắng, Nguyễn hít một hơi chậm và dài như muốn nuốt cả mùi hương dịu dịu và tinh khôi bốc ra từ miệng tách.

Hớp một ngụm trà, vị đắng, chát nhẹ nhàng và quen thuộc khiến anh thấy lòng lâng lâng xúc cảm:

- Mẹ vẫn pha trà tuyệt như xưa.

Câu nói của anh làm bà Lương mỉm cười.

Khi xưa, lúc ông Lương còn sống, bà thường tự pha trà và uống với ông, nhưng giờ phút thư giãn của ông và bà luôn quấn quanh mùi hương của trà. Ông mất đi, bà như cũng mất đi cái thú pha trà và trầm ngâm đếm thời gian trong những đêm vắng. Chỉ thỉnh thoảng khi con gái và con rể tụ họp về nhà, bà mới pha trà cho cả nhà uống.

Hôm nay trên đường từ sân bay về nhà, nhìn vẻ trầm lặng của Nguyễn, bà đoán biết tâm sự của con trai, nên muốn dùng hương vị thanh cao của trà để nó dịu bớt lòng.

Tầng hắt nhỏ, bà hỏi:

- Con còn nhớ đến con bé ấy?

Nguyễn ngẩng lên nhìn mẹ. Sự im lặng tố cáo nỗi lòng anh.

Bà Lương nói khoan khoái:

- Mẹ biết con khó mà quên được, nhưng khi con đi, mẹ cũng đã mấy lần điện thoại hỏi những chỗ con ghi, chỗ nào cũng không có tin tức, ngay cả nhà con bé. Cho đến khi ở lần điện thoại cuối cùng để hỏi tin, lần đó chỉ sau khi con đi ba tháng...

Nguyễn nín thở lắng nghe. Giọng bà Lương đều đều:

- Mẹ gọi về nhà con bé, những lần trước không ai nhắc máy, nhưng lần đó có người đã nhắc máy, đó là một người đàn ông giọng câu kinh và bất lịch sự lắm. Hấn nói Phương Duy có ở nhà và đang tắm, có cần đập cửa nhà tắm gọi ra không. Mẹ đã cảm ơn rồi cúp máy.

Nguyễn cúi đầu khẽ hỏi:

- Mẹ nghĩ Duy có bạn trai nên đã viết thư khuyên con nguôi đi chuyện cũ?

Bà Lương gật đầu:

- Mẹ muốn con yên tâm tu nghiệp không còn áy náy gì về chuyện cũ. Giờ đây con đã về đây rồi, con có thể kiểm chứng lại suy đoán của mẹ.

Nguyễn trầm ngâm. Ngày ấy nhận được thư của mẹ, bức thư không nói rõ, chỉ khuyên anh đừng suy nghĩ nhiều về Duy nữa. Anh đã tức tốc điện về hỏi mẹ, bà chỉ vồn vện nói anh biết Duy đã có bạn, vậy thôi. Trách nhiệm không cho phép anh bỗng bột quay về, nhưng tin tức ấy của Duy luôn là dấu hỏi lớn ray rứt lòng anh.

Nhìn thẳng anh, bà Lương nói nhẹ:

- Mẹ không biết suy đoán của mẹ đúng không, nhưng mẹ đã mất nhiều ngày suy nghĩ để cuối cùng quyết định viết thư cho con như thế. Mẹ muốn con có một thời gian để cân nhắc tình cảm của mình. Mẹ sợ nếu chỉ vì áy náy vì chuyện làm rùm lên một cách vô học của Yến Linh mà con nghĩ đến Phương Duy thì là chuyện ngộ nhận mà thôi. Còn nếu con thật sự yêu thì hai năm trở về, con có thể tìm gặp cũng chưa muộn.

Nguyễn sững sờ nhìn mẹ. Anh không hiểu những suy nghĩ của bà. Tại sao lại như vậy? Hai năm cho anh yên tâm nghiên cứu, lợi ích cho anh thật đấy, nhưng còn Duy? Hai năm qua cô ra sao? Không bạn bè, không chỗ làm, không ai hiểu sự uất ức và tủi nhục vô lý mà cô gánh chịu. Đâu sẽ là nơi cô nương tựa và tìm được sự đồng cảm tin yêu?

Mẹ anh là phụ nữ, là người mẹ. Người mẹ nào cũng nghĩ đến lợi ích và hạnh phúc của con mình trước tiên. Nhưng mẹ cũng có con gái kia mà, tại sao mẹ có thể ích kỷ như thế đối với một cô gái nhỏ đang lâm vào tình huống cần một sự thông cảm tế nhị, một sự an ủi chở che.

Nguyễn thở dài lặng thầm.

Bà Lương quan sát anh và bà chợt nghe lòng se lại. Bà như thoáng phát hiện sự im lặng nặng nề của Nguyễn và ánh mắt buồn rầu, chua chát của anh. Đó là một trách cứ nhẹ nhàng dành cho bà. Nguyễn vốn là đứa con tinh tế, anh không thốt ra lời chỉ vì bà là mẹ anh. Nhưng bà hiểu anh đang xa dần bà. Sự gần gũi, tin tưởng về tinh thần mà bà muốn có giữa hai mẹ con, giờ đây đã dần phai đi rồi sau những lời nói của bà.

Trà đã nguội, đêm đã khuya. Hai mẹ con vẫn ngồi đó, quanh bàn trà, nhưng không khí ẩm cúng đã bay mất theo hương trà rồi.

Hai người một già một trẻ mỗi người chìm đắm trong một luồng tư tưởng riêng, nhưng cùng chung cảm nhận chua xót và buồn.

Mưa hạ

Chương 18

Nguyễn đến nhà Phương Duy vào một buổi sáng. Mở cửa cho anh là một người đàn ông có bộ mặt càu càu khó chịu làm anh sững người, chẳng lẽ suy đoán của mẹ anh lại là sự thật, chẳng lẽ Duy đã...

- Tìm ai?

Câu hỏi cộc lốc của ông ta làm anh sự tỉnh. Nguyễn đáp:

- Xin hỏi cô Phương Duy ở đây phải không?

Mắt ông ta nhìn anh như cú vọ.

- Tìm nó có chuyện gì?

- Tôi có thể gặp Duy được không? - Anh hỏi lại.

Ông ta hất hàm:

- Anh là ai?

Nguyễn cảm thấy bức dọc, anh cố ghìm để trả lời gọn:

- Tôi là một người bạn cũ.

Người đàn ông bĩu môi:

- Bạn cũ với chẳng bạn mới. Nó téch đi từ sáng sớm rồi, có hôm nào ở nhà đâu.

Nguyễn ngạc nhiên. Bây giờ mới có bảy giờ, Duy có thể đi đâu sớm hơn kia chứ?

Ngập ngừng với thắc mắc về vị trí của người đàn ông này trong nhà Duy, nhưng cái quần Jean cũ kỹ và cái thân trần nhễ nhại mồ hôi của ông ta làm Nguyễn ghen lời.

Người đàn ông kia sốt ruột gắt gỏng:

- Đã nói nó không có ở nhà, đi khuất đi cho rồi, người ta còn làm công chuyện, đứng đực ra ở đây làm gì. Có muốn kiếm nó thì vào "Tonight" mà kiếm đi.

Cánh cửa đóng sập lại trước mặt Nguyễn khi anh chưa kịp hiểu gì cả. Anh chưa kịp hỏi về Duy, chưa kịp nói gì kia mà. Sao người đàn ông ấy có thể thô lỗ như thế được?

Nguyễn nhất định bấm chuông lần nữa. Cánh cửa vẫn đóng im, thay vào đó là tiếng chửi tục và quát tháo của người đàn ông trong nhà.

Nguyễn mím môi, nhấn chuông lần nữa, rồi lần nữa, hy vọng lời nói của người đàn ông ấy là dối trá, hy vọng rằng Duy có ở nhà, để có thể nghe tiếng

chuông kiên nhẫn của anh mà ra mở cửa.

Nhưng rồi sự kiên nhẫn của anh cũng nhường chỗ cho thất vọng. Nguyễn đành phải bỏ cuộc và quay lưng đi.

Bước chân anh khi đến đây háo hức lẫn e dè, bây giờ lại trở nên nặng nề quá. Ra hết con hẻm nhỏ, anh ngồi vào chiếc Taxi chờ đến. Bảo người tài xế chờ một vòng trung tâm thành phố, anh rồi rầm suy nghĩ, đâu có tinh thần mà ngắm phố buổi sáng.

Người đàn ông ấy là ai? Là gì của Duy? Tại sao hắn có thể ăn mặc tự nhiên như thế trong nhà cô? Tại sao hắn lại có mặt ở nhà cô vào lúc sớm như thế này?

Ý nghĩ đó là chồng của Phương Duy khiến anh thất cả tim.

Có thể nào con người thô lỗ, vô học như thế lại là người cô lựa chọn để gửi thân? Cô đã lấy hắn bao lâu rồi? Hai năm ư? Có thể nào nỗi đau về tinh thần lúc đó lại khiến cô có một quyết định như vậy?

Tại sao vậy Duy?

Tất cả là lỗi của anh. Yêu cô nhưng anh lại chẳng nhận được lòng mình. Anh đã gián tiếp đẩy cô vào ngõ cụt. Duy hồn nhiên và đáng yêu quá. Cuộc đời này vẫn còn nhiều cái dành cho cô. Anh đã từng bao đêm thao thức, mong mỗi mình có thể là người để cô nương tựa, có thể nâng bổng cô lên để chạm tay vào bầu trời cao đẹp, có thể chở che, bảo vệ cô khỏi những cạm bẫy của người đời.

Vậy mà, anh đã không thực hiện được nguyện vọng của mình, anh đã làm hại cô rồi sao?

Đang thần thờ với nỗi buồn, Nguyễn chợt nhớ lại lời của người đàn ông cọc cằn lúc nãy. Hắn đã bảo gì nhỉ? Nếu muốn tìm Duy thì vào...

Nguyễn ngẩng lên hỏi người tài xế:

- Xin hỏi anh, ở Sài Gòn có một chỗ nào gọi là Tonight không?

- Tonight? - Người tài xế cười - Sao lại không biết. Đó là tên một vũ trường.

Nguyễn cau mày kinh ngạc:

- Vũ trường?

Anh tài xế gật đầu:

- Vũ trường này mới mở chừng hơn năm nay, đông khách lắm đó anh.

Khẽ liếc vào kính chiếu hậu, người tài xế tò mò:

- Chắc anh là Việt kiều?

Nguyễn ngăn người ra một lúc. Chợt hiểu anh lắc đầu:

- À không, chỉ vì tôi đi khỏi Sài Gòn một vài năm, nên... nhiều chỗ không biết lắm.

Anh tài xế gật gù:

- Hèn chi, thấy anh gọi xe chạy lòng vòng thành phố, tôi cứ tưởng...

Nguyễn ngắt lời:

- Chỗ đó gần đây không hả anh?

- Chỗ nào?

- Cái... vũ trường Tonight mà anh nói đó.

Người tài xế cười:

- À cái đó hả, gần đây lắm.

Nguyễn bật ra một quyết định, anh nói với người tài xế:

- Phiền anh đưa tôi đến đó đi.

Người tài xế ngạc nhiên:

- Nó là vũ trường mà, đâu có mở cửa ban ngày?

Nguyễn quả quyết:

- Anh cứ đưa tôi đến đó, không sao.

Liếc vào gương chiếu hậu lần nữa, người tài xế đánh tay lái vòng trở lại:

- Anh biết không, tôi có thằng em cột chèo làm bảo vệ cho vũ trường đó đó.

Nó nói vũ trường đó đông khách lắm, đa số là dân Hồng Kông, Đài Loan, Tây, Mỹ không à, người Việt mình cũng có, nhưng ít hơn.

Thấy Nguyễn có vẻ lắng nghe, anh tài xế càng vui chuyện:

- Anh biết tại sao trong khi thành phố mình vũ trường mọc như nấm mà cái này mới ra lại ăn khách không? Thằng em tôi nói nhờ cái tên đó anh. Chủ nó chọn cái tên đó vì nó có hai nghĩa. "Tonight" là đêm nay, nhưng đọc mại mại ra là "Two night" tức là tới hai đêm lận. Mấy cô ở đó đẹp nữa, nên khách đổ xô tới, tới rồi lại muốn tới nữa.

Câu chuyện của anh tài xế vui miệng có lẽ còn dài hơn nếu như cái vũ trường không sừng sững trước mặt với hàng chữ thật to phía trên "Tonight Dancing".

Nguyễn mở cửa xe bước xuống, neho mắt nhìn hàng chữ phía trên ngôi nhà đồ sộ đó.

Một vũ trường đêm đêm khách khứa tập nập đèn màu rực rỡ thì ban ngày trông yên ắng và tẻ nhạt là thường. Sàn nhảy có lẽ được nằm ở trên lầu hay bên trong vì sau khung cửa kính, Nguyễn thấy mấy hàng ghế được sắp xếp như mấy quán cà phê.

Nguyễn bước lên bậc tam cấp, đẩy cửa bước vào quán, anh lia mắt nhìn quanh. Đúng là một quán cà phê hay đúng hơn là một quán bar rượu kèm cà phê. Quán vắng tanh.

Nguyễn chọn một cái bàn gần cửa, anh ngồi xuống. Một nhân viên phục vụ chạy đến, anh gọi cà phê.

Khi tách cà phê mang ra, Nguyễn giữ người phục vụ lại hỏi chuyện:

- Xin lỗi, tôi có một người quen có lẽ... làm việc ở đây, không biết tôi có thể...

Người phục vụ nhanh nhẩu:

- Bạn anh tên gì? Anh muốn gặp mặt hả?

- À vâng. Bạn tôi... tên Duy.

- Duy hả? Minh Duy hay Ngọc Duy?

- Bạn tôi là Phương Duy - Anh đáp.

- Phương Duy à? Ở đây có đứa nào tên Phương Duy ta?

Gọi ngay một nhân viên phục vụ khác đang thờ thần gần đó, anh ta hỏi:

- Ê, trong mình có thằng nào tên là Phương Duy không mậy?

Nguyễn vội sửa lại:

- Phương Duy là tên con gái. Bạn tôi là một cô gái.

Hai nhân viên phục vụ nhìn anh, rồi lại nhìn nhau. Cuối cùng, một người trả lời:

- Làm việc ban ngày ở đây toàn con trai không à anh ơi. Buổi tối mới có con gái - Anh ta ngập ngừng - Đào ở đây có cả trăm cô, tui tui không biết hết tên đâu. Anh muốn tìm buổi tối trở lại đi.

Nguyễn nhìn họ bằng một cái nhìn trừng trừng, mắt hờn. Thấy vậy, họ kéo nhau lánh vào trong.

Nguyễn ngồi lại sững người như hóa đá. Lát sao anh tỉnh táo hơn, rút vội tiền lên bàn, anh bỏ ra ngoài bỏ lại những ánh mắt tò mò khó hiểu trong quầy bar.

Nắng đã lên bên ngoài sáng lóa, Nguyễn bước đều trên đường, lòng hoang mang vô định. Có Duy ở đây không? Vào ban đêm.

Cuộc đời có bao ngã rẽ, tại sao cô chọn lối này?

Nguyễn chỉ mong rằng mình nghe lầm để Duy vẫn là con gái nhỏ ngây thơ, hồn nhiên như trước, để anh không dằn vặt khổ sở vì hụt hẫng trước trái tim đập nhịp tên cô, để anh không có cảm giác có lỗi vì đã đẩy cô vào tình trạng này.

Sự thật là gì, hai năm trôi quá rồi, anh muốn biết cũng sẽ không lường được. Bất ngờ này kéo theo bất ngờ khác, suy diễn chỉ làm rối rắm và buốt giá tâm trí anh mà thôi.

Nguyễn kìm lòng tự nhủ không suy đoán gì nữa kéo đầu anh lại nỗ tung lên mắt.

Phải bình tĩnh, phải kiên nhẫn chờ thời gian trôi, cho đến khi ánh sáng mặt trời tắt đi, đèn đuốc rực sáng lên thay thế, anh sẽ lại đến, lại tìm hiểu một câu trả lời, một sự thật.

Dù sự thật ấy là xót xa, anh vẫn muốn tìm và sẵn sàng đối mặt với nó.

Anh phải tìm cho được Duy.

Anh còn nợ cô nhiều quá. Anh đã vay của cô một tình bạn thân thiết và tin cậy. Anh áp ử một tình yêu, nhưng ngu ngốc không biết trao lại cho cô.

Cung đàn xưa đã vì cái tính không quyết đoán của anh mà bật sai âm điệu và hai năm dài đã lạc âm vực mất rồi. Anh phải làm sao để tạo lại âm vang như cũ, để nâng lên thành một giai điệu quê hương?

Mưa hạ

Chương 19

Đêm. Những ánh đèn chớp tắt đủ màu trên bảng hiệu hấp dẫn giới vui chơi. Từng tốp, từng cặp háo hức kéo nhau vào, tiếng cười đùa ríu rít.

Nguyễn ngồi ở cái bàn trong góc ngay cửa vào bar rượu. Anh đã đến đây từ sáu giờ và chăm chỉ hơn cả người chăm công hay nhân viên bảo vệ, bất kỳ ai bước lên bậc tam cấp để vào sàn nhảy bên trong cũng đi ngang qua anh, cũng trong tầm quan sát của anh dù là khách hay tiếp tân, vũ nữ.

Thế mà thời gian vẫn trôi qua, bóng dáng anh muốn tìm gặp vẫn không thấy đâu. Nguyễn nhìn xuống đồng hồ, đã gần mười giờ tối. Thiên hạ vẫn lũ lượt kéo vào nơi có tiếng nhạc xập xình ồn ào bên trong.

Một người đẩy cửa bước vào là một lần làm anh thêm hồi hộp. Hai cảm giác trái ngược cùng đến với anh. Anh thất vọng vì người ấy không phải là cô và anh vui mừng cũng vì đó không phải là cô.

Hai cảm nhận này cứ ủa về làm có lúc anh như hết chịu nổi, muốn bỏ ra ngoài. Nhưng rồi tính kiên nhẫn cũng níu được anh ở lại được.

Phương Duy đâu? Có thật Tonight là nơi có thể tìm được cô, như lời gã đàn ông kia nói? Anh vừa nôn nóng muốn gặp cô, lại vừa không muốn cô thật sự có mặt ở đây hàng đêm. Nhưng điều đó tưởng chừng như mâu thuẫn, nhưng với Nguyễn chỉ đơn giản là vì cô, vì một cái tên Phương Duy viết hoa một cách nắn nót thôi.

Tách cà phê thứ hai đã nguội mất từ lúc nào, Nguyễn không màng nhìn xuống nó, anh chọt thêm thêm khói thuốc. Nhớ đến cô, lúc nào anh cũng có thuốc bên cạnh những lúc gần đây.

Dựa lưng vào ghế cho đỡ mỏi, Nguyễn ra hiệu cho nhân viên phục vụ. Số tiền dư của buổi sáng hôm nay cũng khá khá và cách tìm người quen của anh cũng đặc biệt, nên anh chàng phục vụ nhớ mặt, từ nãy đến giờ phục vụ rất chu đáo. Đi nhanh đến nghiêng người trước anh, anh ta niềm nở.

- Anh cần gọi thêm gì ạ?

- Anh mang ra giùm một gói thuốc lá.

- Hiệu gì ạ?

Nguyễn khoát tay:

- Gì cũng được

Cái vai to ngang của anh chàng phục vụ ánh tầm nhìn ở cửa mất một lúc nên cũng che khuất một tốp người bước nhanh vào. Khi anh ta quay đi, Nguyễn chỉ thấy họ từ phía sau. Anh không chú ý những câu nói chuyện của họ vang

lên, có lẫn một âm thanh quen thuộc. Âm thanh ấy đã hơn hai năm trời anh không được nghe, nhưng có thể nào quên được.

Không kịp suy nghĩ, Nguyễn đứng bật dậy lách qua bàn ghế và lao tới.

- Duy!

Hai cô gái trẻ đang líu lo cười đùa bỗng giật mình quay lại. Duy mở to mắt nhìn Nguyễn, sững sờ như không tin người gọi tên cô lúc này lại là anh.

- Ai vậy Duy?

Cô bạn bên cạnh hỏi nhỏ làm Duy sực tỉnh. Cô ngập ngừng:

- Người bạn cũ của mình.

Cô bạn e dè:

- Duy nè, tội mình phải...

- Mình biết - Duy gật đầu.

Quay sang Nguyễn cô cười gượng:

- Duy phải vào làm việc, xin lỗi anh Nguyễn.

Cô quay đi, Nguyễn hốt hoảng chụp tay cô:

- Khoan đã Duy, tôi muốn nói chuyện với em. Em có thể...

Duy rút tay lại lắc đầu:

- Thật xin lỗi anh Nguyễn, Duy đã trễ rồi, phải vào ngay thôi.

- Mấy giờ em có thể ra?

Cô bạn của Duy trả lời:

- Nửa đêm lận, anh chờ nổi không? Nếu nóng ruột quá thì cứ vào luôn đi.

Dứt lời, cô gái cười và kéo Duy vào trong Nguyễn lựng khựng mất một lúc, rồi cuối cùng anh cũng quyết định theo vào.

Đẩy cánh cửa bọc nhung dày, Nguyễn bước vào và lập tức âm thanh âm ỉ, ánh sáng đủ màu lia chiếu khắp nơi làm anh cau mày vì lóa mắt.

Nguyễn cũng từng vài lần vào vũ trường nhưng dàn ánh sáng treo trên và dàn âm thanh nổi và tiếng bass cứ như nện vào tim, rung cả tường cách như thế này thì anh chưa gặp qua.

Nơi đây đầy ắp người. Các bàn ghế, dọc lối đi, quanh quầy bar và nhất là trên sàn nhảy, nơi nào cũng có người.

Nguyễn đã định tìm cách để gặp Duy nhưng khi lia mắt quan sát mọi chỗ, anh phát hiện rằng không cần như vậy.

Hiện đang là giờ nhảy rap, trên sân khấu, ban nhạc đã xuống, nhường chỗ cho hai cô gái với bộ quần áo thun ôm đứng hai bên nhảy biểu diễn.

Mọi người đều phấn khích lắc lư theo nhịp điệu của âm nhạc, nhưng hầu hết đều nhìn lên sân khấu để chiêm ngưỡng phong cách nhảy trẻ trung và điêu luyện của hai cô gái.

Tìm một chỗ tựa, Nguyễn cũng không rời mắt mình. Duy và cô gái thật tươi tắn với nụ cười trên môi, động tác gọn gàng dứt khoát, bước chân vững vàng thật đẹp, anh cứ ngắm mê mãi như quên cả xung quanh, quên cả hiện tại,

như một tên cù lần chính cống.

Có đến chục bài Rap liên tục đã trôi qua, hai cô gái vẫn không rời chỗ, Nguyễn sốt ruột khi cảm nhận những giọt mồ hôi óng ánh trên trán và lấp lánh hai bên tóc mai.

Một nhân viên phục vụ đi qua lễ phép hỏi anh:

- Ông uống gì ạ?

Mắt vẫn nhìn lên sân khấu, anh máy móc lắc đầu.

Cuối cùng rồi Nguyễn cũng thở một hơi dài nhẹ bót lo lắng. Âm điệu cuồng nhiệt của Rap đã dứt, nhường chỗ cho điệu slow dặt dìu, đây có lẽ là thời gian nghỉ cho Duy và bạn, hai cô đã rời sân khấu.

Nguyễn linh quỳnh chụp vội anh chàng phục vụ khi này:

- Làm ơn đưa tôi hai chai nước khoáng gấp, cảm ơn.

Có được mấy chai nước khoáng lạnh, Nguyễn chen vào từng đám người, tìm Duy.

Duy đang dựa vào quầy D.J để thở thì cô bạn huých tay vào người:

- Anh bạn cũ gì đó của nhỏ kia.

Nguyễn đã đến bên. Anh nhận thấy mắt cô cũng lúng túng, ngượng ngập như mình. Không biết hai người còn tần ngần nhìn nhau như thế bao lâu nữa, nếu cô bạn đồng nghiệp của Duy không lên tiếng:

- Nè anh, ôm nước đi đâu vậy?

Nguyễn sực tỉnh, anh bối rối chìa ra mời hai cô.

Cô bạn của Duy phá lên cười:

- Anh tốn tiền chi vậy, tụi này có nước cam giải lao mỗi tối mà.

Cô quay qua Duy.

- Mình lại quầy lấy nước nha.

Duy chụp tay bạn nói nhanh:

- Hôm nay mình không uống nước cam đâu Tú Mai.

Cô bạn tùm tùm cười:

- Hiểu rồi. Muốn uống nước khoáng phải không? - Cô nhún vai - Mình lại quầy chơi đây. Hẹn nhỏ mười lăm phút nữa nhé.

Còn Lại Duy, Nguyễn cười chìa cho cô chai nước. Cô vừa đưa tay ra định cầm thì bỗng dừng anh rút về làm cô nhượng mày ngạc nhiên.

Đề mấy chai nước khoáng còn lại lên mặt quầy, Nguyễn khui chai nước của cô. Cử chỉ galant một cách tự phát ấy khiến Duy bật cười. Nụ cười vui vẻ của cô lây sang Nguyễn. Không khí giữa hai người dường như trở nên bình thường hơn.

Đón lấy chai nước đã mở nắp từ tay Nguyễn, Duy hỏi:

- Anh về đây từ bao giờ?

- Hai ngày trước. Em biết về chuyến đi của tôi? - Nguyễn ngạc nhiên.

Duy cười, cô ngửa cổ tu chai nước. Nước mát làm dịu cổ họng khô khốc của

cô. Vén những sợi tóc mai còn ẩm mồ hôi ra sau tai, cô nói mắt nhìn lơ đãng ra sàn.

- Đám cưới của chị Uyên Thanh tôi có lên Đà Lạt, cha Vinh cho tôi biết tin về anh.

- Phong có thôi... quấy rầy em không? Anh ta đã cưới Uyên Thanh chứ? - Anh ngập ngừng nói.

Duy nhếch môi:

- Lời hứa của Phong không thật. Trước ngày đám cưới, anh ta uống say về nói lung tung, bác Hai gái nghe được, cả chị Uyên Thanh cũng nghe, bác và chị ấy giận tôi.

Nguyễn nhăn mặt:

- Sao kỳ vậy?

Duy nhún vai:

- Có biết đâu. Tôi đã phải về Sài Gòn ngay trong chiều hôm đó. - Cô cười - Thật ra tôi lên Đà Lạt dự cưới vì muốn tránh chuyện rắc rối, khó chịu ở Sài Gòn và cũng vì nghĩ tới Phong thế là đã êm đẹp. Có ngờ đâu chỗ ẩn thân duy nhất tôi tìm về cũng bị anh ta phá.

Lời nói của Duy làm Nguyễn nín lặng. Anh hiểu chuyện khó chịu rắc rối nào ở Sài Gòn mà cô vừa đề cập. Đột nhiên anh cảm thấy xấu hổ vì những gì anh gián tiếp gây ra cho cô.

Giọng anh trở nên nặng nề:

- Tôi thật có lỗi với em. Khi biết chuyện tệ hại mà chị em Yến Linh gây ra cho em, tôi đã tìm em khắp nơi, nhưng không gặp được. Hai năm qua tôi luôn dằn dặt vì chuyện này.

Duy mỉm cười:

- Chuyện cũ tôi cũng gần quên rồi. Anh đừng nhắc lại.

Mắt nhìn thấy cô bạn rời quầy bar đi về phía cô, Duy quay lại anh:

- Đã lâu không gặp, anh Nguyễn ghé thăm Duy rất mừng, Duy phải làm việc tiếp đây. Chào anh.

Nguyễn hấp tấp chặn cô:

- Mấy giờ em xong việc? Tôi muốn nói chuyện nhiều với em.

Nhìn anh vẻ lạ lùng, Duy tư lự giây lát rồi gật đầu đáp gọn:

- Mười hai giờ kém mười lăm.

Cô bạn của Duy vừa đến bên, cả hai lại bước lên sân khấu khi nhạc chuyển trở lại điệu Rap sôi động.

- Em làm ở đó bao lâu rồi?

Chống một tay bên má, Duy tiếp:

- Gần một năm rồi.

Nguyễn lại hỏi:

- Có định tìm việc khác không?

Duy nhướng mày:

- Để làm gì?

- Chỗ này... hơi phức tạp, cho nên...

Duy cười nhạt:

- Anh cũng biết tôi không bằng cấp đại học, làm việc gì được? Công việc này phù hợp với tôi, thu nhập cũng khá, tôi không bỏ đâu. Còn nếu nói môi trường phức tạp à? Phức tạp hay không là ở trong đầu mình kia, môi trường có tác động bao nhiêu đâu.

Nguyễn nhìn Duy đăm đăm:

- Em thay đổi nhiều đấy.

Duy phá lên cười:

- Hai năm rồi mà anh Nguyễn. Hai năm qua, anh không biết chứ đôi với Duy, nó dài lắm, nó làm Duy phát mệt.

Giọng anh nhẹ nhàng:

- Ngày ấy em đã đi đâu hả Duy? Tôi đã tìm em khắp nơi. Nhà em khóa cửa. Đà Lạt cũng vắng bóng.

Nhìn xuống bàn tay nhỏ nhắn của mình đan vào nhau trên bàn, Duy đáp:

- Tôi theo chú Khôi và mấy cô chú đi miền Trung. Họ đi biểu diễn còn tôi xin theo, đi chơi mà thôi. Chuyến đi dài gần ba tháng. Sau đó tôi còn định về Đà Lạt, dự xong đám cưới của Phong và Uyên Thanh sẽ ở chơi với nội vài tháng nhưng... không được đành về lại đây.

Nguyễn bứt rứt:

- Chuyến... mà Yến Linh gây ra, xin lỗi em.

Duy cười, khẽ lắc đầu:

- Không phải vì cô bạn của anh làm tôi bỏ đi đâu. Cô ta kéo người đến chửi rửa và đập phá sách tôi bán có phiền tôi thật đó, tôi phải tự động nghỉ việc. Nhưng cũng không vì thế mà tôi chán Sài Gòn như vậy đâu.

Nguyễn ngạc nhiên:

- Nhưng em đã...

- Chỉ là tôi chán tôi thôi - Duy ngắt lời anh - Tôi bức tính phiền toái của mình đã lôi kéo anh ra gặp Phong, đã thế còn thân thiện một cách ngốc nghếch với anh, để bị bạn gái của anh hiểu lầm. Anh coi, thế có đáng chán không? Tôi đi theo chú Khôi ra miền Trung cũng là muốn khuây khỏa và tỉnh táo với con người mình mà thôi, chẳng dính dáng gì đến ai hết.

Yên lặng một lát, Duy cười hỏi:

- Cô bạn của anh dạo này sao rồi? Vẫn khỏe chứ?

Nguyễn nhìn cô khẽ nói:

- Từ chuyện đó, bọn tôi đã chia tay nhau, cho đến nay tôi chưa gặp lại.

Duy nhướng mắt:

- Vậy sao? Tiếc nhỉ! Chung qui cũng vẫn là tại tôi.

- Đừng nói vậy chứ Duy.

Cô nhún vai không đáp:

Ngập ngừng Nguyễn hỏi nhỏ:

- Chúng ta vẫn là bạn chứ?

Mỉm cười nhìn anh, cô đáp lửng lơ:

- Anh thấy sao?

Quan sát nét mặt kín đáo của cô, anh buông giọng:

- Không bao giờ tôi muốn mất một cô bạn nhỏ vui nhộn như em.

Duy mở to mắt ngạc nhiên:

- Tôi mà vui nhộn? Anh lộn với ai chắc. Tôi thấy tôi không làm phiền thì cũng khẫu chiến với anh, có gì gọi là vui nhộn đâu mà anh ham?

Nguyễn cười cười:

- Ày, vậy mà tôi ghiền mấy cái màn khẫu chiến đó mới ác chứ.

Duy phì cười:

- Nói vậy anh thực sự muốn bị phiền toái tiếp sao?

Nguyễn định đáp anh sẵn sàng chịu phiền cả đời, nhưng không muốn phá tan sự nhẹ nhõm, hiểu biết vừa trở về giữa hai người, anh đành chỉ gật đầu.

- Tất nhiên là vậy thôi.

Duy nheo mắt:

- Không có cô nào hùng hổ đến đánh ghen ầu nữa chứ?

Anh quả quyết lắc đầu:

- Cam đoan không có cô nào đâu.

Duy cười, ra vẻ phòng ngừa mà nói một cách khó hiểu:

- Thật ra tôi đã ý tứ và có chừng mực lắm rồi nhưng vẫn không khỏi nhận lấy tai tiếng một cách vô duyên. Ngày trước tôi và Phong quen nhau, tôi có biết là mẹ anh ta ngầm nghĩa chị Uyển Thanh làm dâu đâu. Còn quen biết anh, tình bạn của tôi và anh vẫn bình thường đấy thôi, vậy mà tôi cũng bị cho là kẻ thứ ba.

Nhìn anh một cách khinh mạn và lạt lẽo có ý cô nói:

- Cho nên tôi nghĩ chúng ta đừng nên đừng gặp nhau nữa thì tốt hơn, anh Nguyễn ạ. Đừng nghĩ đến chuyện còn là bạn bè nữa. Tôi biết anh tốt nhưng... đành vậy, kéo lại phiền phức cho cả hai mà thôi.

- Duy - Nguyễn kêu lên.

Phác một cử chỉ mệt mỏi, Duy ngắt lời anh.

- Anh có biết bây giờ đã gần một giờ khuya rồi không? Đành rằng cái quán cóc này mở cửa cho đến sáng, nhưng tôi cũng cần phải ngủ đấy Giáo sư bác sĩ ạ.

Nguyễn cau mày nén tiếng thở dài. Cô vẫn bướng bỉnh, vẫn cứng đầu như ngày nào. Làm sao để cô đổi ý đây.

-Thôi được, tôi đưa em về nhưng câu chuyện chưa chấm dứt đâu, em không

nên ngán ngại phiền phức mà lảng tránh tình bạn của chúng ta. Tôi chưa...
kháng án đâu, hãy chờ đây.

Khoác túi áo lên vai, Duy cười, như bỏ ngoài tai lời của anh, cô đứng lên
nghiêm trang nói:

- Anh Nguyễn khỏi đưa tôi về. tôi có thể vẫy Taxi được rồi. Chào anh vậy.

Nguyễn chụp tay cô kêu lên nóng nẩy:

- Duy! Sao lại vô lý thế?

Anh kiên quyết không buông tay cô ra, mặt anh nhăn lại:

- Tại sao vậy? Tôi chỉ muốn đưa em về được an toàn thôi. Chẳng lẽ tình bạn
thông hiểu của chúng ta bây giờ lạt lẽo và chán ngán như vậy à?

Tay anh cho vào túi rồi lôi ra mấy tờ bạc để lên bàn, rồi dứt khoát không
buông tay anh đưa cô lại chiếc xe của mình, mặc cho mấy cặp mắt tò mò
trong quán.

- Lên đi Duy, đừng như con nít vậy.

Thái độ của anh làm Duy hơi bất ngờ. cô ngán ngừ rồi tặc lưỡi. Thì đã sao!
Chỉ quá giang anh ta một lần thôi mà.

Nguyễn cho xe thông thả. Anh cười thầm, hài lòng vì cuối cùng cũng tìm ra
được nhược điểm của cô. Sự kiên nhẫn và bướng bỉnh của cô, để giờ đây cô
ngồi sau lưng lặng thinh cùng anh dong ruổi trên đường Sài Gòn về đêm.

Đêm ở Sài Gòn yên ắng và tĩnh lặng quá. Gió đêm lạnh làm Duy kéo áo
khoác che kín lại người.

- Em lạnh à? - Nguyễn khẽ hỏi.

Duy không trả lời anh. Tay cô vịn hờ lên lưng anh. Tấm áo sơ mi của anh
chắn phía trước còn chưa kể, sao cô có thể than lạnh trong cái áo khoác rộng
này được

Và cô còn chợt phát hiện một điều lạ lùng. Nguyễn gọi cô là "em" ngọt ngào
và thân thiết quá. Anh gọi như thế từ lúc nào nhỉ? Từ đầu khi gặp lại chăng?
Hay là mới đây?

Duy chẳng nhớ nữa. Có lẽ sự bất ngờ và ngạc nhiên làm cô không để ý rằng
anh đã tự nhiên chuyển tình bạn giữa hai người sang một hệ khác thân tình
hơn. Cô đã nghe mà không cảm thấy lạ tai hay nhận ra mới là chuyện buồn
cười.

Giấu người sao bờ vai anh suy nghĩ một cách lơ đãng, Duy không biết rằng
anh vẫn cứ chạy lòng vòng. Đến khi cô phát hiện cô kêu lên:

- Ủa này giờ anh chạy đi đây vậy? - Giọng cô trở nên nghi ngờ - Anh đang
tính gì đây?

Nguyễn phân minh:

- Nhưng mà... em chưa nói về đâu mà.

Cô lườm anh:

- Thì tất nhiên là đưa tôi về nhà rồi, nếu anh quên nhà tôi ở đâu thì làm ơn để

tôi xuống kiểm xe...

- Xe gì nữa? - Anh ngắt lời - Thì để tôi chở về nhà. Tại tôi tưởng em không ở đó nữa?

- Sao lại không, nhà của mẹ tôi ở đó mà.

Nguyễn gật nhanh:

- Tôi biết. Nhưng tại sáng nay tôi đến đó sớm mà không thấy Duy, lại thấy... một người... đàn ông lạ.

Duy nghe nhưng im lặng. Nguyễn bồn chồn hỏi tiếp:

- Đây là.. ai vậy, Duy?

- Không là ai cả. - Duy đáp gọn.

- Anh ta ở nhà em mà?

Duy hờ hững:

- Bắt đầu từ trưa nay đã không còn ở đó nữa rồi.

Câu trả lời của Duy chẳng làm Nguyễn sáng ra điều gì, nhưng cô có vẻ không muốn đề cập đến, anh làm sao hỏi cô đây.

- Tôi chưa kịp hỏi anh vì sao anh vừa về một, hai ngày lại đến đúng Tonight mà chơi, tình cờ à? - Duy hỏi.

- Không phải tình cờ đâu. Là người đàn ông đó nói ra đó.

- Vậy à? - Duy mím môi tức giận.

May mà cô cũng đã kịp tổng cổ cái tên bịp bợm ấy ra khỏi nhà nếu không cô còn phải bực mình mãi với tư cách của hân.

Đã về đến nhà Duy, Nguyễn tắt máy xe, Duy bước xuống ngạc nhiên vì điều này, cô nhìn anh dò hỏi:

- Sao anh lại tắt máy xe?

- Tôi chờ Duy vào nhà.

Cô cười nhẹ.

- Hẻm của tôi an ninh lắm, không sao đâu, anh về trước đi.

Nguyễn lắc đầu:

- Không. Em vào nhà đã.

Duy nhìn anh kinh ngạc, cô máy móc lấy xương chìa khóa ra mở cửa, rồi quay lại hỏi nhỏ:

- Thế nào? Anh đã chịu về chưa

Liếc nhìn vào trong một giây, ánh đèn Duy vừa bật lên cho thấy một sự trống trải và bề bộn của gian phòng dưới nhà. không có vật dụng gì ngoại trừ rác bằng giấy hoặc bằng gỗ, đồ cũ... vứt ngổn ngang trên nền gạch.

Nguyễn chưa kịp hỏi cô thì Duy đã nhăn mặt.

- Tôi khép cửa nhé. Thú thật tôi mệt chết người rồi đây.

Nguyễn đành chào cô rồi đề máy chạy đi.

Xe vẫn lăn bánh trên đường phố nhưng anh hết hứng thú vì chỉ còn một mình. Anh xót xa biết rằng công việc của cô cũng khá cực nhọc, và lại còn

làm khuya nữa chứ. Anh phải nhất định phải giúp cô chuyển nghề để ổn định hơn, nhất định sẽ giúp cô tất cả những việc nặng nhọc mà cô cứ bướng bỉnh gồng gánh.

Nhưng trên hết, chắc anh phải cố tình gặp lại cô và tìm cách nào đó để cô chuyển ý và không còn lãnh đạm như vậy nữa.

Mưa hạ

Chương 20

Ông Khôi chìa gói thuốc lá ra và cười hài lòng khi Nguyễn rút một điếu:

- Không phải chú khuyến khích, nhưng chuyên đi Lâm Đồng vừa rồi chú chỉ đem về có ít trà và mấy gói thuốc này về thôi. Nguyễn hút với chú cho vui thôi.

Cúi người bật quẹt cho ông, anh cười:

- Cháu cũng mới hút lại đây thôi.

rít một hơi thuốc dài và thở khói một cách khoan khoái, ông Khôi trở lại câu chuyện đang dở dang.

- Vậy đó, hai năm đó với cháu chắc là chẳng chút áy náy lo lắng, nhưng đối với con bé lại là cả một đoạn đường mưu sinh khó nhọc, chú và mấy người bạn cũ muốn giúp nó, nó nhất định không chịu, bảo là muốn sống tự lập, huống chi chúng tôi không là diễn viên thì cũng là họa sĩ, đâu có dư dả gì hơn nó.

Ông lắc đầu:

- Duy nó thật giống như Xuân, tuy yếu đuối nhưng khi cần cũng sẽ cố hết sức kiên cường, không thua gì đàn ông con trai.

Nguyễn hỏi ông điều mà anh thấp thỏm:

- Hôm trước con có đến nhà Duy, và gặp ở đó một người đàn ông cau có và quạu quọ lắm.

Ông Khôi cười:

- À, hắn tên là Mẫn, một thằng có tay nghề nhưng là đứa vô lại.

- Hắn ta là gì mà ở nhà Duy hả chú?

- Là người mướn nhà đó mà - Ông Khôi đáp - Duy cũng cố tìm việc nào là trông trẻ, nào là bán hàng mùa hội chợ, nhưng vẫn khó khăn, nên cho Mẫn mướn tầng dưới làm tiệm uốn tóc nhỏ. Thằng đó nghề khá, khách hàng cũng đến nhiều dù là trong hẻm. Nhưng cứ tưởng là tốt đẹp, ai dè nó trở tán tỉnh con nhỏ Duy. Duy nó càng tinh thì thằng nó càng lấn tới, cho tới một bữa chẳng biết nó viện cớ gì mà lò mò lên căn gác lửng, chỗ con bé ở, bị Duy nó

tổng một đạp xuống cầu thang.

Nguyễn kinh ngạc còn ông Khôi thì cười ha hả khi nhớ lại cảnh đó:

- Thật sao chú Khôi? - Anh hỏi.

- Chứ sao nữa, khi cộc con nhỏ dữ lắm chứ không vừa đâu.

- Vậy tên Mẫn đó...?

Ông Khôi nháy mắt cười:

- Treo xương cổ, trặc xương tay gì đó, phải đưa đi bệnh viện, vừa đau vừa bị thiên hạ để tử cười mà phải chịu, nghĩ cũng tội cho cái thằng khùng như hần.

Ông tắc lưỡi:

- Nhưng từ sau đó, nó cứ móc mĩa phá con bé hoài, nó kiếm chuyện và phá hoại nhà cửa khiến con bé nhiều lúc hết chịu nổi tính đuổi hần đi, nhưng hợp đồng đã ký phải đến cuối tháng trước mới hết hạn, nên con nhỏ phải cố chịu đựng.

Ông nhìn Nguyễn.

- Hôm con đến là ngày nó phải dọn nên nó càng tức tối quạ quọ đó mà.

Nguyễn thầm thở phào nhẹ nhõm. Cử chỉ của anh không qua được mắt của ông Khôi, ông vỗ vai mỉm cười:

- Nè Nguyễn, chú như hiểu một chút về tình ý cháu dành cho con bé đấy.

Duy là một đứa bé nhạy cảm nhưng cũng còn khờ dại lắm. Nó là viên ngọc quý của Xuân, nếu cháu thật sự yêu thương nó thì chú ủng hộ cháu. Nhưng nếu cháu làm nó bị tổn thương như Phong hay lại như cái chuyện vô duyên, vô lý hôm nào, là chú không tha cho cháu đâu.

Nguyễn nghiêm mặt lại, anh nói giọng quả quyết:

- Mặc dù hiện tại cháu chưa có được Duy, nhưng cháu thành thật yêu Duy và muốn Duy hiểu. Không bao giờ cháu muốn tổn thương đến Duy.

Ông Khôi im lặng gật gù, như chờ đợi nhìn thấy anh thực hiện lời hứa nghiêm chỉnh của mình.

Nguyễn hít một hơi mạnh. Phải, bây giờ anh hiểu rõ điều con tim mình cần và lên tiếng, bây giờ anh biết rõ điều anh sẽ làm. Anh sẽ làm tất cả để có được cô, cô gái nhỏ có vẻ mặt lạnh lùng nhưng anh vẫn tin rằng con tim cô thì mềm.. như bún.

Đã mấy hôm rồi, lúc Duy chạy bộ đến Nhà Văn Hóa thì một người giống như chờ đợi sẵn ở đầu hẻm chạy kèm theo cô. Suốt quãng đường dài, gã đàn ông ấy chẳng nói chẳng rằng cứ giữ một khoảng cách nhất định bên cô mà chạy. Cô chạy mau, gã chạy mau, cô chạy chậm, gã ta cũng dậm chân tại chỗ theo.

Ấy thế mà cũng galant ra phết, chạy ra đường vào sáu giờ sáng thế này thì xe cô cũng đâu mấy chiếc, gã cũng dành phần chạy ngoài để cô an toàn hơn bên trong. Có lúc cô vô ý vấp ổ gà đến chuệch choạng, gã hào phóng đưa

cánh tay mạnh khỏe đỡ lấy cô. Cô thẳng băng lại được, gỡ tay gã ra, gã cũng không phiền gì lại tiếp tục làm cận vệ bên cô tiếp.

Đến nhà văn hóa, cô vào trong nghỉ một chút trong khi chờ đợi học viên đến để cô hướng dẫn lớp Aerobic, thỉnh thoảng tò mò nhìn ra, cô thấy gã không đứng vãn vơ phía ngoài xem người qua lại, thì cũng dựa cột ngắm trời mà đoán khí hậu trong ngày ra sao.

Bảy giờ rưỡi cô xong lớp, trở ra đã thấy gã hờm sẵn. Cô đi bộ về, hán cũng thế, y như đôi vợ chồng có thì giờ nhàn rỗi tản bộ buổi sáng, đi cạnh nhau chỉ cách có cánh tay, nhưng lại giận dỗi không thèm nhìn nhau vậy. Sự việc cứ thế xảy ra đều đặn liên tục.

Thoạt đầu Duy bức, chỉ cười nhạt cho qua. Dần dần về sau, mỗi sáng ra hẻm, cô lại tò mò không biết có lại gặp gã không.

Chủ nhật đến, Duy nghỉ được một buổi sáng. Tối đến vào Tonight, thấy gã ngồi ngay trước phòng D.J uống nước khoáng yên lặng nhìn cô.

Đến sáng thứ Hai, hết chịu nổi, cô đang chạy bỗng dừng đứng lại. Gã lơ trón mấy bước nên phải dậm chân chờ cô.

Không thấy cô chạy tiếp, gã giật mình đứng lại và quay người nhìn cô.

Duy một tay chống nạnh, một tay đề lên ngực thở dồn. Gã ngần ngừ rồi tiến lại lo lắng hỏi han:

- Có sao không Duy? Mệt à?

Duy ngẩng lên như bắt tại trận kẻ trộm, cô mím môi gằn giọng:

- Tôi sao. Chỉ có anh mới là "có sao" thôi.

Nguyễn cười cười:

- Em không sao thì anh cũng không sao?

Duy trợn mắt. Ở đâu mà "anh em" ngọt xót vậy trời. Cô châm biếm hỏi:

- Đây, tai tôi có nghe lầm không vậy?

Nguyễn tỉnh bơ:

- Em không nghe lầm đâu, có muốn anh lặp lại không?

Duy đột nhiên... rùng mình:

- Thấy mà ớn - Cô lắm bầm.

Hất mặt về phía anh, cô hỏi gặng:

- Anh theo tôi làm gì? Tôi chạy bộ thôi làm gì theo đuôi tôi hoài vậy?

Nguyễn nhướn mày ngạc nhiên:

- Đường lộ chung mà. Em chạy bộ, anh cũng chạy bộ.

Duy nhăn nhó:

- Anh phiền tôi quá xá rồi Nguyễn. Cho tôi xin đi, sao cứ giả trò như khủng bố vậy. Sáng nào anh cũng kè kè một bên. Tối nào cũng chui vô đó coi tôi nháy. Anh là tôi có cảm tưởng tôi là tội phạm còn anh là mật thám vậy. Thật ra anh muốn gì?

Nguyễn nhìn cô không đáp.

Không phải là anh không có lời đáp cho câu hỏi dỗi ẹc của cô, nhưng anh sợ nói ra không chừng anh bị cô... tống một đập lặn quay ra đường. Cho nên thôi thì không đáp cho chắc ăn.

Thế nhưng anh không trả lời thẳng thì ánh mắt của anh lại ẩn chứa điều gì đó làm cho trái tim nhạy cảm của Duy muốn sai nhịp đập. Cô nhìn nơi khác:

- Đứng quần quanh bên tôi nữa anh Nguyễn. Tôi biết từ Pháp về, công việc của anh thế nào cũng bận rộn lắm, anh đừng phí thời gian bày trò nữa, tôi không có cười đâu, không có vỗ tay khen đâu.

Nguyễn cười cười:

- Anh không biết rõ trò của anh có được em hưởng ứng hay không, nhưng nếu em không chạy tiếp mà trách cứ anh hoài ở đây thì chút nữa đến trễ à. Duy giật mình liếc vội xuống đồng hồ tay rồi không thèm nghe anh nói tiếp, cô phóng mình chạy như bay, cũng mặc kệ cái dáng quen thuộc bên cạnh cô. Cũng may cô đến cũng vừa kịp giờ, chỉ có điều là cô mệt đến thở ra khói. Hết giờ, lại vẫn Nguyễn thả bộ bên cô bẽn bẽn và thâm lặng. Cô rẽ vào chợ, anh cũng theo sát. Cô rảo một vòng rồi đến trước một hàng rau quả, anh lảng vảng gần đó.

Sờ tay lên mấy bông cải, mấy trái bí ngon mắt, cô phân vân một chút, rồi quyết định lại gần anh. Anh ngạc nhiên nhưng đứng yên chờ đợi.

- Trưa nay anh muốn ăn món gì? - Cô khẽ hỏi.

Nguyễn sững sốt, tưởng mình nghe lầm, đến khi cô hỏi lại lần thứ hai, anh mới biết tai mình còn thính chán. Anh ngẫm nghĩ trả lời tỉnh queo:

- Tôm kho tàu, canh bông bí.

Duy tròn mắt nhìn anh. Trời đất, tưởng cô là đầu bếp nhà hàng chắc, cô đâu có biết làm mấy món này. Cô bĩu môi:

- Thực đơn của... tôi không có mấy món đó.

Anh cười dễ dãi:

- Vậy em làm món gì em thích đi. Gì anh cũng ăn được.

Duy gật gù quay trở lại hàng rau, cô mua hai trái dưa leo. Nguyễn ngẩn người ra nhìn cô. Trả tiền dưa leo xong, y như suy đoán của anh, cô lại đến hàng hột vịt.

Theo chân cô trở ra, chịu hết nổi, anh đành lên tiếng hỏi:

- Duy này, sao em lại vẫn mấy món đó.

- Thì... thực đơn của tôi hôm nay là như vậy đó mà - Cô đáp.

- Nhưng... em chịu khó hỏi anh làm chi rồi lại vẫn dưa leo và trứng vịt?

Cô quay lại anh mím môi nhìn:

- Thì cũng là trứng chiên và canh trứng đó, anh chịu ăn không?

Nguyễn trở mắt nhìn ngạc nhiên rồi chợt sực tỉnh gật đầu lia lịa:

- Ăn mà, ăn. Anh ăn được mà. Em nấu món gì cũng được.

Cô gật đầu hài lòng.

Về đến cửa nhà cô, anh hơi bối rối:

- Duy à, sáng nay... anh có một cuộc họp cũng khá quan trọng, cho nên...

Cô ngạc nhiên:

- Thì anh cứ đi đi. Tôi đâu có bắt anh phụ bếp.

- Nhưng mà anh... rùi em...

Chợt hiểu, cô phì cười:

- Trời đất, ông bác sĩ ời. Tôi mời ông ăn cơm trưa mà, xin nhắc lại là "cơm trưa", tất nhiên là trưa mới có mà ăn. Có muốn đi đâu thì ông đi phứt cho ròi, còn lần cán mãi.

Nguyễn ngờ ngác thấy sao hôm nay mình lú lẫn quá, hay tại hôm nay vận hên đến nên anh mừng quá mà hóa... khờ ròi.

Mưa hạ

Chương 21

Từ nhà Duy về, anh tắm rửa, thay đồ thật mau để kịp giờ họp. Họp xong bước ra, đồng hồ đã chỉ 11:30, anh phóng như bay trở lại nhà cô.

Duy mở cửa cho anh với nụ cười hiền ời là hiền làm anh... ngờ ngờ. Y như rằng, đợi anh dựng xe xong, cô ngón ngoèn:

- Anh tới kịp lúc ghê. Cái bếp... nó hỏng chịu cháy.

Biết ngay mà. Nguyễn thăm thử dài ảo não, chỉ có nhờ vả mới có cái nụ cười dễ thương đến ngần ấy thôi. Tội nghiệp anh ghê.

Lần đầu tiên vào cái bếp của Duy, anh không khỏi la hoảng khi thấy cái cô nhờ anh sửa là một cái bếp cũ mềm, nhỏ xíu như cái đĩa, dây nhợ thì sút cả vỏ bọc lõi cả dây đồng ra thấy muốn nóng lạnh.

Nguyễn rên rỉ trong lúc cởi áo vest.

- Trời đất ời, cái bếp của em gì mà kinh khủng vậy Duy? Làm sao mà nấu được?

Duy trợn mắt:

- Sao lại không nấu được? Tôi vẫn nấu cơm trưa, cơm chiều bằng nó đó thôi.

Anh không muốn sửa thì cứ nói.

Nguyễn kêu lên:

- Sửa mà, anh sửa. Từ từ đã chứ.

Cậm cùi mắt một lúc, cuối cùng "cái bếp hiện đại" của Duy cũng đỏ hồng được. Duy xắn tay áo chiền trùng, Nguyễn đứng bên hỏi nhóng:

- Có cần anh giúp gì nữa không?

Duy sai ngay:

- Anh đâm tỏi ớt, rót nước tương ra đi. À, còn dưa leo nữa chứ, anh xắt lát

giùm.

Túm túm cười, anh nhận nhiệm vụ và làm một cách hăng hái.

Cơm chín, Duy lại dúm cho Nguyễn mấy tờ báo rồi thân nhiên "nhờ" anh trải trên nền nhà một tờ làm cái mâm. Cùng cô ăn ngồi bệt xuống sàn nhà mát lạnh. Nguyễn ăn ngon lành 3 chén cơm đầy, Duy cũng phải cười:

- Chỉ có trứng chiên mà ăn cũng ngon dữ ha.

Nguyễn nháy mắt:

- Trứng chiên chính tay em làm mời cơm anh mà.

Cô bĩu môi. Anh chợt để ý đến chén cơm duy nhất cô và hoài không hết:

- Sao em không ăn? Sợ anh ăn nhiều nên nhường à?

Cô lườm anh sắc lẻm:

- Tôi mà chịu nhường ai. Có điều tôi chỉ ăn có một chén mỗi bữa thôi, ráng ăn thêm cũng không nuốt nổi.

Nguyễn ngưng đùa:

- Sao vậy?

- Có biết đâu - Duy nhún vai.

Anh nhìn cô chăm chú:

- Em có thể đổi món ăn cho lạ miệng chưa?

Duy cười:

- Có biết món nào đâu mà đổi. Trứng chiên, trứng luộc, trứng kho, thịt kho, canh trứng, chấm hết. Tài nấu bếp của tôi chỉ có thế mà thôi.

Nguyễn bật cười:

- Hèn gì ngày nào cũng thấy em mua trứng thì ra thực đơn quanh năm của em là "sáng trứng chiên, chiều chiên trứng".

Gượng và xong chén cơm, Duy dụi mắt:

- Một ghê. Hồi này lo loay hoay sửa cái bếp mất cả tiếng đồng hồ.

Đưa cô ly nước lạnh, Nguyễn ân cần:

- Vậy đi ngủ cho lại sức đi Duy. Để ở đây anh dọn dẹp cho.

Duy cười hì hì:

- Thật không? Anh rửa chén luôn à?

Nguyễn cố nín cười:

- Có mấy cái chén, mấy cái nồi, ghê gớm gì đâu, anh làm được mà.

Duy hân hoan cho phép mình cái quyền ngồi yên nhìn anh thu dọn "mâm cơm".

Vừa làm Nguyễn vừa hỏi:

- Tường nhà lở chỗ nham nhở quá, có định sửa sang lại không Duy?

Nghe anh nhắc, cô nhìn quanh thờ dãi:

- Hồi trước hai bên tường là kiếng ốp sát làm phòng tập dạy múa của mẹ.

Em túng tiền cho tên quỷ kia mượn nhà, hấn phá hư hết tấm kiếng rồi, bây giờ nhìn thấy ghê quá, em cũng không biết phải sửa sao nữa.

Nguyễn ngắm nghía rồi gật đầu:

- Bữa nào chủ nhật rảnh, anh với em "tân trang" nó lại, mình mua hồ trét cho bằng rồi quét vôi hay sơn nước là được rồi. Anh sẽ mượn đồ nghề về làm. Ngồi co hai chân, Duy lắng thính nghe anh nói. Cô không biết, hành động bộc phát mời anh đến ăn cơm trưa sáng nay có đúng không. Sau chuyện hôm nay, còn chuyện gì tự nhiên dẫn đến nữa? Cô không biết được. Nhưng dù gì, cô cũng đang hiểu rõ mình cần biết bao một người đàn ông để an ủi và chờ che.

Sáng hôm nay, Duy phát hiện sự lẩn tới của Nguyễn sau cái buổi cơm trưa hòa bình và thân thiện trưa qua.

Anh chờ cô ở ngay cửa nhà, chứ không phải đầu hẻm như thường lệ. Cô cũng lờ đi không bắt lỗi anh làm chi. Dọc đường anh thỉnh thoảng hỏi chuyện làm cô phải vừa chạy vừa thở vừa trả lời mệt muốn chết.

Cô trả thù bằng cách... nghĩ câu hỏi lại vì dù gì hỏi thì cũng chỉ tốn có một câu nhưng khi trả lời có thể đến mấy câu lộn, tốn hơi sức hơn.

- Anh đến bằng gì? Chạy bộ luôn à?

Nguyễn cười tủm tỉm:

- Không, bằng taxi.

Sự ngạc nhiên làm cô quên khuấy, cô kêu lên:

- Taxi? Mỗi ngày anh đến nhà tôi bằng taxi, chỉ để chạy bộ đưa tôi đến Nhà Văn Hóa?

- Ủ - Nguyễn lại cười.

Nhớ lại sự lố lã của mình, cô xoay qua câu hỏi khác:

- Vậy... hồi trước anh có hay chạy bộ không?

- Không. Anh chỉ chơi bóng rổ thôi.

"Hèn chi cao to đến khiếp" Duy nghĩ thầm.

- Bây giờ bỏ bóng rổ, anh chạy bộ luôn à?

Nguyễn cười cười:

- Nếu em cho phép anh chạy chung.

Duy trề môi. Chứ mấy ngày qua có phép của cô đâu, mà anh vẫn lì lợm chạy theo. Bày đặt như hiền lắm vậy.

Đối thoại thấy cũng chẳng lời hơn vì anh trả lời gọn còn hơn cả câu hỏi phải vắt óc suy nghĩ, Duy bèn làm thính luôn.

Khi về, Nguyễn giữ lấy tay Duy trước cửa chợ, mắt anh sáng lấp lánh:

- Hôm nay đến phiên anh làm bếp, em đi giám sát ghen.

Duy ngạc nhiên. Anh mà cũng biết làm bếp sao? Nhưng rồi cô cũng mặc kệ để tự ý anh sắp xếp, càng khỏe hơn cho cô chứ sao.

Cô đi theo, chấp tay sau lưng nhàn tản như bà vợ khôn ngoan huấn luyện ông chồng công việc nội trợ vậy. Chợ sáng chưa đông người lắm, nên với cái tướng đàn ông cao ráo mặc bộ short trắng giày vớ đang hoàng ngấm

nghĩa chọn lựa hàng hóa trông thật ngộ đối với những bà hiếu kỳ, càng lạ hơn khi cô gái nọ cứ lẻo đẻo theo sau ngắm nghĩa lại... anh chàng đó. Duy phát hoảng khi thấy Nguyễn vòng đi vòng lại mua đủ thứ đồ ăn mà chỉ nhìn cô đã thấy... phức tạp. Nào là cá, nào là rau, nào là thịt, nào là đậu, khiến cô càng rối thêm.

- Mua gì mà dữ vậy?

Cô cần nhẫn khi cùng anh đi về nhà.

Nguyễn nháy mắt:

- Anh biết công việc của anh mà. Em cứ ngồi quan sát rồi sẽ có đồ ăn thôi.

- Chẳng biết có làm được ra trò không mà cứ ôm đồm - Cô nói mĩa mai.

Nguyễn tỉnh bơ vào bếp lẳng xẵng soạn đồ ra. Thấy anh cắm điện cái bếp, cô kêu lên:

- Anh làm gì vậy? Giờ này mới có tám giờ, chưa tới giờ cơm trưa mà?

Nguyễn gạt đầu:

- Tất nhiên anh biết bây giờ chưa đến giờ cơm, nhưng là giờ ăn sáng chắc được chứ?

- Ăn sáng? - Duy ngạc nhiên - Tôi bỏ ăn sáng lâu rồi. Tôi đâu có ăn sáng.

Quay lại nhìn cô, anh dịu dàng nói:

- Anh để ý anh biết, em không ăn sáng, nhưng anh muốn em chú ý chăm sóc sức khỏe của mình. Với công việc, nặng nhọc mỗi tối và mỗi sáng như vậy, em cần thiết phải ăn sáng đấy Duy ạ.

Nhìn lảng đi để tránh ánh mắt anh, cô nói nhỏ như trêu đùa anh:

- Anh nói cứ giống như quảng cáo hãng sữa vậy. "Bữa ăn sáng quan trọng lắm các con" đó.

Bỏ anh ở đó, cô ra tìm tờ báo mà mỗi sáng cậu bé bỏ báo đều nhét vào khe cửa. Ngồi xếp chân trên nền gạch, cô chăm chú đọc báo. Thỉnh thoảng, Nguyễn nhìn ra phì cười một mình. Trông cảnh này thật hết như hình ảnh một gia đình ấm cúng, chỉ có điều vị trí giữa "ông chồng" và "bà vợ" bị hoán đổi mà thôi. Thay vì lẳng xẵng trong bếp thì "bà vợ" lại say sưa đọc báo, còn thay vì vênh râu rung đùi xem báo thì "ông chồng" như anh lại phải lặn vào bếp, đánh vật với cái bếp điện bé tí này.

- Nè, điểm tâm, điểm tâm đây. Mời cô chủ vào ăn rồi cho ý kiến với.

Nguyễn nghiêng người rao lớn làm Duy cười sặc sụa khi thấy điệu bộ khôi hài của anh. Bỏ tờ báo, cô chạy ngay lại và lập tức trở mặt hít lấy hít để.

- Trời ơi, thơm quá. Trời ơi, ngon quá.

- Trời ơi, đói quá - Anh trêu - Em có chịu ăn không hay chỉ hửi rồi kêu ông trời ra là đủ rồi.

Không thèm cãi với anh, cô thò tay định bốc một miếng chả thì bị anh đánh vào tay nạt khế:

- Hư quá. Em chưa rửa tay mà.

Bị quê Duy nổi quạu:

- Không cần rửa tay, có mắt vệ sinh cũng là trong phần ăn của tôi, mắc mớ gì mà anh la.

Nguyễn nghiêm mặt:

- Giữ vệ sinh thì hơn em ạ. Em nên...

Duy ngoắt đi:

- Không thèm ăn nữa. Không ăn sáng tôi cũng quen rồi, chả sao. Anh ráng mà ngón luôn hai phần đi.

Nguyễn ngó ra. Trời ơi, chẳng lẽ chuyện vô lý như vậy mà cô cũng dỗi, cũng lầy? Đến trước mặt cô, anh dịu giọng:

- Duy nè, anh chỉ muốn tốt cho em thôi mà. Anh xin lỗi vì cách nói của anh... ơ... có khi giống như rắn đe. Xin lỗi em nhé. Bây giờ theo anh vào đây đi.

Nhẹ nắm tay cô, anh dẫn cô xuống bếp. Cô đã nguôi giận nhưng còn hỏi trống:

- Đi đâu vậy?

Đến trước bồn nước, anh xắn tay áo cô lên nhẹ nhàng, gọn ghẽ, miệng bảo:

- Thì rửa tay cho em.

Duy đỏ mặt rứt tay về kêu lên:

- Gì vậy? Thôi được, anh muốn rửa tay thì tôi rửa tay, anh lên trên đi. Làm gì dắt tôi xuống rồi rửa tay cho nữa chứ. Làm như tôi... cùi rồi không bằng.

Nguyễn ra vẻ vô tội:

- Thì anh chỉ muốn...

- Thôi thôi được rồi ông bác sĩ nhìn đâu cũng thấy vi trùng kia, ông lên đi, tui bảo đảm là sẽ rửa tay thật sạch. Chịu chưa.

Nguyễn gật gù quay ra, dấu một nụ cười trên nét mặt.

Lát sau, Duy với đôi tay sạch bong bước ra. Lườm anh một cái, giật đôi đũa anh trao, cô bung cái đĩa mì xào lên ăn ngấu nghiến như để trả thù người làm ra nó.

Càng ăn, cô càng ngạc nhiên, không ngờ anh cũng có tài làm bếp ghê. Mì, bún gạo, giá, chả xắt sợi, trứng chiên xắt sợi được anh xào đều, hành phi thơm giòn, nước mắm ngon tuyệt làm cô vừa ăn vừa nén tiếng xuýt xoa khen tặng.

- Ngon không? - Anh hỏi khi cô bỏ cái đĩa trống xuống.

- À thì.. cũng được - Cô đáp.

Anh cười, "cũng được" mà cái đĩa lảng o, cả nước mắm cũng không còn một giọt. Anh thâm hài lòng.

Ngoan ngoãn đón lấy ly nước chanh trên tay Nguyễn, cô làm một hơi rồi thở ra khoan khoái. Chà! Ăn ngon thế này, no thế này thì ngủ một giấc mới "thung thướng" làm sao đến trưa không chừng dậy lại có đồ ăn ngon nữa

thì... Ui cha! Số đánh.

Như đoán được ý nghĩ của cô, Nguyễn gật đầu bảo:

- Uống nước đi rồi lên ngủ một giấc đi Duy, để chuyện dưới này anh lo cho.

Cô ngạc nhiên:

- Vậy ai đi làm cho anh?

- Hôm nay anh được nghỉ buổi sáng khỏi lo.

Ngần ngủ một chút rồi cô cũng làm tỉnh leo lên gác lửng. Muốn khách sáo cũng không được vì mắt cô cứ muốn nhắm lại rồi. Ăn no cũng khổ thật, đành phải kiếm chỗ ngồi cho tiêu bớt mới được.

Đợi Duy đi ngủ rồi, Nguyễn bốc máy điện thoại bắt đầu làm việc. Trước tiên anh gọi cho một cửa hàng bán gaz đầu hẻm mà khi nãy anh có liếc ghi nhớ.

Xong, gọi đến nhà người bạn cũ vốn bán lẻ vật liệu xây dựng.

Khi Duy tỉnh dậy thì đã hơn mười một giờ. Cô nằm ôm gối lăn qua lăn lại một cách thoải mái. Ngủ nướng vốn là một tật xấu của cô. Từ khi dạy

Aerobic cô đành chuyển qua.. ngủ ngày.

Có tiếng lạch cạch gì ở dưới nhà khiến Duy nhíu mày. Đang nghĩ đến sự yên tĩnh thì ai lại cố tình làm ồn vậy nhỉ? Lười biếng ngồi dậy, cô vừa nhớ ra kẻ đó là ai rồi. Chẳng hiểu ông thần đó làm món gì mà động dao động thót dữ vậy không biết.

Chải lại mái tóc và cột cao lên, cô lui cui leo xuống.

Xuống được dưới nhà, những cái cô trông thấy làm cô há hốc miệng kinh ngạc.

Nguyễn đang cọ rửa cái gì đó ở sàn nước, anh không nhìn thấy cô. Trên bếp thay vào chỗ cái bếp bé tí và nồi cơm điện bé tẹo của cô là một cái bếp gaz to, một bên đang sùng sục nồi gì đó.

- Cái... cái gì đây? - Cô hỏi.

Nguyễn giật mình quay lên.

- Em dậy rồi à?

Cô nhìn anh kinh ngạc:

- Tôi đang hỏi anh mấy cái này là cái gì? Và còn... cái anh cầm trên tay là gì vậy?

Quan sát cô, anh nhẹ nhàng nói:

- Cái bếp gaz đó mà. Còn cái anh cầm là cái bay, với cái ki hốt rác của em mà anh mượn đỡ.

- Mấy... thứ này ở đâu ra?

Nguyễn dịu dàng hơn:

- Có cái tiệm bán gaz ở đầu hẻm nhà em...

Quay lại anh, cô nghiêm giọng:

- Bao nhiêu?

- Hả? - Anh ngạc nhiên.

- Tôi hỏi anh bao nhiêu tiền, tất cả mấy món này?

Nguyễn trầm giọng:

- Duy à, trước sau gì em cũng cần, nên anh...

- Tôi chỉ hỏi anh giá tiền thôi. Tôi sẽ trả tiền lại cho anh. Cảm ơn đã giúp tôi mua sắm.

- Duy! Đừng vậy mà em - Anh cau mày.

Duy mím môi giận dữ:

- Đừng vậy là sao? Tôi mới vui vẻ mời anh vào nhà chơi hôm qua, hôm nay anh đã tự động khuôn về đây nào là bếp gaz, nào là nồi cơm điện mới. Anh muốn giờ trò gì vậy?

Nguyễn nhăn mặt:

- Anh chỉ mua sắm vài thứ cần dùng thôi, có gì đâu mà em nặng nề thế.

Duy trợn mắt:

- Vài thứ cần dùng ư? Vậy ở đây còn thiếu nhiều lắm. Salon, bàn ghế, TV, tủ lạnh, sao anh không hào phóng sắm luôn một thể? Anh muốn gì? Anh tưởng tôi không đủ sức làm việc kiếm tiền mua mấy thứ này hay sao.

- Duy! - Nguyễn kêu lên - Đừng quá đáng như vậy có được không? Chỉ vài món đồ gia dụng thông thường em làm gì mà nghĩ anh tệ hại như vậy?

Duy cười khẩy:

- Vậy bây giờ anh nói đi, bao nhiêu? Tôi đủ sức trả mà. Đừng giả bộ tốt lành.

Nguyễn tái mặt:

- Em thật vô lý quá.

- Phải. Tôi vô lý vậy đó. Tôi ghét nhất hạng đàn ông vun ra ít tiền là mình mua được người ta rồi. Nhìn lại anh xem, cứ tưởng tôi dễ tính rồi anh từ từ tha về cái này cái kia. Tôi biết rõ ý đồ của anh rồi.

- Ý đồ gì? Em điên rồi.

Duy bấu môi:

- Tôi mà ngu ngơ để anh lướt mãi mới là điên đó. Cho anh biết đàn ông bây giờ tôi chả tin ai đâu. Đừng có hòng.

Thật ra cô cũng chẳng biết cảnh cáo anh đừng có hòng cái gì, chẳng biết thật ra "mưu mô" của anh có xấu xa không, nhưng nói lời nào cũng thấy anh từ sừng sốt đến tái mặt nóng giận, cô nghĩ mình đã bắt đúng yếu điểm của anh rồi.

- Sao? Anh nói giá tất cả mấy cái thứ này ra đi chứ để tôi còn đếm lại mớ tiền dành dụm mà trả cho anh - Cô khinh khỉnh nói.

Trùng mắt nhìn Duy đến tóc lửa Nguyễn quay người bỏ ra ngoài. Cánh cửa nhà đóng mạnh vọng lại âm thanh làm Duy giật nảy người.

Đợi một chút trong im ắng, rồi cô làm tỉnh đi lên nhà ngoài, cửa đóng lại, Nguyễn bỏ về thật rồi.

Duy chẳng biết có phải đây là thắng lợi của cô không, chỉ cảm thấy nếu là thắng lợi sao lại chẳng có tí vinh quang và hoan hỉ gì cả.

Một sự khác lạ nào đó trong gian phòng trống trải làm Duy nhúm mày nhìn kỹ, rồi cô bước lại một bên tường, ngo ngác đưa tay sờ vào mảng màu xám bằng phẳng mà mới sáng nay còn là một cái lỗ to nham nhở. Cái lạnh lạnh ướt át của ximăng làm cô chột rùng mình, nhìn suốt hai bên vách.

Tất cả các vết thủng trên tường đều đã được trát kín bằng ximăng cả rồi, việc chỉ mới được làm đây thôi. Nhớ lại cái cảnh Nguyễn ngồi rửa bay, cô thấy lòng nặng nề buồn.

Anh cực nhọc vừa nấu bếp, vừa trát hồ cho bằng mặt cái tường nhà cô. Ximăng còn chưa khô mà cô đã la hét kiếm chuyện để anh phải bỏ đi. Cô đúng hay đã sai trong sự đề phòng không cần thiết này?

Trên sàn, trong góc nhà có mấy vật dụng lặt vặt, cô chậm rãi mở ra nhìn. Ximăng thùng sơn nước, chổi lăn sơn... Cột lại mớ đồ như cũ, cô thù người ra.

Cô đã làm gì thế này? Cô lo sợ trước sự săn sóc quan tâm khác thường của Nguyễn, cũng đâu cần phải mĩa mai nặng nề đến độ mất luôn người bạn như anh. Cô chán ngán khinh bỉ những người đàn ông ve vãn quanh mình, cũng đâu cần hàm hồ trút sự căm ghét lên anh.

Bây giờ anh bỏ đi rồi. Chỉ còn cô ngồi lại một mình hiu quạnh, cô đơn trong chính ngôi nhà thân yêu.

Bức tường dờ dang không còn ai rủ cô quét vôi hay sơn nước trong một ngày chủ nhật đẹp trời, mấy cái nồi đang sôi sùng sục dưới kia cũng chả còn ai ăn với cô và quan tâm đến vẻ ngon lành cô ăn.

Cô sợ một người đàn ông bước vào và đỉnh đạc tự đắc ngự luôn bên đời cô, nhưng lại vụng về làm mất một người bạn tốt bụng chân thành.

Tại sao vậy? Có phải là cô đã sai rồi?

Bữa cơm trưa hôm ấy Duy lại ăn một mình. Món ăn thật ngon, nhưng cô thậm chí một chén cũng không nuốt trôi.

Nhìn cái bếp gaz sáng loáng mà cô cứ nằng nặc đòi trả lại anh tiền, nhìn cái bay, cái ky đã khô, nhìn những mảng màu xám trên tường đã ráo, tự dưng Duy muốn khóc.

Cô buồn, buồn thật là buồn.

Chao ơi nếu thời gian có quay trở lại. Chỉ cần trở lại nửa ngày thôi, cô có lẽ sẽ xử sự khá hơn, mọi việc sẽ đẹp hơn, nụ cười sẽ vang lên vui vẻ hơn chứ không phải cái cảnh cô độc của cô bây giờ.

Duy thở dài.

Mưa hạ

Chương kết

Mấy ngày nay cuộc sống đối với Duy là cả một cực hình.

Sáng ra chỉ còn mình cô chạy bộ, con đường cũ bỗng như dài ra quá, bước chạy của cô lạc lõng trên đường đều đều như nhịp điệu buồn tẻ trong tim cô.

Đâu rồi cái dáng đàn ông trầm lặng bên cạnh cô, đâu rồi còn người chịu đựng kiên nhẫn và bèn bĩ những tính khí thất thường mưa nắng của cô?

Vào phòng tập Aerobic, cô hướng dẫn như một cái máy. Về nhà, lại càng vắng lặng nặng nề hơn.

Hôm nay, cô đã lấy một bộ đồ cũ kỹ ra và suốt buổi cặm cùi pha sơn để sơn lên bức tường mà anh đã dự định cùng cô làm vào một ngày chủ nhật nào đó.

Cô chọn màu xanh ngọc để pha. Mím môi mím lợi pha pha chế chế, cô nhúng cây lăn vào bắt đầu sơn tường. Quyết chí làm cho xong, cô bắc cái ghế dài có đế ngày xưa kia của mẹ, đứng lên để sơn. Mỗi cả tay mà sơn được một mảng tường khá lớn. Cô leo xuống để dịch ghế đi thì tuột tay, khay sơn đổ tung toé ra sàn nhà, văng cả lên mình cô.

Tức uất lên vì sự vụng về của mình, Duy quăng cây lăn, đá đổ ghế rồi òa lên khóc, tiếng khóc tủi thân nức nở. Cô cứ tưởng mình có thể kiêu hãnh vươn vai sống còn ở đời, nhưng sự thật thì sao?

Ngồi bó gối với đôi gò má đầm ướt, Duy nhìn bức tường chỉ mới sơn một mảng, nhìn sơn văng nham nhở trên nền nhà như một bãi chiến trường mà buồn bã.

Tiếng chuông cửa vang lên khiến Duy giật nảy mình. Cô ngơ ngác mất mấy giây mới linh quính đứng dậy được. Vén lại mớ tóc rối tung, sửa lại bộ quần áo xộc xệch, cô chạy ra cửa. Hít một hơi dài cho tươi tỉnh cô mở cửa.

Cô Út Sa đứng trước mặt với nụ cười hiền lành. Không phải là anh.

- Sao đó Duy? Không thềm cho Út vào nhà hả?

Câu hỏi của cô Út Sa làm Duy sực tỉnh, cô mở rộng cửa né người cho cô Út vào, miệng lí nhí:

- Xin lỗi Út. Tại con... bất ngờ quá.

Vào nhà ngồi mở giở soạn mấy món quà mang theo, cô Út Sa vừa nói:

- Bộ có chuyện gì hả Duy? Sao Út thấy mặt mày con buồn hiu vậy?

Sà xuống ngồi bên cô Út Duy cười gượng:

- Đâu có gì Út. Tại con... buồn ngủ thôi mà.

Ngẩng lên định nói gì tiếp, chợt cô Út trở mắt nhìn quanh nhà rồi kêu lên:

- Trời đất! Cái gì mà tùm lum vậy Duy? Hồi nãy mới bước vô còn tối mắt Út chưa kịp thấy. Ai làm lem luốc dơ dáy vậy?

Duy cười quê:

- Con chứ ai. Con tính sơn tường, ai dè...

Nhìn tổng quát từng mảng tường mới sơn trên cao tới cái nền nhà lổm đổm sơn, cô Út lắc đầu:

- Sao không gọi thợ về làm? Mấy cái vụn leo trèo sơn phết này đâu phải để cho đàn bà con gái làm đâu.

- Bây giờ con sống tự lập mà Út - Duy khẽ nói - Nên cũng phải tự làm nhiều thứ.

Cô Út nhìn Duy thờ dài thương xót:

- Cục cho con lắm hả Duy? Con cứng đầu quá, nội bảo con ở lại với nội mà con cứ nằng nặc về lại Sài Gòn làm chi. Ở đây con chỉ có một mình, biết lấy ai mà nương tựa.

Duy cười nhẹ:

- Con cũng đã ổn định rồi mà Út. Con cũng đã có việc làm, cũng sống được.

- Sống được cái gì - Cô Út ngắt lời - Ý là Út chỉ nói con dạy thể dục thôi không có nói cho nội biết hằng đêm con phải nhảy múa để kiếm tiền mà nội còn nhăn nhu vậy, chứ nếu biết sự thật, nội còn la tới đâu nữa.

Cô Út lắc đầu:

- Út cũng phải sợ luôn. Cứ hai, ba tháng là nội lại hỏi Út sắp xếp về coi chừng nhỏ ra sao, bắt nhỏ lên Đà Lạt ở. Rồi lần nào về một mình không có nhỏ Duy lại bị nội cắn nhằn. Nội bảo nhớ Duy lắm đó, đã hơn năm nay rồi. Sao không chịu lên thăm nội?

- Út à, con...

- Con con cái gì. Út thấy Sài Gòn có cái gì đâu mà con cứ ở lại? Nếu vì chuyện của vợ chồng Uyên Thanh thì nội cũng đã nói cho con nghe rồi đó, nội đâu có kể mấy cái chuyện vắn vớ đó. Mà kể từ ngày đó, nội cũng không đếm xỉa gì đến chị Hai, giận luôn cho đến bây giờ đó.

Duy cười buồn:

- Con không lên Đà Lạt sống được không hẳn vì vụ đó Út à, Út cũng biết đây là nhà mẹ con dành dụm mua được. Con thích ở lại vì có nhiều kỷ niệm của mẹ. Bây giờ con ráng làm việc, sẽ có một ngày con về thăm nội mà, Út nói nội đừng buồn con.

Mâm mê mấy cái trái hồng tươi giòn, cô cười nói:

- Lần nào về Út cũng nhớ quà cho con hết.

Cô Út lườm Duy.

- Lệnh của nội ai dám không theo. Chỉ có con nhỏ cứng đầu mi mới cố nín ở lại đây, không chịu ý nội thôi.

Cô Út lại than thở:

- Chuyến này lại trở lên một mình và bị nghe chửi nữa thôi chứ biết sao được.

Tú Mai tết một bên tóc cho Duy thành bím, miệng cô cứ thuyết phục:

- Để rồi nhỏ xem, tết hai bím tóc này rồi mặc bộ áo váy mới sẽ hợp và "nhon" lắm, tụi mình sẽ sáng hơn tốp nhảy của tụi Lệ Hoàng cho coi.

Duy cười:

- Thời trang búp bê hả? Tự nhiên hôm nay quăng cái váy ngắn ngắn còn bím tóc cho mình nữa. Bộ nhỏ muốn hai đứa thành đôi nhảy nhí nhố sao?

- Thì mình cũng chơi model nào mà không được - Tú Mai cãi - Mà bảo đảm với nhỏ thất bím rồi mặc hai cái váy carô này vô là số dách. Mình có y chang ở cuốn báo ảnh nước ngoài chứ bộ.

Xong một bên tóc, Tú Mai quay qua thất bím luôn bên kia cho Duy, cô gọi chuyện:

- À, nhỏ nè, nhỏ nói coi anh chàng bạn gì đó của nhỏ hôm nay có đến nữa không nhỉ?

- Minh... làm sao biết được.

Tú Mai cười:

- Nè, bộ cái tình bạn củahai người có trục trặc gì hả? Sao mấy ngày trước mất dạng, bây giờ lại xuất hiện đều đều mỗi đêm, ngồi một chỗ, uống mỗi nước khoáng, rồi nhìn tụi mình nhảy, rồi lặng lẽ ra về, gì kỳ vậy nhỏ?

Duy cụp mắt xuống, chính cô còn không hiểu được chuyện ra sao nữa là Tú Mai.

Kể từ lúc cô quát tháo đuổi anh ra khỏi nhà, bằng đi đúng năm ngày, cô vẫn bứt rứt vào ra nên nhớ rõ từng ngày. Ngày thứ sáu sau đó, anh xuất hiện trở lại, ở vũ trường Tonight, vẫn ngồi ở cái bàn trước quầy D.J trầm lặng hút thuốc và ngắm nhìn cô nhảy.

Thoạt đầu nhìn thấy anh trở lại, cô thấy thót cả tim, tinh thần cứ bắn loạn lên, mà không hiểu tại sao mình lại có thể dễ dàng mất bình tĩnh đến thế. Rồi sau đó với bản tính bướng bỉnh ra vẻ gan góc, cô có lần đưa mắt nhìn thẳng xuống anh. Nét mặt bình thản, không lộ chút ưu tư nào, anh như chỉ đơn giản nhìn cô nhảy, vậy thôi. Đôi mắt sáng và đáng ngồi lặng lẽ của anh làm cô càng không yên. Cô không ngờ đề từ tình bạn thân thiết, tin cậy trở thành xa lạ khó chịu và buồn lòng như vậy.

Đúng là bây giờ cô đã biết mình sai, đúng là bây giờ cô hiểu mình cần anh như thế nào, cần hơn cả sự mong đợi ở một người bạn. Vậy mà, cô vẫn không biết làm gì để thay đổi tình trạng khó thở này, để có lại được giây phút vui vẻ cũ bên nhau

Duy thở dài.

Tú Mai đã bím xong tóc cho Duy, cô so hai cái bím của Duy với mình rồi cười:

- Của nhỏ ngắn hơn một tí đó.

- Thay mau đi nhỏ, không thôi tội mình trễ giờ đó. Bỏ cái chuyện anh chàng kỳ cục của nhỏ qua một bên đi. Lo đi làm cái đã, tuần này mình đã trễ hai lần rồi.

Thay cái áo thun ôm dài tay váy carô đỏ sọc, Duy ngẩng mình trước gương một lúc rồi cầu nhàu:

- Váy gì mà ngắn ngắn vậy nè. Bộ Tú Mai không nhớ là tội mình đứng trên cao à? Trong đó lại toàn mấy tay nham nhở, rủi có tên nào giả say...

- Giả say sao được, nhỏ không nhớ là anh mình làm bảo vệ trong đó hả? Ai dám đụng tới mình - Tú Mai nói - Vả lại tội mình đều có đôi chân đẹp, tội gì không khoe cho thiên hạ lé mắt chơi.

Duy khẽ cười lắc đầu:

- Ủ thì lé mắt. Bây giờ búng gốc được chưa? Mới hỏi người ta mà cứ dài dòng.

Định khoác áo ngoài vào rồi đi xuống, nhưng Duy lại bi. Tú Mai níu lại:

- Ê, khoan đã nhỏ.

- Gì nữa đây? - Duy ngạc nhiên.

Ghé sát vào mặt cô, Tú Mai nheo mắt nhìn rồi lắc đầu:

- Lại đánh son hồng rồi. Cây son màu mậm mình mới đưa nhỏ hôm trước đâu? Nhỏ đánh màu đó mới hợp và "bốc".

Duy chép miệng đành quay trở vào chùi sạch son môi thoa đúng màu son Tú Mai nói. Xong, cô quay lại nhướn mày:

- Rồi đó. Muốn mận chín thì có ngay mận chín. Còn lười thôi nữa là hết giờ đó.

Lúc này Tú Mai mới gật gù theo cô xuống dưới nhà, miệng thì lải nhải:

- Nhỏ cũng nên cảm ơn Tú Mai này bởi vậy hai đứa mới luôn hợp một và bắt mắt. Chứ như cái tội lúc nào cũng mặc áo màu đỏ rồi không biết trang điểm như nhỏ hả, thì mãi cũng không lột tả được cái vẻ đẹp tối ưu của mình.

Duy mỉm cười mở cửa để bạn dắt xe ra. Ngoài cái tội nói nhiều, Tú Mai cũng là một cô bạn dễ tánh. Cô thường chịu ý bạn như một thói quen.

Đến nơi, gọi xe xong. Tú Mai nhìn đồng hồ tay thờ phào nói với Duy:

- Vừa kịp giờ đấy, hú hồn.

Ánh đèn bên trong chớp tắt đủ màu khiến Duy nheo mắt lại. Dù đã làm ở đây cả năm trời rồi, nhưng cô vẫn chưa hẳn quen với giàn đèn rực rỡ đến chói cả mắt thế này. Nhưng cũng nhờ sự rực rỡ đến chói mắt đó mà khi trình diễn, cô có thể tự chủ nhìn thoáng vào những vật sáng nháy nhúa đó, mà không quan tâm lắm đến những ánh mắt chiêm ngưỡng lẫn háo hức, ganh tị của vô số đàn ông, đàn bà ở đây.

Chợt Tú Mai huých tay cô:

- Ê nhỏ, hẳn lại đến đấy.

Duy liếc nhìn, Nguyễn vẫn ngồi chỗ cũ như chờ đợi.

Lấy dáng vẻ thân nhiên, cô đi ngang qua anh. Tú Mai nhoẻn miệng cười ra hiệu với anh chàng D.J lập tức nhịp điệu sôi nổi của Rap đã vang lên thay cho ban nhạc vừa chơi xong bài cuối.

Cởi áo khoác, Duy và Tú Mai cùng bước lên sân khấu. Giờ của các cô bắt đầu.

Bộ váy áo mới hôm nay quả thật hơi ngắn nhưng rất đẹp với hai cô, một chút "quây" nhưng với dáng vẻ trẻ con, dễ thương. Đôi bím tóc cứ tung tẫy theo bước nhảy khiến đôi khi Duy mỉm cười. Cô lại càng xinh hơn với nụ cười đó, càng hấp hồn nhiều người phía dưới.

Không ngờ hiệu quả của bộ váy áo mới và nụ cười tươi xinh đó lại trở thành phức tạp và rắc rối cho Duy. Giờ giải lao, hai cô bước xuống chưa kịp lau mồ hôi mướt trên mặt, thì đã có một khay rượu chia ra trước mặt. Người phục vụ chỉ tay vào một bàn phía sau nói:

- Họ bảo mời hai đứa em đó.

Duy và Tú Mai đưa mắt nhìn nhau rồi cùng lắc đầu:

- Tụi em đâu biết uống rượu. Nhờ anh nói cảm ơn họ và cho xin lỗi nhé.

Người phục vụ đem mâm rượu đi. Tưởng đã yên, ai ngờ chỉ chốc lát tốp người đó đã khệnh khạng kéo tới chỗ Duy và Tú Mai.

Một người chỉ vào gã đàn ông bụng phệ có gương mặt đỏ lựng, dáng đi lừ đừ, bảo Duy với giọng xác xược:

- Ông chủ tụi tôi thích cô nên mời uống chút rượu làm quen. Cô đừng từ chối mà ổng buồn. Nể mặt ổng chút đi.

Tú Mai lên tiếng:

- Tụi tôi đã từ chối rồi mà. Ông chủ mấy anh có buồn thì cũng đành chịu chứ biết sao.

Quay lại nhìn Tú Mai cái nhìn dữ dằn gã vừa nói hất hàm:

- Ai cho cô lên tiếng. Tôi muốn nói chuyện và mời cô kia đến bàn ngồi chơi thôi. Cô đừng có lòi thôi mà có chuyện đấy.

Thấy bọn người vây quanh mình và Tú Mai có vẻ gây hấn, Duy đưa mắt tìm người cầu cứu. Mắt cô gặp mắt Nguyễn. Anh đang quan sát sự việc một cách chăm chú như chờ ở cô một xử lý thích đáng.

Mím môi bỏ mặt Nguyễn với cái kiêu thậm trọng trầm lặng của anh, cô lướt qua đến anh chàng D.J sau quầy. Một tia sáng vừa lóe qua đầu cô, cô đưa mắt ra hiệu với anh ta. Miệng thì cười, nâng ly lên cô nói nhỏ nhẹ:

- Dù không biết uống rượu, nhưng nể lời quý vị, tôi xin nhấp môi một chút. Còn lời mời đến bàn thì thành thật cho chúng tôi xin lỗi, chúng tôi không thể.

- Cái gì mà không thể với không được? Tụi này là bạn bè của ông chủ cô đấy, cô có muốn mất việc không thì nói.

Giọng điệu thô lỗ dữ dằn của bọn họ làm cho Tú Mai và Duy bắt đầu tức

giận, nhưng họ đông và có vẻ hung hãn quá.

Cũng may, hiểu ý của Duy, người ở phòng máy đã chuyển qua ngay nhạc Rap sớm hơn mọi ngày để cứu nguy cho hai cô, Tú Mai mừng rỡ nói:

- Tụi tôi tới giờ lên sân khấu lại rồi, xin lỗi nhé.

Vừa nói, cô vừa kéo tay Duy đi. Một bàn tay to bè khác chụp lại vai Duy.

Hai cô giật mình quay lại.

"Ông chủ" từ nãy đến giờ vẫn im lặng bây giờ mới lên tiếng. Ông ta nói với Duy:

- Cô em cũng có thể lên đó nhảy tiếp, nhưng bắt buộc phải uống cho hết ly rượu này đây. Nếu không, chắc là khó mà bước lên đó được.

Câu nói lừ đừ hăm dọa một cách nhẹ nhàng của ông ta làm cả Duy lẫn Tú Mai đều cảm thấy sợ.

Bặm môi lấy bình tĩnh, Duy gạt đầu quả quyết:

- Được, vậy thì để tôi uống. Mong rằng các ông để chúng tôi làm tiếp công việc của mình.

Nâng ly lên, cô dốc ngược vào cổ họng như những lần uống thuốc trước đây. Nhưng thuốc đâu có nhiều, có đắng thì vẫn còn dễ uống, rượu mạnh đâu phải là thuốc, nên Duy vừa dốc vào miệng là phải gặp người ho sặc sụa trong tiếng kêu hốt hoảng của Tú Mai.

Rượu từ miệng cô sặc ra văng cả vào bọn người đang gầm gừ xung quanh. Bọn họ tức giận quát lên dữ dội:

- Láo thật! Rượu ông chủ mời mà cũng dám phun ra. Phải bắt con nhỏ này uống hết cả chai luôn đi.

Tú Mai lén quýnh đờ lấy Duy. Cô vẫn còn ôm ngực ho đến đỏ mặt. Một trong bọn người đó hung hăng túm lấy Duy thì có một cánh tay ngăn lại.

- Các ông đừng người ăn hiếp mấy cô gái coi sao được.

Tú Mai mừng rỡ còn Duy cũng ngẩng nhìn kinh ngạc. Nguyễn lẻ loi trước đám người say sưa hùng hổ đó, làm sao anh có thể cự lại họ? Ánh đèn nhấp nháy liên tục và điệu nhạc càng cuồng loạn hơn khi cuộc xô xát bắt đầu.

Tiếng la hét, tiếng đổ vỡ, tiếng nện vào người nhau thật ghê rợn.

Đột nhiên đèn tắt ngấm, tiếng bàn rơi ly đổ càng nhiều hơn. Người ta vừa la hét vừa chen nhau chạy tràn ra ngoài. Duy không kịp có hành động gì thì có người đã chụp lấy tay cô và lôi đi theo dòng người. Cô vừa giãy giụa thì giọng nói quen thuộc đã vang lên bên tai:

- Tôi đây, Duy.

Xuôi theo sự hướng dẫn của Nguyễn, Duy theo dòng người chạy tràn ra đường. Cô cố gỡ tay anh ra và kêu lên:

- Tú Mai, còn Tú Mai nữa, tôi phải vào để...

- Còn vào gì nữa Duy? Tú Mai không sao đâu, theo tôi.

Nguyễn kêu lên trong khi lôi cô chạy vào một hẻm vắng:

- Buông tay tôi ra anh Nguyễn.

Quay phắt lại gí cô vào sát tường, anh quát lớn:

- Em còn muốn gì nữa Duy? Bây giờ đã thấy rắc rối chưa? Cứ theo nghề này vào ra mấy chỗ phức tạp như vậy, rồi còn chuyện gì sẽ xảy ra nữa? Em có biết rằng ăn mặc như thế này sẽ là một tai họa hay không? Tại sao càng ngày em càng cố ý rước họa vào thân như vậy?

Tay anh nắm lấy vai cô đau quá, đến nỗi nước mắt cô đã muốn tràn mi, vậy mà anh còn chửi mắng cô ư?

Duy tức tối nghiêng răng cố gỡ tay anh ra.

- Mặc tôi, anh mau buông tay tôi ra đi.

- Để cô tiếp tục làm con thiêu thân rồi sớm muộn gì cũng lao vào lửa à?

- Thì đã sao - Cô hét lên - Tôi ăn mặc hở hang, cố ý khiêu khích đàn ông đó, thì sao? Tại sao anh cứ làm phiền tôi mãi vậy? Tại sao anh cứ làm tôi phải chán ghét, phải bực mình? Phải, tôi muốn làm con thiêu thân đó. Tại sao anh cứ cản đường tôi. Sao không để tôi yên? Tại sao anh...

Lời nói giận dữ của cô vụt ngừng bất khi cô trở mắt nhìn một vệt đen dài trên gương mặt Nguyễn, mà ánh sáng hắt hiu của ngọn đèn vừa vô tình rọi vào.

Sững người, cô đưa tay run run sờ vào vệt đen đó rồi lóng cọng rút tay về nhìn. Màu máu đỏ tươi, còn tươi hơn cả mấy cái móng tay màu mận chín của cô.

Duy nhũn cả người vì sợ, cô lắp bắp:

- Là... là máu. Anh bị thương rồi. Anh đang bị chảy máu kìa.

- Tôi biết.

Giọng anh nhẹ như gió thoảng. Duy ngược lên nhìn vào mắt anh, nước mắt hoảng sợ và hối hận chảy tràn trên má cô. Cô áp úng:

- Tại sao... tại sao anh lại làm vậy? Vì một đứa con gái ngu ngốc như em, vì một tình bạn đã trở thành lạt lẽo mà anh can thiệp để bị đổ máu thế này sao? Anh nhìn cô đăm đăm:

- Em thật tình không hiểu hay cố tình không chịu hiểu?

- Anh...

Cô chưa kịp nói thì hoảng hốt khi thấy gương mặt anh kẻ sát. Chợt hiểu hành động của anh, cô quỳnh quáng đẩy vai anh và nghiêng đầu né tránh.

- Em không thể trốn tôi mãi đâu.

Nguyễn thăm thì và cương quyết tìm môi cô. Đôi môi ấy cũng bướng bỉnh không khác gì cô chủ, nụ hôn kéo dài rất lâu. Thoạt đầu, thì nóng rực cuồng nhiệt, cho đến khi đôi môi cô ngoan ngoãn mềm mại như tơ mượt thì thành trăm ngàn nụ nhỏ mon trớn nhẹ nhàng.

Khi anh buông thả môi cô ra. Soi mắt mình vào bóng mắt ngây ngô của cô, anh khẽ hỏi:

- Em có cần câu trả lời nào khác không?

Duy đỏ mặt lắm lắm điều gì không rõ, Nguyễn thoáng nghe rồi gật gù. Cô háy anh:

- Anh nghe được gì mà gật gật đó?

Nguyễn cười:

- Tai anh còn thính lắm, anh nghe rõ ràng em nói không cần câu trả lời nào khác nữa đâu, có phải thế không?

Cô lại đỏ mặt làm thính.

Nụ hôn thần diệu dài thật dài đó như nỗi tâm trí hai người lại vậy. Cô lắm lắm nhỏ xíu thế mà anh cũng nghe.

Khẽ chùi vài giọt lệ còn ướt đôi má Duy, anh thâm thì:

- Đừng buồn bực và hay hờn thế nữa nhé Duy. Em làm anh điên lên vì khổ sở, vì buồn...

- Thì em cũng...

Duy kịp ngưng lại lời nói hớ của mình, nhưng vẫn bị anh bắt kịp. Nguyễn cười vang thích thú:

- Tự thú rồi nhé cô nhỏ. Cũng buồn cũng nhớ anh chứ gì? Vậy mà cứ làm tình làm tội anh mãi.

Duy cũng phải phì cười vì vẻ sung sướng của anh. Cô nghiêm mặt:

- Đừng lo cười đùa hoài thế anh, mình mau về nhà đi, để em băng vết thương cho anh, trên đầu phải không?

Sờ tay lên mảng tóc ướt dính với nhau, anh cười:

- Đồng ý. Em tình nguyện làm y tá cho anh thì chịu liền chứ.

Thả bộ dọc theo con đường để tìm taxi, Duy bỏ lại áo khoác trong vũ trường nên co ro trước gió đêm, Nguyễn ôm choàng cô và dìu cô đi, yêu chiều như thể anh đã tìm được từ cô hạnh phúc của đời mình.

- Nè, nói thật anh nghe đi. Em nhớ anh có nhiều không? Có... đến nỗi khóc không?

- Sức mấy, nhớ anh thì họa chỉ có hai bức tường trét hồ nham nhở ở nhà em nhớ anh thôi, chứ ai mà thèm.

Nguyễn cười. Cái cười đầy ngụ ý như hiểu những gì cô nói và cả những gì cô e thẹn chẳng nói nên lời.

Đêm đã khuya và gió thì càng thổi lạnh, nhưng Duy thì không còn co ro nữa. Cô đang ấm áp trong vòng tay anh, đang nương tựa vào anh một cách tin yêu.

Ngày mai không còn lẻ loi cô độc nữa, vì cô đã có tình yêu của anh trong đời rồi.

Nguyễn cúi xuống, Duy lại như thấy ngàn ánh sao rụng lấp lánh quanh cô, quanh anh, và phủ ánh bạc ngời sáng lên cả hai người.

HẾT

Nguồn: Phong Anh - VNthiquan - thư viện Online

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 10/04/2007 11:49:55 CH